

Harlequin

TM

Harlequin™

EKİM 1994

Romance™

Tarama Jesica
Düzenleme Ser_reS

İHANETİN BEDELİ

Beyaz
Dizi

PENNY JORDAN

PENNY JORDAN

61

10/94

Harlequin™

Romance™

JESİCA & SER_RES

Jenneth, yeryüzünde, sevdiği erkek tarafından terk edilen ilk ve son kadın olmadığını biliyordu. İnsanlar pekala kendilerini toparlayıp yeniden ilişkiler kurabiliyorlardı.

Jenneth bunu yapamamıştı, ama Luke'ye böyle bir izlenim vermek hoşuna gitti.

Ancak, bu davranışının neye mal olacağını hiç düşünememişti.

50.000 TL.(KDV Dahil)

HARLEQUIN
BOOKS

BEYAZ DİZİ

BU AYIN KİTAPLARI

YEŞİL GÖZLER-*Betty Neels*

İki kızkardeşten farklı düşünen Lucy, bir an önce sevdiği adamla evlenip, mutlu bir yuva kurmayı düşünüyordu.

O GÜNDEN SONRA-*Miranda Lee*

Satışa çıkarılan değerli tabloya bakarken Cassie anılara daldı. Eserin ressamı, Cassie'ye unutulmaz anlar yaşatan Dan McKay'dı.

İHANETİN BEDELİ-*Penny Jordan*

Janet yıllar önce ayrılmış olduğu eski nişanlısı Luke ile bir düğünde karşılaşır.

GELECEK AYIN KİTAPLARI

GÖNÜL FISILTILARI-*Jessica Steele*

Güzel Mornay ailesi uğruna ceza çekecekti. Ona bu cezayı veren adama aşık olması çok büyük talihsizlikti.

AŞKIN UYANIŞI-*Rachel Ford*

Selina ailesinin zoruyla evlendiği Alex'ten kaçmıştı. Onu sevdiğini ancak yıllar sonra anlayacaktı.

FIRTINAYI BEKLERKEN-*Sandra K. Rhoades*

Charlotte kokteyl garsonluğu yapmaktan hiç hoşnut değildi, fakat öğrenimini sürdürmek için çalışmak zorundaydı.

İngilizce Adı: Bitter Betrayal

ISBN 975-562-130-X

Copyright © : Penny Jordan/1989

Bu kitap, Harlequin Yayıncılık Ltd. tarafından 1994 yılında yayımlanmıştır. Tüm yayın hakları, Harlequin Yayıncılık Ltd. Şirketine ait olup, yayıncının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Harlequin Yayıncılık Ltd. Şirketine ait bir kitabın, herhangi bir diğer kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

Dizgi, Ofset Hazırlık, Baskı Cilt

EKİP A.Ş.

Tel:236 13 08 - 4 Hat

İHANETİN BEDELİ

PENNY JORDAN

Romance

Harlequin

HARLEQUIN YAYINCILIK LTD. ŞTİ.

Birlik Sok. Akıyıldız Sitesi C Blok No: 26/4 Etiler
İSTANBUL Tel.: 278 52 14 - 278 46 68

BİRİNCİ BÖLÜM

"Dur... dur bir dakika! Ne dedin?" Jenneth'in sesinde büyük bir şaşkınlık vardı. En yakın arkadaşı Louise'nin verdiği habere inanamıyordu.

"Evleniyorum, dedim. Evlenmek! Bir koca, çocuklar, falan."

Jenneth telefonun ahizesini sımsıkı kavramıştı. "Ama sen hep, asla evlenmeyeceğini söylerdin. Bağımsız olmak ve kendi hayatımı yaşamak istiyorum derdin."

Louise neşeli bir sesle, "Bu, George ile tanışmadan önceydi," dedi.

George ha! Jenneth yüzünü buruşturdu. Bağımsızlığına bu denli düşkün olan arkadaşı demek sadece evlenmekle kalmıyor, bu evliliği George gibi son derece sıradan bir adı olan biriyle yapıyordu. Arkadaşının evlenmek için hiç olmazsa, daha çekici bir isme sahip bir erkeği seçeceğini sanırdı.

Yavaşça içini çekti. Soğumakta olan kahvesi bir yana, McGrath'ların duvar resmi için yapması gereken eskizleri bile unutmuştu. "Ama iki ay önce birlikte yemeğe çıktığımızda bu evlilik işinden hiç söz etmemiştin."

"O sırada henüz George ile tanışmamıştım." Lou-

ise kısa bir duraklamadan sonra sözlerine devam etti. "Düğüne senin de gelmeni istiyorum, Jenneth. Sadece bir günlüğüne. Üç hafta sonra köyün kilisesinde evleneceğiz. George her şeyiyle tam bir düğün istiyor. Ben de senin onunla bir an önce tanışmanı istiyorum. Aslında niyetim sizi düğünden önce tanıştırmaktı, ama George iş için Japonya'ya gitmek zorunda." Jenneth yavaşça içini çekti. "Senin evleneceğine hala inanamıyorum."

Louise'le birlikte büyümüşler ve tüm hayatları boyunca çok yakın arkadaş olmuşlardı. Aynı köyde doğmuşlar, aynı liseye ve hatta aynı üniversiteye gitmişlerdi. Sonra Jenneth ailesiyle birlikte kuzeye taşınmış ve ailesinin yeni evinin ahırını elden geçirip stüdyoya çevirerek resim çalışmalarına burada devam etmişti. Louise ise, Londra'ya yerleşip bir reklam şirketinde çalışmaya başlamıştı.

Ama bu yedi yıl önceydi. Louise artık kendi reklam şirketini kurmuş, Jenneth de yaşadığı şehrin tanınmış ressamlarından birisi olmuştu. Özellikle duvar resimleri konusunda çok aranan bir ressamdı. Ayrıca, York'taki resim galerilerinden birisinin ortağı olmuştu. Louise ile ilişkilerini hiç kesmemişlerdi gerçi, ama son zamanlarda istedikleri kadar çok birlikte olacak zaman bulamıyorlardı.

Jenneth'in annesiyle babası kuzeye taşınmalarından kısa bir süre sonra, bir araba kazasında ölmüşlerdi. Henüz çocuk yaştaki ikiz erkek kardeşlerinin sorumluluğu bundan sonra Jenneth'e kalmıştı.

Gerçekten de ağır bir sorumluluktan bu. Ama Jenneth en zor anlarda bile kardeşlerine karşı olan görevlerini yerine getirmişti.

İkizler bu sene liseyi bitirmişlerdi. İyice büyü-

müşlerdi artık. İkisi de Jenneth'in boyuna yetişip geçmişti. Üstelik ablalarına, korunması gereken olmuş gibi davranmaya başlamışlardı.

Telefondaki uzun sessizliği, arkadaşının sorusuna neden yanıt vermediğini bilen Louise bozdu. "Hadi Jenneth, beni üzme, lütfen. Sakın gelmem deme. Düğün üç hafta sonra cumartesi günü olacak. Evlenirken senin yanımda olmanı çok istiyorum. Beni kırma, lütfen."

Jenneth arkadaşının isteğini reddedecek gücü bulamıyordu. Onun kararsızlığını sezen Louise devam etti. "Sana Feathers'te yer ayırttım. Bizde kalmanı isterdim gerçi, ama ev yaşlı teyzelerle ve diğer akrabalarla dolu olacak."

"Gelebileceğimi pek sanmıyorum, Louise." Jenneth boş gözlerle pencereden dışarıya, bahçeye bakıyordu. Evin bahçesi neredeyse vahşi bir ormana dönmüştü. Ne ikizler ne de kendisi bahçeyle ilgilemeyecek zaman bulamıyorlardı. Ama bahçenin bakımsızlığına rağmen üçü de evlerini çok seviyorlardı.

İkizler üniversiteye başladıktan sonra bu evi tutmaları hiç kolay olmayacaktı aslında. Bu konuda aylardır sürekli tartışıyorlardı. Jenneth kardeşlerinin üniversiteye gitmek için şehirden ayrılmalarından sonra evin kendisine çok büyük geleceğini ve ayrıca, satıştan gelen paranın çocukların üniversiteden sonra kendilerine bir iş kurmaları için kullanabileceklerini söylüyordu. Nick ile Kit ise, bu fikre karşıydılar. Ablalarını, evi satmaktan vazgeçirmeye çalışıyorlardı.

Jenneth yavaşça içini çekti. Aklından geçenleri arkadaşına söyleyemiyordu. Her zaman böyle olmuştu zaten. Düşüncelerini başkalarına açmaktan

hep çekinirdi. Louise ise tam tersine, aklından her geçeni duraksamadan söyleyiveren bir kişiliğe sahipti.

İşte, şimdi de aynı şeyi yapıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra yumuşak bir sesle, "Merak etme," dedi. "Luke olmayacak. Şu sıralar Amerika'da. Hadi, Jenneth, düğünüme gelmeyi kabul et, lütfen."

Luke'nin babası artık Amerika'da yaşıyordu. Onun gibi doktor olan oğlu da, tıp eğitimi veren bir üniversitede çalışıyordu.

Jenneth bir an için başının döndüğünü hissetti. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bu konu onun için sekiz yıldır bir tabu olmuştu. Özellikle de Luke'nin kuzeniyle. Bu kuzenin, aynı zamanda kendi en iyi arkadaşı olmasına rağmen...

Louise ısrarını sürdürüyordu. "Hadi, Jenneth. Evet de, lütfen."

Jenneth korkaklığını yenmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Tamam, Düğünüme, tabii ki, geleceğim."

Konuşmaya birkaç dakika daha devam ettiler. Daha doğrusu, Louise devam etti. Jenneth onu dinleyip arada birkaç sözcük söylemekle yetiniyordu. Konuşacak hali kalmamıştı. Derin nefesler alarak, hızlanan kalp atışlarını yatıştırmaya çalışıyordu. Luke de geliyor olsa bu düğüne gitmeyi kabul eder miydi acaba? Ya da, Louise kendisini davet eder miydi?

Evet, tabii ki, ederdi. Jenneth kısa bir vedalaşmadan sonra telefonu kapadı.

Luke ile nişanlı kaldıkları altı aylık dönemde Louise başka bir şehirde yaşıyordu ve onların ilişkisinin ayrıntılarını pek bilmiyordu. Jenneth'in nişa-

nın bozulmasına gösterdiği nedeni fazla kurcalamadan kabul etmişti. Jenneth ona, birbirlerine uygun olmadıklarını anladıkları için ayrıldıklarını söylemişti.

Ama Jenneth'in içini yakan başka acıları da vardı. Aşırı duyarlı yapısından ötürü asla kurtulamayacağı acılar.

Luke'nin o sözleri aklından asla çıkmamıştı. Nişanlısı ona kendisini sevdiğini, ama buna rağmen yine de başka bir kadınla da beraber olduğunu ve o kadını hamile bıraktığını söylemişti.

Jenneth o an çektiği acıyı asla unutamadı.

İlk başlarda kendisini ve gururunu korumak için büründüğü maske, bir süre sonra hayatının bir parçası haline gelmişti. Öyle ki, o maskenin ardındaki gerçek insanı artık sadece Louise ile ikizler görebiliyorlardı.

Çektiği acıyı, zamanla edindiği deneyimlerle bastırmaya çalışmıştı. Luke ile aralarındaki ilişkinin zaten yürümeyeceğine inandırmaya çalışmıştı kendisini. Onunla nişanlandığında sadece yirmi bir yaşındaydı; böyle bir ilişkiyi götüremeyecek kadar saf ve deneyimsizdi yani. Aralarındaki ilişki zamanla nasılsa bozulup sona erecekti.

Aklını hala karıştıran bir tek şey vardı: Luke'nin kendisiyle neden nişanlanmış olduğunu anlayamıyordu. Jenneth ve Louise'den sekiz yaş büyük olan Luke, o zamanlarda bambaşka bir dünyada yaşıyor gibiydi. Jenneth ona ulaşabileceğini aklına bile getiremezdi. Liseyi ve üniversiteyi başka bir şehirde okuyan ve ardından, yurtdışında bir üniversitede öğretim üyeliği yapan Luke yaz tatillerinde köye geldiğinde Jenneth onun yanında ne yapacağını

bilemezdi.

Luke'nin ailesi nesillerdir o köyde yaşıyordu. Babası köyün önde gelenlerindendi. Annesi ise, hareketlerini kısıtlayan doku sertleşmesi hastalığına rağmen köyün sosyal faaliyetlerinde önemli bir role sahipti. Son derece yumuşak ve sevecen bir kişiliğe sahip olan bu kadın, oğlunun Jenneth'le nişanlanmasına gerçekten çok sevinmişti.

Luke annesini çok sever ve onu, tıpkı şimdi ikizlerin Jenneth'e yaptıkları gibi, her türlü kötülükten korumaya çalışırdı. Ama Jenneth'in tersine, Luke'nin annesinin korunmaya gerçekten ihtiyacı vardı.

Luke dış görünüş olarak daha çok babasına benzerdi. Onun gibi uzun boyluydu ve çekici bir fiziği vardı. Saçları da babasınıninkiler gibi gür ve siyahtı.

Louise bir keresinde dayısının, yani Luke'nin babasının, evlenmeden önce çapkınlığıyla tüm köye ün saldığını söylemişti. Sonra, bölgenin zenginlerinden birisinin kızı olan Luke'nin annesine aşık olmuş ve kızın ailesinin itirazlarına rağmen onunla evlenmeyi başarmıştı. Jenneth bu öyküyü son derece romantik bulmuştu.

Luke'nin annesi artık hayatta değildi. Oğlunun evlenmesinden birkaç ay sonra ölmüştü.

Jenneth hemen başını önüne eğerek yüzünde beliren acıyı saklamaya çalıştı. Üstelik, yanında kendisini görececek birisi olmamasına rağmen yapmıştı bunu. Duygularını saklamak onda artık bir refleks haline almıştı. Luke'nin gayet sakin ve soğukkanlı bir şekilde, başka bir kadınla ilişkisi olduğunu ve onunla evleneceğini söylediği günden bu yana sürekli duygularını saklayarak yaşamıştı.

Böyle hissetmesi son derece anlamsızdı aslında.

Sevdiği erkek tarafından terk edilmiş milyonlarca kadın vardı dünyada. Bunların pek çoğu Jenneth'in tersine, kendilerini toplayıp yeni ve daha tehlikesiz ilişkiler kurmayı başarmışlardı. Jenneth bunu yapamamıştı. Hayatının temeli olarak düşündüğü aşkın aslında hiç var olmadığını anladıktan sonra kendini bir türlü toparlayamamıştı.

Çektiği acıyı saklamayı başarmıştı ama. Luke'nin söylediklerini soğukkanlılıkla dinlemiş ve gözlerini yakan yaşları bastırmıştı.

Daha sonraki aylar boyunca da, çektiği acıyı elinden geldiğince saklamaya çalışmıştı. Derslerine sarılıp üniversiteyi bitirmişti. Okul tatillerinde içinden eve dönmek gelmez, ama korkaklığını bastırarak yine de köye giderdi. Köydeki arkadaşlarına sahte bir neşeyle üniversiteden, orada yaşadığı hızlı hayattan ve çıktığı erkeklerden söz ederdi.

Ama annesiyle babasını kandırmayı başaramamıştı. Kızlarının çektiği acıyı bir tek onlar anlamışlar ve onu Luke ile karşı karşıya gelmekten korumak için köyden ayrılmaya karar vermişlerdi. Babası emekliliğini istemiş ve hep birlikte onun doğup büyüdüğü York'a taşınmışlardı.

Jenneth köyden taşınmayı ilk başta istememişti. Bunun tek nedeni, Luke'ye duyduğu sevgiydi. Onunla aralarındaki ilişkinin bittiğine bir türlü inanmıyordu. Bir mucize olacağını ve Luke'nin kendisine geri döneceğini bekliyordu hep.

Ama bir gün, karısı ve çocuğuyla birlikte görmüştü onu. Bebek Luke'nin kucagındaydı, karısı ise yanlarındaki bir kadınla konuşuyordu. Jenneth o anda hemen geri dönüp kaçmamak için kendini zor tutmuştu.

Bebeğin Luke gibi siyah saçları vardı. Arkadaşı Louise'den, çocuğun kız olduğunu öğrenmişti. Louise neredeyse üzüntülü bir şekilde söylemişti bunu.

Luke'nin karısı ise... Jenneth'ten daha genç, siyah saçlı ve utangaç görünümlü bir kızdı.

Jenneth onları gördükten sonra eve dönemişti. Bunun yerine, nehir kenarına inmeyi tercih etmişti. Küçüklüğünden beri nehir çevresinde dolaşmayı severdi. Eskiden okuldan çıktıktan sonra bir süre Louise ile birlikte yürür, sonra ondan ayrılıp nehre inerdi. O zamanlarda, gençliğin verdiği saflıkla, geleceği ve Luke hakkında güzel hayaller kurardı.

Acaba kendisi Luke'nin çocuğunu karnında taşıyor olsaydı işler nasıl gelişirdi? Çok da olanaksız bir şey değildi bu. Nişanı bozduğunu açıkladığı güne kadar Luke onu, kendisiyle sevişmeye ikna etmek için çalışmıştı.

Jenneth acıyla gözlerini kapattı. Onunla sevişmelerini hatırlamak istemiyordu. Luke onunla içindeki tüm istekle, adeta vahşice sevişir, ama Jenneth itiraz etmeye başladığında sevişmeyi hemen keserdi. Jenneth ona, daha önce başka hiçbir erkekle yatmadığını söylemişti. Luke birlikte olduğu ilk erkek olacaktı, bu yüzden de korkuyordu.

Luke onu anlamıştı. Arada bir, onun çocuksu korkularıyla alay ederdi. Ama yine de, Jenneth'in gerçekten sevişeceği ilk erkek olma fikrinden çok hoşlandığı belliydi.

Ayrılmalarını takip eden acı dolu aylar boyunca Jenneth'in aklını hep aynı soru kurcalamıştı. Eğer o günlerde daha farklı davranmış olsaydı, işler yine bu şekilde gelişir miydi? Ama hayır, başka türlü

mümkün değildi herhalde. Luke kendisini gerçekten seviyor olsaydı başka birisiyle birlikte olmazdı. Jenneth'le yaşayamadığı cinsel tatmini başka bir kadında aramazdı.

Luke'nin kendisini aldattığını öğrenmek Jenneth'i bir anda değiştirmişti. O günden sonra içine kapanık ve soğuk bir insan olmuştu. İçinde bir yerlerde, bir şey ölmüştü sanki. Jenneth kimi zaman kendisini doldurulmuş bir oyuncak bebeğe benzeti-yordu. Hareket eden, yaşıyor gibi görünen ama aslında içinde hiçbir duygu taşımayan bir bebeğe... başka insanların hayatını dolduran sevgi veya arzu gibi duygular Jenneth'e artık çok uzaktı. İkizleri seviyordu, tabii. Arkadaşlarıyla birlikte olmaktan da hoşlanıyordu. Ama erkeklere karşı tüm duyguları ölmüş gibiyi.

Biriyle arasında bir yakınlaşma olsa, hemen Luke ile yaşadıklarını ve çektiği acıyı hatırlıyordu. Bu nedenle erkekleri asla kendisine yaklaştıramıyordu.

Ama işte, en iyi arkadaşı Louise bile sonunda evleniyordu. Bağımsızlığına o denli düşkün olan Louise bile...

Jenneth'i tanıyan insanların çoğu onun hala yalnız olmasının, ikizlere duyduğu sorumluluktan kaynaklandığını düşünürlerdi. Yalnızlığını sürdürmek için iyi bir mazeretti bu. Ama ne yazık ki, ikizlerin üniversiteye başlamalarından sonra elinde bu mazeret de kalmayacaktı.

Gerçi, arzuyla kapısını aşındıran yüzlerce erkek de yoktu hayatında. Sıkıntıyla içini çekti. Son zamanlarda kendisine ilgi gösteren erkekleri geçirdi aklından. Örneğin, Colin Ames. Eşinden boşandık-

tan sonra üç çocuğuyla birlikte yaşayan duygusal ve iyi kalpli bir veterinerdi bu adam. Çocuklarına annelik ve kendisine hayat arkadaşlığı edecek bir kadın arıyordu.

Sonra, Greg Pilling vardı. Otuz beş yaşına rağmen hala bekar olan bu adam, bölgenin ünlü çapkınlarından birisiydi. Haftanın en az dört günü iş için Londra'ya inerdi. Jenneth onun bu yolculuklarında, iş dışında bazı özel nedenler de olduğundan kuşkulanıyordu. Adamın orada, başkalarından saklamak istediği bir sevgilisi vardı galiba. Belki de, evli bir kadın...

Eh, Jenneth'e ilgi gösteren birkaç erkek daha vardı. Sevecen ve duygusal erkeklerdi bunlar. İyi bir eş ve baba olacaklarından hiç şüphe yoktu. Ama Jenneth nedense, hiçbirisiyle yakınlaşmak istemiyordu.

Bunun nedeni, Luke'nin yaptıkları değildi aslında. Jenneth kendi zayıflığının farkına varmış ve bu nedenle, erkeklerle yakınlaşmaktan kaçınmaya başlamıştı.

Annesiyle babasının ölümünden sonraki ilk yıllarda bir erkekle birlikte olması imkansızdı zaten. Birincisi, kendini suçlu hissediyordu; onun yüzünden York'a taşınmasalardı, belki de bu kaza olmazdı diye düşünüyordu. İkincisi de, ikizlerin sorumluluğu tamamen Jenneth'e yüklenmişti. İkizler, ablalarına ihtiyaç duyuyorlardı. Jenneth tüm hayatını onlara adamıştı, onlardan başka birisine ayıracak zamanı kalmamıştı.

Ama çocuklar artık büyümüşlerdi. Neredeyse yetişkin insanlar olmuşlardı. Kendi başlarının çaresine bakabiliyorlardı.

Jenneth bir kez daha içini çekti. Bu sıkıcı düşüncelere kendini kaptırmasının nedeni Louise ile yaptığı konuşmaydı. İçinde çalışmaya devam etmek için istek de kalmamıştı.

Keşke o düğüne gitmeyi kabul etmeseydi. Ama bunun için artık çok geçti. Luke orada olmayacaktı gerçi, ama Jenneth yine de düğüne gitmek istemiyordu. Düğünde Luke olmasa bile başkaları olacaktı. Bir zamanlar yaşananları hala hatırlayan insanlar...

Ama, hatırlanacak ne vardı ki? Luke ile ikisinin bundan sekiz yıl önce, sadece birkaç ay süren bir nişanlılık geçirdikleri mi? Sonra Luke'nin başka birisiyle evlendiği ve hemen ardından bir çocuk sahibi olduğu mu? Peki ama, ne olmuş yani? Tüm bunların ne önemi vardı ki? O günleri böyle hatırlayan ve önem veren tek kişi kendisiydi.

Bazen Louise'nin, gösterdiğinden daha fazla şey bildiğini hissedirdi.

Yıllar sonra, Luke'nin karısının öldüğünü Louise'den öğrenmişti. Louise ona gönderdiği bir karta ufak bir not olarak yazmıştı bunu. O günden sonra Jenneth uzun bir süre kendisine gelememişti. Gece-leri korkunç kabuslarla uyanıyordu. Luke'nin, bu kadar zaman sonra bile hala kendisini etkileyecek güce sahip olduğunu işte o zaman anlamıştı.

O yıl Louise arkadaşını, Noel için köye gelmeye ikna etmişti. Jenneth onun ve ikizlerin ısrarlarına dayanamayarak kabul etmişti bu teklifi.

Jenneth kendisine bu kadar tanıdık ve bir zamanlar sevgili olan adamı yıllar sonra gördüğünde, olduğu yerde donup kalmıştı.

O anda, içinde inanılmaz bir acı hissetmişti.

Ama çektiği acıyı saklamayı her zamanki gibi başarmıştı. Luke'ye, soğuk ve nazik bir tavırla gülümsemişti sadece.

Luke'nin yanında kızı vardı. Üç yaşlarında, şipşirin bir çocuk... babasını çok sevdiği her halinden belliydi. Ve Luke'ye olan benzerliği bir an, Jenneth'in kalbine bıçak gibi saplanmıştı.

Jenneth'in hiç anlayamadığı bir nedenle küçük kız, onun ve ikizlerin peşine takılıvermişti. Sürekli onların yanında olmak istiyor, Luke'nin koyu yeşil gözleriyle onlara bakıyor, Luke'nin gülümseyişiyle gülümsüyordu. Jenneth ise, içinden gelen isteğe karşı koymuş ve kızı kendisine yaklaştırmamıştı. Oysa Luke'ye bu denli çok benzeyen kızı kucağına almayı, sevmeyi gerçekten çok istemişti.

Luke'nin oturma odasına girip kendisini orada Angelica ile yalnız bulduğu günü hiç unutmuyordu. Küçük kız her zamanki gibi Jenneth'e yaklaşmaya çalışıyor ama onda aradığı şefkati bulamıyordu.

Luke, Jenneth'in kendi çocuğuna dokunmayı bile istemediğini hemen anlamış ve kızını kucağına almıştı. Bir zamanlar Jenneth'e duyduğu sevgiyle ısıldayan yüzünde, bu kez ona duyduğu küçümseme ve hoşnutsuzluk vardı.

O hafta içinde ikizler bir gün, Jenneth'in müşterilerinden birisiyle olan kısa beraberliği hakkında espriler yapmışlardı.

Daha sonra Luke, Jenneth'e, yanında sevgilisi olmadan bu evin kuşkusuz sıkıcı görüldüğünü söylediğinde, Jenneth hemen bu fırsatın üzerine atlamış ve kendinden emin bir şekilde gülümseyerek, "Önemi yok," demişti. "Nasıl olsa sadece bir hafta."

Luke alaylı bir tavırla gülümsemişti. "Yani sevgi-

lin yatağında olmadan bir hafta yaşayabiliyorsun."

Jenneth içinde büyük bir kızgınlık duymuş ve o öfkeyle yalan söylemişti. "Christopher'le uzun süredir birlikteyiz." Sonra, alaylı bir tavırla gülümseyerek sözlerine devam etmişti. "Sık sık iş seyahatlerine çıkıyor ve ben onun olmadığı zamanlarda..."

"Yatağına başka birisini alıyorsun." Luke onun söylemek istediklerini yine tamamen yanlış anlamıştı. Oysa Jenneth'in asıl söylemek istediği, Christopher'in yokluğunda onu fazla aramadığıydı. Luke, Jenneth'in durumu düzeltmesine fırsat vermeden, "Ne kadar çok değişmişsin," demişti. "Oysa düşünüyorum da..."

Bu sırada ikizlerin içeri girmesi üzerine konuşmayı kesmişti. O günden sonra Jenneth'le ikisi mümkün olduğunca karşılaşmamaya çalışmışlardı. Luke, kızının Jenneth'e yaklaşmamasına da çok dikkat ediyordu.

Jenneth mutlu olması gerektiğini tekrarlamıştı kendine. Luke'ye onun için olmasa bile, başka erkekler için çekici bir kadın olduğunu göstermişti hiç olmazsa. Luke'ye çılgınca aşık olan, ona adeta tapan o eski Jenneth değildi artık.

Ve Luke'yi o günden sonra bir daha hiç görmemişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Louise'nin düğünü yaklaştıkça, Jenneth'in düğüne gitmeyi kabul ettiği için duyduğu pişmanlık artıyordu. Arkadaşının düğününe gitmeyi, ona ve kocasına sadakatsizlikler dilemeyi gerçekten çok istiyordu aslında. Louise evlenmek için Little Compton'dan başka bir yer seçmiş olsaydı Jenneth düğünü kuşkusuz sabırsızlıkla beklerdi.

Louise'ye telefon edip, düğüne gelemeyeceğini söyleme cesaretini bulmayı çok isterdi. Aslında, düğüne gidemeyişine bahane olarak gösterebileceği pek çok neden vardı. Bunlardan birisi, hemen önünde, masada durmakta olan ıstı. York'un en büyük hastanesinin çocuk bölümü için yapacağı duvar resminin eskizlerini hala bitirememişti.

Duvar resmi için teklif, eski bir müşterisinden gelmişti. Müşterisi hastanenin çocuk bölümü için bir kampanya başlatmıştı.

Bölgenin zenginlerinden birisinin yaptığı bağışla, çocuk bölümü için gerekli tıbbi aygıtlar alınmış, hatta geriye bir miktar para da kalmıştı. Fon toplama komitesinin başkanı olan müşterisi böylece, çocuk bölümünün sıkıcı havasını giderip çocukları neşelendirecek bir şeyler de yapabilmek için Jen-

neth'ten bu duvar resimlerini yapmasını istemişti.

Jenneth bu teklifi hiç düşünmeden kabul etmiş ve hatta, normal ücretinden daha az bir para istemişti. Bunun karşılığında da müşterisi ona, istediği gibi bir resim yapma olanağını vermişti.

Aslında bu duvar resmi Jenneth için zorlu bir uğraş olacaktı. Resim için, birbirinden farklı yaşlarda ve hepsi farklı hastalıklardan dolayı acı çeken çocukların tümünün dikkatini çekecek ve onları neşelendirecek bir konu bulmak zorundaydı.

Son zamanlarda Louise'nin düğünü yüzünden aklı iyice karışmıştı zaten. Duvar resmi üzerinde istediği kadar düşünemiyordu. Umutsuzluk dolu gözlerle kağıttaki karalamalara bakarken kapı açıldı ve Kit içeri girdi.

Jenneth onun, babalarınınkine çok benzeyen bir yürüyüşle yanına gelmesini izledi. İkizler babalarına gerçekten çok benziyorlardı. Jenneth kardeşine bakarken içinin büyük bir sevgiyle dolduğunu hissetti. Onları büyütme, sorunlu ergenlik çağlarında onların sorunlarını halletmek hiç kolay olmamıştı. Ama Jenneth onları çok seviyordu ve bu sorumluluğu zevkle yerine getirmişti.

İkisi de liseyi çok iyi derecelerle bitirmişlerdi ve şimdi başarılarının ardından, yaz tatilinin tadını çıkarıyorlardı. Jenneth ikisinin de her geçen gün biraz daha büyüyüp olgunlaştıklarını görüyordu. İkizler dengeli ve olgun birer yetişkine dönüşüyorlardı. Jenneth onlar için çok şey yapmıştı gerçi ama şu anki hallerinden sadece kendisine paye çıkarmıyordu. Çocuklar bugünlere gelebildilerse, bunda anne ve babalarının onlara ilk çocukluk yıllarında sundukları sevginin de büyük payı vardı kuşkusuz.

Kit ablasına en sevimli haliyle gülümsüyordu. "Arabayı ödünç alabilir miyim acaba? Öğleden sonra tenis için Chris'e gideceğim. Motosikleti de Nick aldı."

Jenneth'in onlara on sekizinci doğum günleri için aldığı motosiklet altı ay boyunca ikisinin de çok işine yaramıştı. Ama ikiz olmalarına rağmen Nick ile Kit farklı zevklere ve farklı türde arkadaşlara sahiptiler. Jenneth bugüne dek ailede ikinci bir arabaya ihtiyaç olduğu imalarını duymazlığa gelmişti. Çocuklar da bu konu üzerinde fazla ısrar etmemişlerdi. Babalarının hayat sigortasından gelen paranın kendilerine sabit ama küçük bir gelir sağladığını ve küçük lüksler için harcanan paranın Jenneth'in çalışmalarından geldiğini biliyorlardı. Ablalarının gereğinden fazla yorulmasını ya da üzülmesini ikisi de istemezdi.

Çocukların ikisi de iyi ve dikkatli birer sürücü oldukları için Jenneth onlara arabasını gönül rahatlığıyla veriyordu. Ama bu kez, üzüntüyle başını salladı. "Bazı resimlere bakmak için arabaya ihtiyacım var. Elizabeth'e söz verdim. Ama istersen seni arkadaşının evine bırakabilirim."

"Olur, ama arabayı ben kullanacağım."

Kardeşinin yüzündeki imalı gülümsemeyi gören Jenneth kulaklarına dek kızardı. İkizler ablalarının araba kullanırken hep hayallere daldığını söyleyerek dalga geçerlerdi. Gerçekten de Jenneth, özellikle kafası işle meşgul olduğu zamanlarda, arabayı çılgın gibi kullanırdı. Hatta bir keresinde arabayı yoldan çıkarıp bir çukura saptırmış ve komşuları olan bir çiftçi arabayı traktörüyle çukurdan çıkarmıştı.

Kit ve Nick, Louise'nin yakında düğünü olacağını ve ablalarının bu düğüne katılmayı pek istemediğini de biliyorlardı. Her ikisi de onun, Little Compton ve sakinleri konusunda fazla duyarlı olduğunun farkındaydılar.

İkizler ablalarını üzmemek istemedikleri için bu konuyu fazla kurcalamamışlardı, ama ikisi de merak ediyordu. Jenneth'e sezdirmeden aralarında bahse bile girmişlerdi. Bahsin konusu, Jenneth'in düğüne gidip gitmeyeceğiydi. Onun düğüne gideceğini iddia eden Kit, bu araba yolculuğu sırasında ablasını ikna etmeyi planlıyordu.

Kısa bir süre önce Nick'le ikisi kafa kafaya vermişler ve ablaları hakkında konuşmuşlardı. Üniversiteye gitmek üzere evden ayrılmadan önce, onun geleceği hakkında bir şeyler yapmak istiyorlardı.

Kit ciddi bir ses tonuyla, "Onun evlenmesi lazım," demiş ve kardeşinin kendisine onaylamayan gözlerle bakmasına hiç aldırmadan sözlerine devam etmişti. "Evlenmek gibi bir zorunluluğu yok, tabii. Yani, mali açıdan kendine yetecek durumda. Bunca yıldır uçümüze birden baktı. Ama sana da, Jenneth'in hayatında eksik bir şey var gibi gelmiyor mu? Bence onun bir aileye ihtiyacı var."

Nick neşeli bir kahkaha atmıştı. "Dikkatini başka şeylere verip bizim hayatımıza fazla burnunu sokmaması için mi istiyorsun bunu?" İkizler dış görünüş olarak birbirlerine çok benzemelerine rağmen kişilik olarak apayrıydılar. Ama ablaları konusundaki düşünceleri farklı değildi. Onlar evden ayrıldığında Jenneth'in yalnız kalmasını istemiyorlardı.

Yapmaları gereken tek bir şey vardı aslında. Ab-

lalarına uygun bir erkek bulmak. Onun kocası, ve kendilerinin de eniştesi olmaya layık bir erkek.

Jenneth'in arabayı çukura sapladığı günlerde bu konuda bayağı umutlanmışlardı doğrusu. Ablalarının yardımına koşan komşuları Tim Soames tam uygun yaşta bir bekardı. Neşeli, sevecen bir insandı ve geniş omuzlarıyla çekici sayılabilecek bir erkekti.

Üstelik ikizlerin umduğu gibi, Jenneth'e ilgi de duyuyor ve onu sık sık dışarı davet ediyordu. Ama birkaç kez beraber çıkmalarının ardından Jenneth'in peşini bıraktı.

İkizlerin bu konudaki ısrarlı sorularının ardından Jenneth onlara kısaca Tim'in iyi bir insan olduğunu, ama kendisinin onunla fazla yakınlaşmayı istemediğini söylemekle yetinmişti.

Kit yan koltuğa oturan ablasına çabucak bir göz atarak, sorun da bu zaten, diye geçirdi içinden. Jenneth kimseyle yakınlaşmak istemiyordu. Ama hayatında bir erkeğe de ihtiyacı vardı. Onu sevecek ve koruyacak bir erkeğe. Soğuk görünüşünün altındaki gerçek kişiliğini anlayacak bir erkeğe.

Camlardan içeri giren rüzgar Jenneth'in saçlarını uçuşturuyordu. Kit kendi kendine gülümsedi. Nick'in eski kız arkadaşlarından birisinin yaptığı kıskançlıkları hatırlamıştı. Nick'le Jenneth'i bir kere sokakta birlikte gören kız, onun ablası olduğuna inanmamış ve Nick'in kendisinden başka bir kızla daha birlikte olduğunu sanmıştı. Gerçekten de, üç kardeşi tanımayan birisi Jenneth'le ikizler arasında on yaş olduğuna inanmakta güçlük çekerti.

Kit planını uygulamaya karar vererek, masum bir tavırla, "York'a gitmişken, "diye başladı. "Kendine Louise'nin düğünü için uygun bir giysi de alırsın

herhalde. Siz kadınlar yeni bir giysi almak için fırsatları asla kaçırmazsınız. Giyim kuşama bu kadar önem vermenizi hiç anlayamıyorum doğrusu.

Jenneth kardeşinin beklediği gibi, bu yemi hemen yuttu. Ona daha dört ay önce neredeyse ağlayarak odasına kapandığı günü hatırlattı. Kit'in o günkü üzüntüsünün tek nedeni kardeşi Nick'in çok değer verdiği *Levi's 501* pantolonunu ona haber vermeden alıp giymiş olmasıydı! Bunları söylerken, Kit'in girdiği bahsi kazanmak için açtığı savaşın ilk yemini kolayca yuttuğunun farkında bile değildi.

Kit'i arkadaşına bırakıp yoluna devam ederken, Louise'nin düğününde giyeceği kıyafet konusunu aklına takmıştı bile. Aslında giysilere önem verdiği filan yoktu, ama Louise'nin düğününe güzel bir giysiyle katılmazsa en azından arkadaşına saygısızlık etmiş olurdu.

Galerideki ortağı onu neşeyle karşıladı. Ellilerine yakın, dul bir kadın olan Eleanor Coombes'in evli bir kızı ve çok şirin bir torunu vardı.

Resimlere bakmaları fazla uzun sürmedi. Galeride Jenneth'in resimlerinin yanı sıra başka sanatçıların da eserlerini satıyorlardı.

Eleanor zengin bir aileden geliyordu. Eski kocasıyla, üniversiteden sonra İtalya'da resim eğitimi görürken tanışmıştı. Aslında çok yetenekli bir kadındı, ama evlilikleri süresince eline fırça almamıştı. Kocasının ölümünden sonra ise, kendini kocaman bir evde yapayalnız buluvermişti. Kızı çoktan evden ayrılıp çalışmak üzere Londra'ya gitmişti. Günlerini yalnızlık ve sıkıntı içinde geçiren Eleanor, bir dost partisinde Jenneth'le karşılaşmıştı. İki kadın çabucak kaynaşmışlar ve dostluklarını sürdürmüşlerdi.

Bir gün Eleanor ona bir galeri açmayı teklif etmişti. Galerinin günlük işlerini kendisi üstlenecek, Jenneth ise, zamanının büyük bölümünü resim yapmaya ayıracaktı. Eleanor ayrıca, arkadaşının menajerliğinin de üstlenmişti. Jenneth onunla ortaklık kurduktan sonra eskisine göre çok daha fazla iş teklifi almaya başlamıştı.

Eleanor arkadaşının biraz solgun ve düşünceli olduğunu fark etmişti. Endişeyle, "Ne oldu?" diye sordu. "Bir derdin mi var?"

Jenneth hemen kendini toplayıp başını salladı. "Şey, önemli bir şey değil. Bir arkadaşım... daha doğrusu, en iyi arkadaşım önümüzdeki hafta sonu evleniyor ve düğüne benim de gelmemi istiyor."

Eleanor gülümseyerek, "Sen de düğünde ne giyeceğin konusunda endişeleniyorsun," dedi. Jenneth'in yüzünde okuduğu kaygının çok daha önemli bir nedeni olduğunu anlamıştı aslında, ama ikizler gibi o da üstüne gitmedi. Jenneth gibi sevgi dolu bir kadının hayatını yalnız geçirmesinin hiç doğru olmadığını kendisine defalarca söylemişti.

Eleanor anlamsız romantizme kapılacak türde bir kadın değildi. Kendi evliliği hiç de kolay geçmemişti. Kocası ondan yirmi yaş büyüktü. Aralarındaki yaş farkı yüzünden pek çok sorun yaşamışlardı. Yine de, birbirlerine olan sevgileri sayesinde evliliklerini yürütmeyi başarmışlardı. Kocasının ölümünün üstünden yedi yıl geçmiş olmasına rağmen Eleanor onu hala özliyordu. Ama Jenneth'in tersine, hayatını tüm duygulardan uzak geçirmek gibi bir saplantısı yoktu. Bir sevgilisi bile vardı; o da karısından boşanmıştı. Eleanor, her ne kadar kocasının yerini dolduramasa da, John ile ilişkisinden mutlu olmayı bili-

yordu.

Jenneth ise farklı bir yapıya sahipti. İyi bir adamla evlenip çocuk yapması gereken bir kadındı o. Duygularını bastırarak, layık olduğu bir yaşam şansını boş yere yok etmeye çalışıyordu. İkizler gibi Eleanor da, Jenneth'in bir an önce iyi bir evlilik yapmasının gerektiğini düşünüyordu.

"Bu sorunu kafana takmana hiç gerek yok, tatlım. York'ta birbirinden güzel mağazalar var."

Eleanor, arkadaşının vücudunun kaçmak istercesine gerildiğini fark etmişti. Kaçmak istediği şey ne olabilirdi? Merakını gizlemeye çalışarak konuşmaya devam etti. "İstersen ben de seninle birlikte gelebilirim. Buradaki işleri Rachel halleder."

Jenneth köşeye kısırıldığının farkındaydı. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Zaten, bu düğüne gitmesi de olanaksızdı. Düğününde en iyi arkadaşını yanında görememek Louise'yi çok üzerti. Luke de orada olmayacağına göre, düğüne gitmemesi için aslında hiçbir neden yoktu.

"Depo dolu. Lastikler gözden geçirildi. Ve bavulun da bagaja kondu."

Nick bunları tek tek sayarken Jenneth gülmemek için kendini güç tutuyordu. Bu konuşmayı dinleyen yabancı birisi Jenneth'in, ikizlerin küçük kardeşi olduğunu sanırdı hiç kuşkusuz.

Saat daha sabahın yedisiydi. Açık mavi gökyüzü, güneşli bir cumartesi günü yaşanacağını müjdeliyordu.

Düğünden önce doğduğu köyde birkaç gün geçirmeye karar vermiş olan Louise, ailesinin Little

Compton'daki evinde henüz yeni uyanıyor olmalıydı. Telefonda, Jenneth'e gelinliğini anlatmış, neşeyle kıkırdarak, "Ama beyaz değil," diye devam etmişti. "Krem rengi."

George hayatına giren ilk erkek değildi doğal olarak. Daha önce pek çok erkekle birlikte olmuştu. Louise, bu erkeklerin tümünden dost kalarak ayrılmayı başarmıştı.

Jenneth'in önünde uzun bir yol vardı. İkizlerin tahminine göre, Little Compton'a saat on iki sıralarında varabilecekti. Louise'nin düğünü ise, saat üçteydi. Jenneth arkadaşına, hazırlanması için yardım etmeye söz vermişti. Düğünden sonra da, balayına çıkmak üzere üstünü değiştirmesine ve eşyalarını toplamasına yardım edecekti.

Louise ona, "Nedimem olacaksın yani," diye takılmıştı. Bu sözler Jenneth'in tüm vücudunun acıyla kasılmasına yol açmıştı. Zamanında o da, Louise'den kendi nedimesi olmasını istemişti.

Yolculuğu olaysız ve rahat geçti. Köye yaklaştığında saat on bire geliyordu. Yedi yıl içinde etraf fazla değişmemişti. Köye inen tepenin başına geldiğinde, arabayı durdurup aşağıya baktı. Burada geçirdiği günlerin anıları birden üşüşmüştü. Luke ile birlikte geçirdiği o güzel günleri hatırlıyordu. Nehrin tembel akışıyla kestiği şu köşede Luke, Jenneth'i ilk kez öpmüştü. Jenneth o öpücüğün tüm vücudunu nasıl sarstığını hala hatırlıyordu. Üç ay sonra yine aynı köşede, Jenneth'e evlenme teklif etmişti. Teklifinin biraz ani olduğunu bildiğini, ama yaz sonunda çalışmak üzere California'ya gideceğini söylemişti. Kendisini beklemeye söz vermesini istiyordu.

Jenneth'in soluk soluğa verdiği yanıtı duyduk-

tan sonra onu büyük bir tutkuyla kollarının arasına alıp öpmüş, sonra da yere, çimenlerin üstüne yatırmıştı. Jenneth'i yakıcı öpücükleriyle soluksuz bırakırken, üzerindeki bluzu çıkarmış ve çıplak göğüslerine önce ellerini, sonra da dudaklarını uzatmıştı.

O gün Luke ısrar etseydi Jenneth hiç kuşkusuz onunla tam anlamıyla birlikte olurdu. Ama Luke her zamanki gibi anlayışlı davranmış ve ısrar etmemişti. Nişanlandıklarını açıklamalarının ardından ise, yalnız geçirecek fazla zamanları olmamıştı. Luke'nin annesinin sağlığı iyice kötüleşmişti o sıralarda. Jenneth, nişanlısının zamanının çoğunu hasta annesiyle geçirmesini anlayışla karşılamıştı.

Pansiyon sahibesi onu karşılayıp odasını gösterdi. Rahat görünümlü eşyalarla döşenmiş sevimli bir odaydı; banyosu da içindeydi. Eski zamanlarda bu pansiyon, posta arabalarının durak yeri idi. Jenneth'in odası da arabaların çekildiği eski avluya bakıyordu.

Pansiyonun sahibi neşeli bir tavırla, "Louise, bu odada kalmak isteyeceğini söylemişti," dedi.

Jenneth gülümseyerek başını salladı. Kadının, Louise'den sevgiyle söz ettiğini fark etmişti. Arkadaşı köye sadece tatillerde ya da arada bir hafta sonları gelmesine rağmen, köy sakinlerinin tümü tarafından tanınır ve sevilirdi.

Jenneth ve ailesi köyden ayrıldıktan sonra, pansiyon el değiştirmişti. Pansiyoncu düğünden ve düğünün köyde yarattığı hareketten heyecanla söz ediyordu. Jenneth'in durumuna ise, en ufak bir imada bile bulunmadı. Onun bu tavrı Jenneth'in kaygılarını biraz yatıştırmıştı. Belki de köy halkının tepkisini fazla abartmıştı.

Yemeğini yedikten sonra, Louise'nin evinin telefonunu çevirecek kadar cesaretini toplamıştı.

Telefonu Louise'nin annesi açtı ve Jenneth'in sesini hemen tanıdı. Kızının en yakın arkadaşını o da çok severdi. Onun ardından telefona Louise geldi. Jenneth, arkadaşıyla yaptığı konuşmayı bitirdiğinde içindeki tüm korkuları silmiş durumdaydı. Daha fazla zaman kaybetmeden hazırlanıp Louise'nin evine gitmeye karar verdi.

Louise'nin ailesinin evine yürüyerek gitmeyi tercih etti, ve köyün içinden değil, arkadaki patikadan yürüdü.

Jenneth özgür düşünceli ve bağımsızlığına düşkün arkadaşının bir rahibin kızı olmasına hep şaşırırmıştı. Ama David Simmonds anlayışlı bir insandı, kendi inançlarını kızına zorla kabul ettirmeye kalkışmamıştı hiç.

Kapıyı açıp karşısında kızının arkadaşını gördüğünde onu sevgiyle karşıladı. Hemen ardından Louise'nin annesi görüldü ve Jenneth'i sevinçle yanaklarından öptü. Uzun boylu ve siyah saçlı bir kadındı; Luke'nin babasına ve Luke'ye çok benziyordu. Louise ise, onlardan apayrı bir görünüşe sahipti. Parlak kızıl saçları ve beyaz teniyle, esmer anne ve babasına hiç benzemiyordu.

Jenneth yukarı çıktığında, arkadaşı tuvalet masasında kirpiklerine rimel sürmeye çalışıyordu. Üzerinde sadece, gelinliğinin altına giyeceği saten kombin ezon vardı. Rimeli bir türlü istediği gibi süremediği için kendi kendine homurdanıyordu.

Jenneth hemen rimeli onun elinden alıp, "Bırak, ben yapayım," dedi. "Ne o, lenslerini takmadın mı yoksa?"

Louise neşeli bir tavırla, "Onları takmayı göze alamadım," dedi. "Düğünde ağlamaya başlarsam lenslerimi düşürmek istemiyorum."

Jenneth imalı bir gülümsemeyle, "Gözlüklerini takabilirdin," dedi.

Louise ortaokul ve lise yıllarını gözlüklü olarak geçirmişti. Bu halinden öylesine nefret ederdi ki, ilk fırsatta kendisine lens almıştı. Arkadaşının sözleri üzerine hemen yüzünün buruştu. "O gözlükleri bana sakın bir daha hatırlatma."

Her ikisi de neşeyle gülmeye başlamışlardı. Louise saçının ya da makyajının bozulabileceğini aklına bile getirmeden sevgiyle arkadaşına sarıldı. "Jenneth, geldiğine ne kadar sevindim bilemezsin."

Jenneth, düğüne gelmemek için bahaneler düşündüğü günleri hatırlayarak suçluluk duydu. O da arkadaşına sınıksız sarıldı.

Louise, "Ne kadar saçma!" diye mırıldandı. "Yaşlı nineler gibi, sürekli ağlamak istiyorum."

Jenneth arkadaşını tepeden tırnağa süzdükten sonra gülümsedi. "Bu halinle hiç de nineye benzemiyorsun. Üstelik, bu gelinliğine herkesi büyüleyeceksin."

Louise neşeli bir kahkaha attı. "Nasıl, beğendin mi gelinliğimi? George seçti." Sonra ellerini, gelinliğin ön kısmındaki minik düğmeler üstünde gezdirdi. "O sıkıcı merasime, ancak üzerimde bununla dayanabilirmiş."

Jenneth anlayışlı bir tavırla başını salladı. Louise'nin müstakbel kocasının sıradan bir adı vardı belki, ama anlaşılan kendisi hiç de sıradan ya da sıkıcı bir insan değildi.

Alt kattın, Louise'nin annesinin sesi yükseldi.

"Kızım, sadece yarım saatin kaldı."

Bu sözler Jenneth'e görevini hatırlatmıştı. Hemen, arkadaşının gelinliğini giymesine yardım etmek üzere atıldı. Birlikte düğmeleri iliklemeğe başladılar.

Son düğme de iliklendiğinde Jenneth biraz geri çekildi ve arkadaşına baktı. Gözlerine dolan yaşları güçlkle bastırıyordu. Boğuk bir sesle, "Harika görünüyorsun," diye mırıldandı. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Buna gerek de yoktu aslında Louise onun ne kadar duygulandığını anlamıştı. Jenneth'e bir kez daha sevgiyle sarıldı, sonra hemen geri çekilip bir küfür savurdu.

"Allah kahretsin! Yine zırlamaya başlayıp makyajımı bozacağım." Yüzünde hüzünlü bir ifade belirmişti. "Jenneth, şu anda benim yerimde sen olmalıydı. Sen evlenmek ve çocuk büyütmek için yaratılmış bir kadınsın."

Jenneth onun sözü Luke'ye getireceğini sezerrek tüm vücudunu kasti. Ama böyle bir şeye fırsat kalmadan kapı açıldı ve Louise'nin annesi ile babası, bir şişe şampanya ve dört kadehle içeri girdiler.

Gelinin şerefine birer kadeh kaldırıp, Louise'nin heyecanını biraz olsun yatıştırması için ona da şampanya verdiler. Kiliseye gitme zamanı gelmişti.

Louise kiliseye kadar yürüyerek gitmeyi istemişti. Hemen yanında babası vardı. Tüm köy halkı, bu güzel gelini seyretmek için sokaklara çıkmıştı.

Kiliseye vardıklarında, davetlilerin büyük bir bölümü içeri girmişti bile. Jenneth de kendine bir yer bulup oturdu. Louise, babasının kolunda kürsüye doğru yürümeye başlamıştı.

Bir zamanlar gayet tanıdık olan bu kilisede bu-

lunmak Jenneth'in içini eski acılarla doldurmuştu. Kendisi de hep bu kilisede evlenmeyi düşlememiş miydi?

Gözlerine dolan yaşların tek nedeni, en iyi arkadaşının evlenmesinden duyduğu mutluluk değildi. Hayır, bu kez kendi mutsuzluğuna ağlıyordu. Gözlerini buğulandıran yaşların arasından, içeriye küçük bir çocuğun girdiğini fark etti. Keten bir elbise giymiş, parlak siyah saçlı bir kızdı bu. Hemen arkasında bir adam vardı, ama Jenneth onlara daha fazla bakmadı. Dikkatini gelinle damada yöneltmişti. Bir yandan da, ağlamamak için tüm gücünü kullanıyordu.

İnsan ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bazı anıları silmeyi başaramıyordu. Örneğin, Luke'nin nişan yüzüğünü parmağına taktıktan sonra onu buraya getirdiği günü... pırıl pırıl parlayan elmaslarla süslü yüzüğü taktıktan sonra yüzüklü parmağını öpüşünün... sonra, Jenneth'in dudaklarına kondurduğu o minik öpücüğü...

Jenneth bir an, tüm vücudunun acıyla sarsıldığını hissetti. Bu düğüne gelmek istememesinin gerçek nedenini şimdi anlıyordu. Onu korkutan köy halkının düşünceleri ya da yapacakları dedikodular değildi. Buraya geldiğinde aklına üşüşecek anılardan korkmuştu. Aradan yıllar geçmesine rağmen Luke'nin, kendisini neden böyle acımasızca aldattığını öğrenmeyi hala istiyordu.

Bastırmaya çalıştığı yaşlar yanaklarından aşağıya yuvarlanmaya başlamıştı bile. Hemen başını öne eğip yüzünü saçlarının arkasına saklamaya çalıştı. Tam o anda, bir elin koluna dokunduğunu hissetti.

"İsterseniz benim mendilimi kullanabilirsiniz."

Yanımda iki mendi getirdim. Babam, kadınların düğünlerde hep mendile ihtiyaçları olduğunu söyler." Küçük kızın son cümleyi söylerken yüzünde belirgin ifade, babasının söylediği her şeyi tartışılmaz bir gerçek olarak kabul ettiğini gösteriyordu.

Jenneth kendisine uzatılan mendili buruşuk olmasına hiç aldırmadan kabul etti. Çocuklara karşı büyük bir sevgisi vardı, onları üzecek ya da kıracak bir şey yapmaktan çok korkardı. Yüzünü mendille kuruladıktan sonra küçük kurtarıcısına gülümsedi.

Kız, Jenneth'in mendili kabul etmesinin aralarında bir dostluk başlattığını düşünüyor olmalıydı. Alçak bir sesle, "Yanımda konfeti de getirmek istedim," diye itiraf etti. "Ama Mrs. Mack bana konfeti almadı. O, düğünlerden hiç hoşlanmıyor."

Gelinle damat evlilik yeminlerini etmeye başlamışlardı. Orgdan yükselen huzur verici müzik kiliseyi doldururken, kilisenin kapıları açıldı ve parlak Temmuz güneşi içeriye aydınlattı.

Işığın içeri girmesiyle birlikte Jenneth başını arkaya çevirdi... ve bir daha görmemek için dünyanın öbür ucuna kaçmaya bile razı olacağı adamla yüz yüze geldi. "Luke..." Bu isim dudaklarından boğuk bir fısıltı olarak çıkmıştı. Sesi duyan adam başını ona doğru çevirdi ve Jenneth'le, yanında kendi kızını görerek kaşlarını çatı.

Kuzenin düğününe gelmeye son anda karar vermişti. Amerika'da vereceği konferanslar yeni tayini nedeniyle iptal edilmemiş olsaydı burada olacaktı. Babasının yaz tatili boyunca yanında olacağını öğrendiğinde Angelica çok sevinmişti. Londra'dan, York adlı bir şehre taşınacaklarını öğrendiğinde de heyecanlanmıştı. Babası orayı çok sevece-

ğini söylediğine göre York gerçekten güzel bir şehir olmalıydı.

Yeni şehre taşınacakları günü sabırsızlıkla bekliyordu. Sevincini artıran bir şey daha vardı: Şu anki dadısı, onlarla birlikte gelmeyecekti.

Angelica bir dadının sorumluluğu altında olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Onun asıl istediği, diğer kızlar gibi bir anneye sahip olmaktı. Ama bunun için, babasının yeniden evlenmesi gerekiyordu.

Babası bu sorunun farkında değilmiş gibi göründüğüne göre, hayatlarındaki boşluğu dolduracak birisini bulma işi ona düşüyordu.

Bu sırada Jenneth, bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. Ama gururu bir kez daha yardımına koştu. Kendini toplamaya çalışırken, düğünü izlemek için bu köşeyi seçen Luke'ye içinden lanetler yağıdırıyordu. Onun düğüne gelmeyeceğine inanma saflığını gösterdiği için de kendisine kızıyordu.

Gelin ile damat onlara doğru ağır ağır ilerliyorlardı. Babasıyla, yeni arkadaşı arasındaki gerginliğin farkında olmayan Angelica heyecanla Jenneth'in eline yapıştı. "Louise ne kadar güzel görünüyor, değil mi?"

Louise'yi için için suçlamaya başlayan Jenneth, yanındaki küçük kızın konuşmalarını duyacak halde değildi. "Aslında biz düğüne gelemiyorduk. Ama babam yeni işi için Amerika'dan döndü." Kızın heyecanla parlayan gözleri, düğüne geldiği için ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu. Ve Jenneth onun sözlerini beyninde tekrarladığına, arkadaşını yanlış yere suçladığını düşündü.

Angelica, "Yemekte beraber oturabilir miyiz?"

diye sözlerine devam ediyordu. "Benim annem yok. Babamla ikimiz yalnız olduğunda insanların bize bakışlarını hiç sevmiyorum."

O arada kızının sözlerinden rahatsız olan Luke, "Yeter artık, Angelica," diye söylendi.

Küçük kızın, babasınıninkilere çok benzeyen gözleri yaşlarla dolu vermişti. Jenneth yüreğinin burkulduğunu hissetti. Çocuğun üzülmelerini istemiyordu. "Hayır, yapma..." diye başladı. Ama sözlerini bitirmeye fırsat bulamadan Angelica neşeyle atıldı.

"Gördün mü, Baba? O da bizimle gelmek istiyor." Sonra Jenneth'e döndü. "Gelmek istiyorsun, değil mi? Hem, sen de burada yalnızsın. Parmağında alyans yok. Yani, evli değilsin. Eminim, yemekte yalnız oturmak senin de hoşuna gitmez." Bir an duraksadıktan sonra, "Sanki gerçek bir aileymişiz gibi davranabiliriz," diye devam etti.

Jenneth'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan gelin ile damat onların yanına geldi. Jenneth, Louise'nin kocasının, hiç de adı gibi sıradan bir insan olmadığından artık emindi. Louise'nin yüzünde ise, kendisini olduğundan da güzelleştiren mutluluk dolu bir gülümseme vardı.

Bu sırada kilisedeki kalabalık hareketlendi ve Jenneth kendisini diğer davetlilerle birlikte dışarıda buldu. Angelica hala yanındaydı, ve eline sıkı sıkı yapışmıştı.

Gelinin yanına ulaşabilmeleri dakikalar sürdü. Onu yanında Angelica'yla birlikte gören Louise endişeli bir sesle, "Jenneth," diye mırıldandı. "İnan ki, bundan haberim bile yoktu"

Jenneth'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan Angelica neşeli bir sesle söze karıştı. Sesi sadece

Louise ile Jenneth'in değil, çevredeki tüm davetlilerin duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı. "Louise hala, Jenneth mahsusçuktan benim annem olacak."

Hemen arkalarından öfkeli bir erkek sesi yükseldi. "Angelica!"

Jenneth bir an, tüm vücudunun ani bir panikle sarsıldığını hissetti. Arkadaşının halini fark eden Louise, endişe içinde onlara bakıyordu.

O sırada, biraz ileriden, Louise'nin annesinin sesi yükseldi. "Luke, Jenneth neredeyse bayılacakmış gibi görünüyor. Onunla ilgilen, oğlum."

Luke halasının sözlerine itiraz etmeden uyararak elini Jenneth'in beline doladı, ve onu kalabalıktan çıkarıp dışarıya yönlendirdi.

Jenneth için tek çare şu anda gerçekten bayılmaktı herhalde. İçine düştüğü zor durumdan ancak böyle kurtulabilirdi. Ama vücudu ona yine ihanet ediyordu. Hiç de bayılacakmış gibi bir hali kalmamıştı.

Hemen Luke'den uzaklaştı. Luke de onu daha fazla tutmaya istekli görünmüyordu zaten. Yine de, kendisine verilen görevi yerine getirmek gerektiğini düşünerek, "Eye kadar nasıl gideceksin?" diye sordu.

Bu soru Jenneth'i çok şaşırmıştı. Şaşkınlığı yüzünden, yalan söylemek aklına bile gelmedi. Titrek bir sesle, "Yürüyerek," diye mırıldandı.

"Yürüyerek mi? Bu sıcakta mı?"

Luke hala eskisi kadar çekici bir erkekti, ama gözlerinin ve dudaklarının kenarlarındaki çizgiler pek de kolay bir hayat yaşamadığını belli ediyordu.

Bunu anlamak Jenneth'in hoşuna gitmeliydi aslında, ama hiç de öyle olmamıştı. Nedense ona uza-

nıp dokunmak için büyük bir istek duydu içinde. Yüzündeki çizgileri silmek, onu yeniden mutlu etmek istiyordu. Onun, eskisi gibi kendinden emin ve neşeli bir şekilde güldüğünü görmek istiyordu.

"Arabam biraz ileride. Seni eve kadar biz götürelim."

"Hayır!" Jenneth adeta haykırırcasına reddetmişti bu teklifi. Hemen ardından aralarına, gergin bir sessizlik çöktü.

Biraz uzakta, düğün fotoğrafları çekiliyordu. Jenneth davetlilerin neşeli konuşmalarını duyuyordu. Ama tüm bunlar ona çok uzaktan geliyor gibiydi. Luke ile ikisi tüm bu kalabalığın dışında, yalnız başlarına kalmışlardı sanki.

Aralarındaki sessizliği Angelica'nın heyecan dolu sesi bozdu. "Ama Jenneth, neden hayır diyorsun? Hem, mahsusçuktan benim annem olmaya söz vermemiş miydin?"

Jenneth bakışlarını Luke'nin hoşnutsuzluk ve alay dolu gözlerinden kaçırıp küçük kıza döndü. Çocuğun yüzündeki beklenti dolu ifadeyi gördüğünde, onu kıramayacağını düşündü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Günün geri kalan kısmı Jenneth'in kontrolü dışında, tam bir kabus gibi gelişti. Angelica yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Başka şartlar altında olsaydı, böyle sevimli bir çocuğun ilgisi hoşuna giderdi ama Luke'nin kendisine fırlattığı zehir dolu bakışları gördükçe kahroluyordu.

Çevresindeki insanların meraklı bakışlarının da farkındaydı. Bu insanlar onun bir zamanlar, şu anda masada karşısında oturan adama ne kadar çok aşık olduğunu biliyorlardı.

Jenneth'i rahatsız eden sadece, beklenmedik bir şekilde Luke ile karşılaşmak değildi. Sıkıntısının tek nedeni, çevrelerindeki meraklı gözler de değildi. Hayır, hissettikleri bunların çok ötesindeydi: Luke'nin karşısında hala eskisi kadar zayıftı...

Luke tabağındaki yemeklerden bir kaç lokma aldıktan sonra, geç geldiği için halasıyla eniştesinden özür dilemek istediğini söyleyerek masadan ayrıldı. Onun gidişiyle birlikte Jenneth derin bir nefes aldı.

Angelica, masada kalmayı tercih etmişti. Sevimli bir gülümsemeyle Jenneth'e bakıyor ve onu dikkatle inceliyordu.

Luke, yeni evli çiftin şerefine kadeh kaldırıldığı

sırada masaya döndü. Şampanyalar içilip kutlama konuşmaları yapıldıktan sonra bu kez Jenneth, geline yardım etmesi gerektiğini söyleyerek masadan ayrıldı.

Angelica da onunla birlikte gelmek istiyordu, ama babası onu engelledi. Jenneth yanlarından ayrılırken, birlikte oldukları tüm zaman boyunca Luke ile birkaç nazik sözcükten başka bir şey konuşmamış olduklarını düşünüyordu.

Yüreği acıyla burkuldu. Kendisiyle birlikte olmak Luke'ye demek bu kadar sıkıcı geliyordu.

Louise'nin odasında yalnız kaldıklarında kendini tutamayıp bunu arkadaşına anlattı. Oda evin, gül bahçesine bakan köşesindeydi. Balkona açılan kapılardan içeriye nefis bir gül kokusu doluyordu.

Lise yıllarında bu balkon hakkında pek çok romantik hayaller kurmuşlardı. Louise'ye aşık bir Romeo'nun, bu balkondan tırmanarak odaya geleceğini düşlerlerdi.

Louise arkadaşının anlattıklarını dikkatle dinledikten sonra yumuşak bir sesle, "Bence yanılıyorsun," dedi. "Luke seninle birlikte oturmak istemeseydi, oturmazdı. Onu zorlayan yoktu ki."

"Hayır, vardı. Angelica babasına benimle birlikte oturmaktan başka bir şans tanımadı."

Louise şefkatle gülümsedi. "Kız seni çok sevdi, değil mi? Zavallı çocuk... ne yalan söyleyeyim, onun için çok üzülüyorum. Luke zamanının çoğunu yurtdışında geçiriyor. Evi yöneten kadın becerikli birisi gerçi, ama çok sevimli bir insan olduğu söylenemez. Angelica ondan hiç hoşlanmıyor." Bir an duraksadıktan sonra arkadaşını dikkatle süzerek sözlerine devam etti. "Angelica'nın, babasının yeniden evlen-

mesini istediğini ailede herkes biliyor. Geçen Noel anneme, yeni bir annesi olmasını çok istediğini söylemiş. Annem onun için üzülüp bunları Luke'ye anlatmış. Luke de kızına, yeni bir bisiklet aldı!"

Jenneth arkadaşına, bu aile sırlarını duymak istemediğini söylemek istiyordu. Bunlara dayanacak gücü yoktu. Üstelik, Luke'nin yeniden evleneceğini sadece düşünmek bile büyük bir acı duymasına neden oluyordu.

Luke ile kısa bir süre için de olsa yan yana bulunmak, bir anda, Jenneth'i yeniden eski günlere döndürmüştü. Bunca yıldır gösterdiği çabaya rağmen aslında hiçbir şey değişmemişti anlaşılan. Luke hala, Jenneth'in tüm hayatının temelindeki tek güçtü.

Louise'nin kendisini dikkatle izlediğinin farkındaydı. Bir an, bakışları aynada birleşti. Jenneth, arkadaşının ona acımasına dayanamayacaktı; ama Louise, Jenneth'in yaşadığı acı karşısında kayıtsız kalmazdı.

Yumuşak bir sesle, "Onu hala seviyorsun," dedi.

Jenneth sadece omuz silkebildi. Dudaklarına yükselen hıçkırık konuşmasını engelliyordu.

"Ah, Jenneth... çok üzgünüm. Bunu anlamalıydım. Bugün senin burada olmanı çok istedim, ama korkunç bir acı çektiğini görüyorum."

Jenneth başını çevirdi. Evet, gün boyunca çok acı çekmişti. Ama şu anda bunları konuşmak ona daha da büyük bir acı veriyordu. Duygularını başka birisine anlatmaktan nefret ederdi. Bu birisi, en yakın arkadaşı olsa bile...

Louise'nin ise, bu konunun peşini bırakmaya niyeti yoktu. "Aklıma gelmişken... sana sormak istedi-

ğim bir şey vardı. Geçen Noel, Luke seninle ilgili bana bir sürü soru sormuştu."

Arkadaşının gelinliğinin düğmelerini çözmekte olan Jenneth bir an irkildi. Luke'nin kendisiyle, hakkında soru soracak kadar ilgilendiğine inanamıyordu.

Louise içini çekerek, "Pencerenin yanında duralım," dedi. "Biraz hava alırız. Oda çok sıcak."

Jenneth sesini çıkarmadan onunla birlikte açık balkon kapısına doğru ilerledi.

Louise gelinliğini çıkarırken, "Evet, ne diyordum? Geçen Noel... Luke beni mutfakta bulaşık yıkarken yakaladı ve senin yatağından geçen sayısız erkek hakkında bir şeyler söyledi. İçlerinden birisiyle evlenip evlenmeyeceğini merak ediyordu."

Jenneth'in bir şey söylemediğini görünce ona dönüp omuzlarını tuttu ve arkadaşını kendisine bakmaya zorladı. "Jen, her ikimiz de senin yatağından bir tek erkek bile geçmediğini biliyoruz."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Sonra Jenneth boğuk bir sesle, "Bunu Luke'ye söyledin mi?" diye sordu.

"Ona sadece senin hakkında böyle yanlış bir izlenimi nasıl edindiğini merak ettiğimi söyledim."

Yeni bir sessizlikten sonra Jenneth kendini toplamaya çalışarak, "Ona bu izlenimi ben verdim. Ben..." Jenneth'in tüm hikayeyi dinlemeden bu işin peşini bırakmayacağını bildiği için anlatmaya devam etti. "Noel için size geldiğim yıldı. Luke de Angelica ile birlikte buradaydı. Annemle babamın ölümünden kısa bir süre sonraydı. Kendimi hala çok kötü hissediyordum. Luke ve Angelica'yı görünce... ve, hatırlayınca..." Jenneth bir an dudaklarını ısıra-

rak kendini toplamaya çalıştı. "İkizlerin yaptıkları bir şakayı Luke yanlış anladı ve bu konuda üstüme geldi. Ne kadar değişmiş olduğumu filan söyledi. Onun söylediklerine karşı çıkmadım. Hakkımda edindiği izlenimin doğru olduğunu sanmasına izin verdim. Beni hala arkasından ağlayan bir budala olarak görmesini istemiyordum."

"Onu gerçekten iyi kandırmışsın. Ama bu çok garip. Luke zeki bir insandır. Hisleri de çok kuvvetlidir. Kendisine yalan söylendiğini hemen anlar. Senin rol yaptığını anlaması gerekirdi. Özellikle de senin... yani, bir zamanlar ne kadar yakın olduğunuz göz önüne alınırsa."

"Bu artık çok gerilerde kaldı. Geçmişte olanların artık ne önemi var ki!"

"Önemi var, Jenneth. Onu hala sevdiğine göre, hem de çok önemi var."

Jenneth acıyla dudaklarını ısıırıyordu. Dayanma gücünün sonuna gelmişti. "Evet Louise, önemi var. O kadar önemli ki, her şeyi hala hatırlıyorum. Bana gelip de, başka bir kadını hamile bıraktığı için nişanımızı bozduğunu söylediği günü gayet iyi hatırlıyorum."

Louise arkadaşına üzüntü dolu gözlerle bakıyordu. "Çok üzgünüm, Jenneth. Bunları hiç bilmiyordum. Farkına bile varmamıştım. Ne kadar aptalmışım."

O anda Jenneth ile oturup saatlerce konuşabilir-di. Ve bunu zamanında niçin yapmamış olduklarına kızdı.

Jenneth, "Saate bak!" diye atıldı. "Biraz daha sallanırsak iyice geç kalacaksın. Uçağı kaçırmak istemezsin herhalde."

İkisi birlikte pencerenin yanından ayrıldılar. Jenneth telaşla, arkadaşının giyinmesine yardım etmeye başladı. Balkonun altında durmakta olan adamın gölgesini her ikisi de fark etmemişti.

Luke bahçeye, kızıyla kimse duymadan özel bir konuşma yapmak için çıkmıştı. Jenneth'in peşini bırakmasını ona uygun bir dille anlatmak istiyordu. Ama Angelica'nın gözlerine dolan yaşlar onu hemen yumuşatmıştı. Kızına sert davrandığı için suçluluk duyarak ona sarılmış, Angelica öfke ve gururla kollarından sıyrılıp yanından kaçtığı anda ona engel olmamıştı.

O da kızının ardından koşmak üzere atıldı, fakat yukarıdaki pencereden gelen Jenneth'in sesi onu olduğu yere mihlamıştı. Jenneth'in anlattıklarıyla ise, iyice donup kalmıştı.

Babasını endişe ve korkuyla beklemekte olan Angelica, Luke yanına gelip neşeyle saçlarını okşadığında, çok şaşırdı.

"Kendine biraz konfeti bulabildin mi, kızım?"

Küçük kız çekingen bir tavırla, Jenneth'in kendi konfetilerini onunla paylaşmaya söz verdiğini söyledi. Babasının bunu duyunca yine öfkeleneneceğini sanıyordu. Ama Luke sadece gülümsedi ve kızını çok mutlu eden şu sözleri söyledi: "Öyleyse gidip Jenneth'i bulalım da sana verdiği sözü tutabilsin."

Luke dediğini yaptı ve Jenneth'i görür görmez hemen onun yanına gitti. Oysa Jenneth, gelini uğurlamak için toplanan kalabalığın arasına karışıp Luke ve kızından uzak durmaya çalışıyordu.

Luke sanki dokuz yıl öncesinde, aralarında da-

ha kötü bir şeylerin yaşanmadığı günlerdeki gibi neşeyle gülümsüyordu. "Angelica'nın söylediğine göre, konfetilerini bizimle paylaşmaya söz vermişsin." Sonra, ikisinin arasında durmakta olan kızını kucaklarına aldı ve Jenneth'in çekilmesine fırsat vermeden, Angelica'dan boşalan yere geçti.

Birbirlerine çok yakındılar şimdi. Jenneth, küçük kıza konfeti kutusunu uzatmak için eğildiğinde omuzları Luke'ye değdi.

Jenneth, kendisini dikkatle izleyen koyu yeşil gözlerin etkisiyle şaşkındı. Bu sırada esen hafif rüzgar saçlarını karıştırıp uçuşturuyordu. Luke rahat bir şekilde uzandı ve onun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bir zamanlar son derece tanıdık olan bu dokunuş Jenneth'in tüm vücudunu titretti. Luke elini, bir an daha yüzünde tutmak için oyalanır gibiydi.

Sonra kendini toparladı ve hemen geri çekildi. Angelica ikisine şaşkınlıkla bakıyordu. Babasıyla, yeni arkadaşı arasında bir şeyler döndüğünü hissediyordu. Ama olanları anlayamayacak kadar küçüktü.

Bu sırada gelin ile damat kapıda göründüler. Onları uğurlamak için toplanan kalabalığa neşe ve mutlulukla gülümsüyorlardı.

Angelica heyecanla, "İşte, çıkıyorlar," diye bağırdı ve elini konfeti kutusuna daldırdı. Bu fırsattan yararlanan Jenneth hemen geri çekildi ve Luke'den elinden geldiğince uzaklaşmaya çalıştı.

Louise yanlarına geldiğinde durdu ve arkadaşına sevgiyle sarıldı. Elinde küçük bir paket vardı. İmalı bir gülümsemeyle paketi Jenneth'e uzattı. Jenneth bu gülümsemenin nedenini ancak, odasında

yalnız kalıp paketi açtığı anda anlayacaktı. "Sevgili nedime küçük bir teşekkür hediyesi. Aklıma gelmişken... Vaftiz anne olmaya da hazırlan."

Jenneth'in yüzündeki şaşkınlığı görünce neşeli bir kahkaha attı. "Hayır, aptal. Daha değil. Ama umarım yakın bir zamanda."

Sonra kalabalığa karıştı ve yanında kocasıyla gelin arabasına bindi.

Jenneth araba gözden kaybolana kadar onların arkasından baktı. Luke ile Angelica hala yanındaydılar. Oysa Jenneth, onların yanından ayrılmış olacaklarını umuyordu. Louise'nin annesinin kararlı bir tavırla onlara yaklaştığını gördüğünde içindeki sıkıntı iyice arttı.

"Jenneth, hala burada olmana çok sevindim. Feathers pansiyonunda kaldığını biliyorum. Akşam evde kendi aramızda küçük bir kutlama yapacağız. Sen de gelersen hepimiz çok seviniriz."

Jenneth hemen olumsuz anlamda başını salladı. Kutlamaya Luke'nin de geleceğini tahmin ediyordu ve onu daha fazla görmeye gücü yoktu. Kendini toplamaya çalışarak, "Ne yazık ki, gelemem," diye mırıldandı. "ikizlere bu akşam telefon edeceğimi söyledim. Hem sizin kutlamayı aile arasında yapmanız daha doğru olur." Birkaç özür daha geveledikten sonra yanlarından ayrıldı. Davranışlarının pek de mantıklı olmadığı ve arkasında gergin bir hava bıraktığının farkındaydı.

Feathers'in sahibesi Mrs. Craven onun bu kadar erken dönmesine şaşırılmış görünüyordu. Geline bakmak için bir ara dışarı çıkmış olan pansiyoner kadın, "Seni Angelica ile birlikte gördüm. Gerçekten çok sevimli bir kız, değil mi? Annesini daha küçü-

cükken kaybetmiş olması ne korkunç bir felaket!"

Daha fazla bir şey söylemesine fırsat kalmadan garson kızlardan birisi yanına gelip yemek rezervasyonlarında bir karışıklık olduğunu söyledi. Mrs. Craven hemen yemek odasına yöneldi.

Jenneth rahat bir nefes almıştı. Bu kadınla, Luke ve kızı hakkında konuşacak hiç hali yoktu.

Hemen yukarı çıkıp kendisini odasına kilitleti. Akşam güneşinin son pırıltıları odayı hala aydınlatıyordu. Jenneth yorgunlukla pencereye yaslanıp derin bir nefes aldı. Tüm vücudu sızlıyordu. Midesindeki bulantı ise, gün boyunca neredeyse hiçbir şey yemediğini hatırlatıyordu.

Yiyecek hali de yoktu. Luke nişanı bozduktan sonra da böyle olmuştu. Günlerce doğru düzgün yemek yiyememiş ve korkunç bir şekilde zayıflamıştı. Bu olaydan önce de şişman değildi gerçi, ama dolgun bir vücudu vardı.

Kendini toplayıp yeniden yemek yemeye başladığında bile eski kilosuna ulaşamamıştı. Bu nedenle hala çok zayıf denecek bir vücudu vardı.

Odada bunaltıcıydı. Pencereyi açtı ve içeri giren temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Kendi kendine öfkelenerek yumruğunu sıktığında, Louise'nin verdiği küçük paketin hala elinde olduğunu fark etti. Şu anda bu hediye umurunda bile değildi aslında. Pakete bir an boş gözlerle baktıktan sonra üzerindeki kurdeleyi çözdü. İçindeki incecik ipeksi kağıdın üzerinde ünlü ve çok pahalı bir mağazanın ismi vardı. Jenneth'in moda dergilerinden tanıdığı ama asla alışveriş edemediği bir mağazaydı bu. Şaşkınlıkla kağıdı kaldırdı ve Louise'nin kendisi için seçmiş olduğu hediyeye baktı.

Hediyenin ne olduğunu anladığında dudakları bir an öfkeyle kıvrıldı. Paketin içinde, incecik bir gecelik vardı. Jenneth'in hayatı boyunca asla giymediği ve giymek için gerekli fırsatı bulamayacağına emin olduğu türde bir gecelik.

Titreyen ellerle geceliği paketinden çıkardı. Saten ve dantelden yapılma gecelik parmaklarına ipek gibi yumuşak geliyordu. Geceliğin boyu yere kadar uzanıyordu ve üstünde, aynı kumaşla kaplı minik düğmeler vardı. Tüm vücuda yapışacak ve tüm hatları ortaya çıkaracak bir gecelikti.

Jenneth hala şaşkındı. Louise'nin kendisine neden böyle seksi bir gecelik almış olduğunu anlayamıyordu. Arkadaşı, kendisinin böyle bir şeyi giyecek fırsatı asla bulamayacağını bilmeliydi.

Ani bir öfkeyle geceliği buruşturdu ve odanın bir köşesine fırlattı. Sonra kendisini yatağa attı ve başını yastığa gömüp, küçük bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başladı.

Onun yaşında bir kadın, ağlamanın vücutta rahatlamadan başka etkiler de yaptığını öğrenmiş olmalıydı. Jenneth, aynada ağlamaktan şişmiş yüzüne ve kızarmış gözlerine bakarken, Luke'den kaçmak için sığındığı oda artık dayanılamayacak kadar boğucu geliyordu. Saatine bir göz attı. Daha sekiz bile olmamıştı.

Hemen yola çıkarsa dört ya da beş saat içinde evinde olabilirdi. Ama araba kullanacak halde olmadığını da biliyordu. Gün boyunca yaşadığı beklenmedik olaylar tüm dengesini sarsmıştı.

Yavaşça içini çekti. Tüm bunların tek nedeni Luke'ydi. O olmasa şimdi Louise'nin ailesiyle birlikte, arkadaşının evliliğini kutluyor olacaktı. Oysa şimdi

bu odaya tıklıp kalmıştı. O kutlamaya gidip de, Luke'yi yeniden görmeye nasıl dayanabilirdi?

Pencereden baktığında, avlunun ötesinde nehrin gümüş rengi pırıltısını fark etti. Ani bir kararla üzerindeki ipek elbiseyi çıkardı ve kot pantolonuyla keten bir gömlek giydi.

Pansiyondan çıkarken kimse onu görmedi. Zaten Jenneth'in de birileriyle konuşacak hiç hali yoktu.

Nehre doğru yürürken de karşısına kimse çıkmadı. Güneşin batmasıyla birlikte köy derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Nehir Jenneth'i hep çekmişti. York'un sevdiği yönlerinden birisi de, bir nehrinin olmasıydı. Ailesinin evi nehre bakıyordu. İkizlerin daha küçük oldukları yıllarda üç kardeş, sık sık nehir kenarına giderler ve eğlenceli saatler geçirirlerdi. En büyük zevklerinden birisi de nehirde balık tutmaktı.

Bir an, olduğu yerde donup kaldı. Kendisine balık tutmayı ilk öğreten Luke olmuştu. Luke, Louise ile ikisini nehir kenarına getirir ve onlarla hiç sıkılmadan, saatlerce uğraşırdı. Çok sabırlı bir kişiliği vardı. Luke'nin başarılı bir cerrah olmasını sağlayan özelliklerinden birisi de sabırdı herhalde.

Luke, Luke, Luke...

Gün boyunca tüm düşünceleri bu isim üzerinde yoğunlaşmıştı, ve artık başına ağrılar giriyordu.

Yeniden yürümeye başladı. Adeta koşarcasına büyük bir hızla yürüyordu. Beynindeki acı verici düşünceleri bastırmanın tek yolu vücudunu mümkün olduğunca yormaktı.

Nehrin canlı akışının kendisini yatıştıracağını, avutacağını sanmıştı. Ama ne kadar yanıltıcı oldu-

ğunu anlıyordu. Nehir kenarındaki ağaçların ardına gizlenmiş olan iki sevgili, acı dolu anılarının içinde yeniden canlanmasına neden oldu.

Bir zamanlar Luke ile ikisi de sık sık buraya gelirlerdi. Tıpkı bu iki genç aşık gibi... Luke onu bu nehrin kenarında defalarca öpmüştü. Jenneth tüm aşkı ve güveniyle karşılık verirdi bu öpücüklere. Onun kendisini aldatacağı ya da üzeceği aklına bile gelmezdi.

Yavaşça içini çekti. O günlerde ne kadar da saf bir kızdı. Luke ile birlikteyken, istediği her şeye kavuştuğunu sanmıştı. Oysa bu, deneyimsiz bir kızın kurduğu anlamsız bir hayalden başka bir şey değildi. Hayal sona erdiğinde Jenneth, bomboş kalmıştı. Ve o anda, hayatında başka hiçbir şeye yer vermeden körü körüne Luke'ye bağlanmış olmasının yanlışlığını ancak görebilmişti. Tekrardan hayata sarılmak, dostlar edinmek hiç kolay olmamıştı.

Jenneth, artık kendine uzak bir yerde bambaşka bir hayat kurmuş olmasına rağmen, Angelica'nın babasının kilere benzeyen gözlerine baktığında inanılmaz bir kıskançlık duymuştu. Luke'ye, bu çocuğu vermiş olan kadını kıskanmıştı.

Luke'nin çocuğunu hep kendisinin doğuracağını sanırdı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jenneth pansiyonun sahibesine kendisini sabah yedide uyandırmasını söylemişti. Erkenden yola çıkıp bir an önce evine dönmek istiyordu. Pansiyonda çalışanlardan birisi kapısını çaldığında, çoktan uyanmıştı aslında.

Kahvaltısını odasında etti, sonra aceleyle toplanmaya başladı. Bakışlarını pencereden tarafa çevirmiyordu bile. Yeniden aklının nehre takılmasını istemiyordu.

Odasının kapısının çalındığını duyarak irkildi. Gelen kim olabilirdi?

Kapıyı açtığında olduğu yerde donup kaldı. Karşısındaki kot pantolonlu ve beyaz tişörtlü adam Luke'ydi.

Bu kıyafetiyle tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Görüntüsü o kadar tanıdıktı ki, Jenneth uzanıp ona dokunmamak için kendini zor tuttu.

Luke önce şaşkınlıktan donup kalmış Jenneth'e, sonra da toplanmış valizine baktı. Gözlerinde beliren şefkat dolu bakış Jenneth'i bir anda kendine getirdi. İçinde büyük bir öfke uyanmıştı. Luke'nin kendisine acıdığını anlıyordu. Bu adam, ona acıma hakkını nereden buluyordu? Ne hakla böyle

beklenmedik bir şekilde odasına giriyordu?

Luke rahat bir tavırla, "Seni çıkmadan yakaladığımı sevindim," dedi. "Angelica, hoşça kal diyemeden gitmenden korkuyordu."

Jenneth'in şaşkınlığı her an biraz daha artıyordu. Luke'nin davranışları neden birdenbire değişmişti? Kilisede Jenneth'e buz gibi davranan kendisi değilmiş gibi, şu anda gayet dostça davranıyordu. Bunu, kızının gönlü olsun diye yapıyordu belki de.

"Sabahın bu saatinde Angelica'yı buraya mı getirdin?"

"Biz de bu pansiyonda kalıyoruz." Luke bir an duraksadıktan sonra, "Dün akşam gelememene çok üzüldüm," diye devam etti. Gözlerinde, Jenneth'in kalbinin heyecanla çarpmasına yol açan bir ifade belirmişti.

Jenneth gözlerini yumdu. Neler oluyordu böyle? Kendisi mi hayal görüyordu? Karşısında o eski Luke vardı sanki.

"Jenneth, sana anlatmak istediğim bir şey var."

Jenneth şaşkınlığını atamıyordu bir türlü. Onun gözlerindeki kuşkuyu gören Luke yavaşça içini çekti. "Bana öyle bakma, lütfen."

Jenneth'i bu zor durumdan odaya birdenbire dalan Angelica kurtardı. "Baba, Jenneth hala burada mı?"

Jenneth tüm gücünü toplayarak çantasını eline aldı. Gitmeden önce kendini tutamayıp Angelica'ya sarıldı ve öptü.

Luke onun gidişini çaresizlik dolu gözlerle izledi. Angelica ise, Jenneth'in arkasından yakınmaya başlamıştı bile. "Baba, keşke Jenneth bu kadar çabuk gitmeseydi."

Luke dalgın bir tavırla, "Evet, yavrum," diye mırıldandı. Dikkatini, yerdeki gri bir gecelik çekmişti. Uzanıp geceliği aldı ve dikkatle inceledi. Dudaklarında garip bir gülümseme belirmişti.

Angelica merakla, "Nedir o, Baba?" diye atıldı.

"Jenneth'in geceliği." Luke eğilip kızını kucaklarına aldı. "Önümüzdeki hafta sonu York'a gidip geceliği Jenneth'e vermeye ne dersin?" Bu soruyu sormasına gerek bile yoktu aslında. Kızının vereceği yanıtı çok iyi biliyordu.

Angelica babasının teklifine gerçekten de çok sevinmişti. Luke onun sevinçli haline kendini tutamayıp kahkahalarla güldü. Babasının kahkaha atmasına pek alışık olmayan Angelica ise, şaşkın ama mutlu bir şekilde ona bakakalmıştı.

İkizler o hafta ablalarının onuruna güzel bir yemek hazırlamışlardı. Oysa Jenneth'in yemek yiyecek hali yoktu. Kızarmış etin kokusunu duymak bile midesini altüst etmeye yetiyordu. Yapmak istediği tek şey, bir an önce stüdyosuna kaçmak ve kendisini toplayana kadar oradan çıkmamaktı.

Luke'yi beklenmedik bir şekilde karşısında buluvermek eski yaralarının kanamasına neden olmuştu.

Ve gözünün önündeki tek sahne, Luke'nin ayrılış konuşmasıydı. O gün Luke'nin rengi bembeyazdı. Jenneth kendisine dokunmaya çalıştığında onu itmişti. Jenneth bileğinin acısından kendini tutamayıp bir çığlık atmıştı.

Ama bileğinin acısı, yüreğindeki acının yanında önemsiz kalmıştı. Jenneth kendini zorlayarak ikizlere gülümser ve yemek için onlara teşekkür ederken, içinde aynı acıyı hala taşıdığını düşünüyordu.

Nick'in uzattığı şarap kadehini alırken ve Kit'in, kendisini bir an önce evlendirmek konusundaki esprilerini dinlerken, hayatı boyunca asla evlenemeyeceğini geçiriyordu aklından. Hiçbir zaman, evlilikle sonuçlanacak bir ilişki yaşayamayacaktı. Bir erkeğin kendisini sevebileceğine olan inancını, Luke yüzünden kaybetmişti. Ve aslında Luke'ye duyması gereken nefreti kendisine çevirmişti.

Vücudundan ani bir titreme geçti. Onun halini fark eden Nick hemen ikiz kardeşine baktı. İkisi de belli etmemelerine rağmen, ablalarının içinde bulunduğu durumu anlıyor ve onun için endişeleniyorlardı.

Jenneth'in bir zamanlar Louise'nin kuzeniyle nişanlı olduğunu biliyorlardı, ama nişanın nasıl bozulduğundan haberleri yoktu. Birlikte ayrılmaya karara verdiklerini sanıyorlardı. Şu anda ise her ikisi de, Louise'nin nikahında neler olduğunu öğrenebilmek için neler vermezdi... ama buna ablalarına asla soramazlardı.

Onların kaygı dolu bakışlarını fark eden Jenneth, yıllardır kendi sıkıntılarını onlara yansıtmadan yaşayabildiğine göre, bu kez de başarabileceğini kendi kendine telkin etti. Neşeli görünmeye çalışarak, onlara Louise'nin nikahını anlattı. Louise ile ailesinin selamlarını ilettili ve arkadaşının, kocasıyla birlikte yakın bir zamanda kendilerini ziyarete geleceğini söyledi.

Luke'nin adını ise, ağzına bile almıyordu. Sadece bir kez, Angelica ile kilisedeki karşılaşmalarını anlattığında ondan söz etti. Küçük kızıdan söz ederken, bu kadar kısa sürede ona ne kadar bağlanmış olduğunu fark ederek yavaşça içini çekti.

Yemek bittiğinde Jenneth kendi kendine, yeterince saçmaladığını söylüyordu. Başka bir kadın uğruna kendi aşkını reddeden bir adam için üzölmeye değmezdi. Nikahta olanları bir an önce unutmak istiyorsa dikkatini başka konulara yöneltmeliydi. Zaten ikizlerle evin satılması hakkında konuşmasının zamanı gelmişti.

Konu açıldığında Kit, "Bu konuyu aramızda zaten tartışmıştık," diye atıldı. "Evin satılmasını istemiyoruz. Burası bizim evimiz, Jenneth. Şimdilik üniversiteye gidiyoruz belki, ama okul bittikten sonra evimize geri döneceğiz."

Jenneth yavaşça içini çekti. "Evi satarsak elimize yüklü bir para geçeceğini unutuyorsunuz."

Ama para ikizlerin umurunda bile değildi. Her ikisi de olumsuz anlamda başlarını salladılar.

Nick kardeşine bir göz attıktan sonra Jenneth'e döndü. "Paraya ihtiyacın varsa, eve bir kiracı alabilirsin. Hatta, sana iyi bir kiracı bulduk bile. Okuldaki yeni öğretmenlerden birisi kendisine kalacak iyi bir yer arıyordu. Adamın adı Mr. Anderson ve..."

Jenneth, kardeşlerinin kendisine evlenecek bir erkek ayarlamak için her türlü numarayı denemelerinden sıkılmıştı.

Sert bir sesle, "Siz, ikiniz..." diye başladı. "Bir daha böyle bir numara çevirmeye sakın kalkışmayın. Eğer kendime bir erkek bulmak istersem, bunu sizin yardımınız olmadan da yapabilirim."

İkizlerle başa çıkmanın tek yolunun onlarla açık konuşmak olduğunu biliyordu. Gerçi, onlara söylediklerine kendisi de inanmıyordu aslında. Bir erkek bulma konusunda ne kadar başarısız olduğu ortadaydı.

Kit kardeşiyle bir kez daha bakiştikten sonra, "Öyleyse, neden bulmuyorsun?" diye sordu. Bu sözlerinin ablasını ne kadar üzdüğünü fark ettiğinde ise yanına gidip ona sarıldı. "Jenneth, senden kurtulmak istediğimizi filan sanma sakın. Sadece, ikimiz de senin hayatının paylaşacak birisine ihtiyaç duyduğunu düşünüyoruz." Bir an duraksadıktan sonra, "Bazı insanlar evlenmek için yaratılmışlardır," diye devam etti. "Sen Louise gibi değilsin."

Jenneth titrek bir sesle, "Teşekkürler," diye homurdandı. "Peki, nasılım ben? Yanında bir erkek olmadan yaşayamayan zayıf ve kişiliksiz bir kadın mıyım yani?"

Nick yavaşça gülümsedi. Ablasının günlük hayatında bağımsızlığına ne kadar düşkün olduğunu bildirdi. Ama iş aşka gelince durum değişiyordu.

Jenneth sevmek ve sevilme için yaratılmış bir kadındı. İnsanlara genel olarak mesafeli davranıyordu gerçi, ama sevdiği insanlarla birlikteyken bambaşka birisi oluyordu. Aslında, insanları çeken bir sıcaklığı vardı.

Jenneth bu konuyu kapatmak için yeniden ev konusuna döndü. Çocuklar gittikten sonra evde kalacak bir kiracı bulma fikrine aklı yatmıştı, ama bu kiracıyı ikizlerin değil kendisinin bulmasında kararlıydı.

En sonunda onlara, "Benim için endişelendiğinizi biliyorum," dedi. "Ama aslında endişelenmenize hiç gerek yok. Ben bu halimle mutluyum."

Masa toplanıp Jenneth stüdyosuna çekildikten sonra Kit içini çekerek kardeşine baktı. "Bize ne derse desin, aslında ablamız hiç de mutlu değil."

Jenneth hakkında böyle düşünen sadece ikiz-

ler değildi. Çarşamba günü onunla buluştuğunda nikahın nasıl geçtiğini soran Eleanor, Jenneth'in garip tepkilerinden bir şeyler olduğunu hemen anladı. Jenneth'in bu soru üzerine yüzü kararmış ve hemen konuyu değiştirmeye çalışmıştı.

Eleanor onu zorlamamaya karar vererek, hastaneye yeni gelen doktoru duyup duymadığını sordu. Jenneth'in bu konudan hiç haberi yoktu.

Etrafta olup biten her şeyi takip eden Eleanor hemen anlatmaya başladı. "Biliyorsun, Harry Phillips'in emeklilik zamanı gelmişti."

Jenneth yavaşça başını salladı. Harry Phillips, kendisinin duvar resmi yaptığı hastanenin baş cerrahıydı ve sevilen birisiydi. Emeklilik yaşının üstünden beş yıl geçmesine rağmen hala çalışmaya devam ediyordu. Bir önceki yıl geçirdiği kalp krizinden sonra işine ara vermek zorunda kalmıştı, ama bir an önce kendini toplayıp yeniden işine dönmek için can atıyordu. Demek, artık çalışamayacağını kabullenmişti.

"İşte, Phillips'in yerini alacak olan adam yarın geliyormuş. Duyduğuma göre pek de genç birisiymiş. Ama yaşına bakmamak lazım. Mesleğinin en ünlülerindenmiş. Hatta, bu hastanede çalışmayı kabul etmesine şaşırırlar bile var."

Jenneth nazik olmaya çalışarak gülümsedi. Hastaneye yeni atanan doktor, mesleği gereği Luke'yi hatırlamasına yol açmasının dışında onu hiç ilgilendirmiyordu aslında. Luke, yine Luke...

Gecenin saat üçünde, dudaklarında Luke'nin adıyla uyanmıştı. Yanakları gözyaşlarından ıpsıslaktı. Onu uyandıran, Luke ile ilgili bir kabus olmuştu.

Gece uyandığından bu yana, o kabusu ve için-

deki acıyı unutmaya çalışıyordu. Arkadaşı Eleanor'a da bu nedenle böyle uzak davranıyordu. Son günlerde onun giderek içine kapandığını ve zayıfladığını fark eden Eleanor ise, tüm merakına rağmen bu konuyu kurcalamamıştı. Jenneth'i çok iyi tanırды; ona soru sorduğunda zor durumda bırakacağını gayet iyi biliyordu.

Jenneth'in, erkekleri kendisinden neden bu denli uzak tuttuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama o gün, Jenneth'in galeriden ayrılmasının hemen ardından kendi erkek arkadaşı aradı ve o akşamki randevularını iptal etti. İşte o anda Eleanor da erkeklere karşı içinde büyük bir hınç hissetti. Galiba kadınlar, hayatlarında hiçbir erkek olmasa çok daha mutlu yaşayacaklardı.

Jenneth ertesi sabah, kızının odasına duvar resmi yaptırmak isteyen bir müşterisiyle görüşmek üzere Ouse vadisine gitti. Ama vadinin güzelliğini görmüyordu bile. Hafta sonu Luke ile karşılaşmasının ardından içindeki tüm duygular ölmüştü sanki.

Arabasını durdurdu ve bir süre hareketsiz kaldı. İçindeki acıyı bastırmaya çalışarak daha fazla yaşayamayacağını anlamıştı. Ne kadar hoşlanmasa da, bu gerçeği kendisine itiraf etmek zorundaydı.

Luke'yi hala seviyordu.

Kendini toplayıp yeniden yola çıkması uzun zaman aldı.

Yeni müşterisi otuz yaşlarında ve sevimli bir kadındı. Ama kızıyla ilgili bir sorunu vardı. Odaya nasıl bir duvar resmi yaptırılacağı konusunda anneyle kız bir türlü fikir birliğine varamamışlardı.

Jenneth bu tür sorunlarla uğraşmaya alışkındı. Yılların profesyonelliğiyle dikkatini işi üzerinde yo-

ğunlaştırdı. Böylece, yüreğini yakan sorunlarını unutabilecekti. Yirmi yaşındaki, deliler gibi aşık o kızın hala aynı kalması aptallıktı. Luke'nin kendisini terk etmesinin hala, o gün olduğu kadar acı verdiğini düşünmeye devam edemezdi.

Müşterisi için, anneyle kızının düşüncelerini birleştirerek, ikisinin de hoşuna gidecek bir şey yapabildi. Bütün mesele, kendin işe verebilmesindeydi. Hemen içeri girdi ve biraz sonra yanında, Angelica'nın yaşlarında küçük bir kızla geri döndü.

Kız Angelica'ya hiç benzemiyordu aslında, ama Jenneth'e hemen onu anımsatmıştı. Luke'nin çocuğunu doğurmuş olan kadın için duyduğu kıskançlık içinde yeniden uyandı.

Küçük kız duvar resmi için nasıl bir şey istediğini gayet iyi biliyordu. Jenneth hemen, onun söylediklerini not etmeye başladı. Arada bir önerilerde bulunuyor ve bunları kıza kabul ettiriyordu. Kızın annesi de, bu küçük uzlaşmalar sayesinde rahatlamaya başlamıştı.

Jenneth işi bittikten sonra notlarını topladı ve resim için gerekli eskizleri en kısa zamanda hazırlayacağına söz vererek oradan ayrıldı.

Yılların verdiği deneyim ona, acıyla başa çıkmanın tek yolunun çalışmak olduğunu öğretmişti. Kendini işine verirse Luke'yi ve onunla ilgili her şeyi unutabilirdi.

İkizler ve Eleanor, Jenneth için her gün biraz daha çok endişeleniyorlardı. Onun kötü durumda olduğunun farkındaydılar. Ama huyunu bildikleri için üstüne gidemiyorlardı.

Jenneth cumartesi günü, yapması gereken işler olduğunu söyleyerek York'a indi. İkizler dinlenmesi gerektiğini söyleyerek ona engel olmaya çalışmışlardı, ama Jenneth hastanede yapacağı duvar resmiyle ilgili işleri olduğunu söylüyordu.

Hafta içinde kendini zorlayarak bu resim üzerinde bazı fikirler üretmişti. Şimdi de hastaneye gidip duvarın ışık durumu incelemek istiyordu.

Aklındaki fikirlerden birisi, doktorlar ve hemşirelerle birlikte çocukların resmini yapmaktı. Çocukların bu hastanede çok iyi bir tedavi ve ilgi gördüklerini göstermek istiyordu. Resim için, gerçekten bu hastanede çalışan doktor ve hemşireleri model olarak almak istiyordu. Çevrelerindeki doktorları resimde görmek çocukların kendilerini onlarla daha rahat hissetmelerini sağlayabilirdi.

Bu konuda fikir almak üzere baş hemşireyle görüşmeye gitti. Otuz yaşlarında, sevimli bir kadındı bu. Çok işinin olduğu belliydi, ama yine de Jenneth'le görüşmeyi kabul etti. Hastalarına iyi gelecek her şey için severek vakit ayıracağını özellikle belirtti.

Jenneth ona fikirlerini anlattı. Konuşma beklediğinden daha uzun sürdü. Baş hemşire konuyla çok ilgilenmişti, Jenneth'in işine yarayacak pek çok bilgi verdi. Jenneth oradan ayrıldığında saat on ikiyi geçmişti.

Hastanedeki serin ve huzurlu havanın tersine, dışarısı cehennem gibi sıcaktı. Jenneth tüm pencerelerini açıp arabasını çalıştırdı ve yola çıktı.

Çalışmaya başlamak için yeterince malzeme toplamıştı. Kafası, bu resimde kullanabileceği fikirlerle doluydu. Yol boyunca yapacağı şeyleri düşündü.

Evine geldiğinde ilk gördüğü şey, girişe park etmiş gümüş renkli bir Jaguar oldu.

Arabayı bir an hayranlıkla süzdü. Herhalde ikizlerin arkadaşlarından birisi babasının arabasını ödünç alarak onları ziyarete gelmişti. Jenneth yavaşça içini çekti. Kendisinin bu kadar güzel ve pahalı bir arabası olsaydı genç bir sürücüye ödünç vermezdi herhalde.

İkizlerle arkadaşlarını bahçede bulacağını sanıyordu. Ama içeri girdiğinde bahçenin boş olduğunu gördü.

Bir kahve içmek üzere mutfığa girdi, ve içeriden yükselen erkek kahkahalarını duydu.

Bu sırada, oturma odasından Nick'in sesi yükseldi. "Hey, ablam gelmiş! Gidip ona güzel haberi verelim." Hemen ardından, ikizler mutfığı girdiler.

Onları biraz geriden Angelica ile Luke takip ediyordu.

Jenneth olduğu yerde donup kaldı. Vücuduna inme inmişti sanki. Elindeki kahve fincanı kayıp yere düştü ve paramparça oldu.

Boş gözlerle, ikizlerin arkasında durmakta olan Luke'ye bakıyordu.

Luke burada, kendi evindeydi! Peki ama, neden gelmişti? Ne istiyordu?

Onun ne halde olduğunu fark etmeyen Angelica sarılmak için hızla yanına koştu. Onu gören Jenneth kendini topladı ve çocuğun yerdeki fincan kırıklarına basmasını önlemek için eğilip onu kucağına aldı.

Kit yerdeki kırıkları toplamaya koyulmuştu. Bir yandan da, beceriksizliği için ablasıyla dalga geçiyordu. Ama Jenneth onun söylediklerini duymuyor-

du bile. Luke'nin hemen karşısında olduğundan başka bir şey düşünemiyordu.

"Jenneth, bize Luke ile ilgili haberleri söylememiştin."

Luke ile ilgili haberler mi?

Angelica kucığında kıpır kıpırdı. "Sana geçen hafta sonu söyleyecektim, ama sen hemen gittin."

Jenneth, Angelica ile ikizlerin konuşmalarını anlamaya çalışıyordu.

Luke ise, gayet sakindi. Jenneth'in evinde olması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi anlatmaya başladı.

"Böyle beklenmedik bir şekilde geldiğim için özür dilerim, ama Caroline Hala, bana yardım edebileceğini söylemişti. Ben de hemen gelip seni göreyim dedim."

Caroline Hala mı? Luke'nin burada oluşunun, Louise'nin annesiyle ne ilgisi vardı? Kit neşeyle konuşmaya karıştı. "Jenneth, Luke buraya taşınıyor. Memorial Hastanesi'nde çalışacakmış. İşe önümüzdeki hafta başlayacak. Angelica ile ikisinin, York'ta kendilerine bir ev buluncaya kadar kalacak bir yere ihtiyaçları var. Louise'nin annesi bir süre burada kalabileceklerini söylemiş. Biz de hemen kabul ettik, tabii. Ne de olsa evde bir sürü boş oda var. Hem sen de zamanının çoğunu evde geçirdiğine göre Angelica'ya göz kulak olabilirsin."

"Kit gülümseyerek Luke'ye döndü. "Daha bu hafta Jenneth'e biz üniversiteye gittiğimizde eve bir kiracı alması gerektiğini söylüyorduk. Ev köyden çok uzakta değil gerçi, ama ikimiz de onun burada yalnız başına kalmasını istemiyoruz."

Jenneth'in ayakta duracak hali kalmamıştı. Duy-

duklarına inanamıyordu. Luke gayet sakin bir şekilde buraya gelmişti ve evine yerleşecekti. Üstelik ikizleri de, Angelica ile bu eve taşınmalarına Jenneth'in hiçbir itirazı olmayacağına inandırmıştı.

Luke, "Tabii ki, kira konusunda anlaşmamız lazım," diye devam ediyordu. Sonra ikizlere döndü. "Bir de Jenneth'in Angelica'ya bakmasının karşılığı var. Ablanızın işlerinin yoğun olduğunu biliyorum. Kızımın sorumluluğunu da ona yüklemek bana pek mantıklı gelmiyor."

Nick söze karışarak, "Hiç de değil," dedi. "Jenneth çocuklara bayılır. Zaten bu konuda durmadan onun başının etini yiyoruz. Onun yapısında birinin, bir an önce evlenip bir sürü çocuk yapması gerekir."

Angelica, Jenneth'in kucğından inmişti. Sevinçle olduğu yerde zıplayıp duruyordu. "Ne güzel, değil mi? Daha geçen hafta sana, mahsusçuktan annem olmanı söylemiştim."

Jenneth çaresizlikle omuzlarını silkti. Bakışları, kendisine alaylı gözlerle bakan Luke'ye takılmıştı. Kendisini korkunç bir tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. Üstelik, bu tuzaktan kurtulmak için yapabileceği bir şey olmadığını da biliyordu.

Günün geri kalan kısmı ayrıntılarla uğraşarak geçti. Luke yeni işine ay başında, yani bir hafta sonra başlayacaktı. Kendilerine uygun bir evin yanı sıra, Angelica'ya bakacak iyi bir dadı bulmanın ne kadar süreceğini hiç bilemiyordu. Bunları anlatırken bir yandan da, alaylı gözlerle Jenneth'i süzüyordu.

Kit hemen, bunun hiç sorun olmadığını söyledi. Evde istedikleri kadar kalabilirlerdi. Onun sözleri

Angelica'yı çok mutlu etmişti. İkizleri çok sevmiştir. Onun kardeşlerine hayranlık dolu gözlerle baktığını fark eden Jenneth kendi çocukluğunu ve o yıllarda Luke'ye duyduğu hayranlığı hatırladı.

Konuşmalara hiç katılmıyor ve diğerlerinin her şeyi kendi aralarında planlamalarını çaresizlik içinde dinliyordu. Luke'nin neden burada, kendi evinde kalmak istediğini anlayamıyordu bir türlü.

Kafasını kurcalayan bu sorunun yanıtını Angelica verdi. Jenneth köyden ayrıldığında ne kadar üzüldüğünü ve bunu duyan Louise'nin annesinin, York'a gittiklerinde Jenneth'in evinde kalabileceklerini söylediğini anlatmaya başlamıştı.

Jenneth, Luke'nin neden kendisiyle birlikte kalmak istediğini anlıyordu artık. Jenneth'i, çocuğuna bakacak bir dadı olarak kullanmaya niyetliydi. Üstelik Jenneth'in bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

En kötüsü, ikizlerin de bu adamla işbirliği yapmalarıydı. Luke'nin evde kalacak olması onları sevindirmişti. Böylece, kendileri gittikten sonra abla-
larının evde yalnız kalmayacağını düşünüyorlardı. Luke onlar için sadece, Louise'nin kuzeniydi. Abla-
larının bir zamanlar onunla nişanlı olduğunu belki de hatırlamıyorlardı bile. Luke'nin bu evde kalması-
na izin vererek Jenneth'e ne kadar acı çektirdikleri-
nin farkında bile değillerdi.

Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Luke'ye bakmaya da cesaret edemiyordu. Ona baktığı anda tüm kontrolünü yitireceğinden ve duygularını açığa vuracağından korkuyordu. Luke'ye karşı hala ne kadar zayıf olduğunu, onun kendisini terk edişinin acısını hala içinde taşıdığını belli etmekten korku-

yordu. Onu Angelica ile birlikte görmenin kendisine ne kadar acı verdiğini belli etmek istemiyordu. Luke'yi sadece görmek bile içinin dayanılmaz bir acıyla dolmasına neden oluyordu. Bu acıya daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

İkizlerle birlikte yaptığı planı bozmak istiyordu. Onun, kendi evine taşınmasını engellemek istiyordu. Ama bunu yapmaya kalktığı anda, kendi duygularını açığa vurmuş olacağını da biliyordu. Luke'yi hala sevdiğini belli etmiş olacaktı. Hayır, bunu yapamazdı. Galiba bu oldu bittiyi şimdilik kabullenmekten başka çaresi yoktu.

Tuzağa düştüğünün farkındaydı. Bir an önce Luke'nin yanından uzaklaşmaktan başka çaresi yoktu. Kit'e döndü ve Angelica'yı yukarı çıkartıp kalacağı odayı göstermek istediğini söyledi.

Kit ise gülümseyerek başını salladı. "Buna hiç gerek yok. Biz bu işleri çoktan hallettik. Luke, senin yanındaki odada kalacak. İçinde çift kişilik yatak olan tek oda o. Luke'nin, diğer iki odadaki küçük yataklara sığması olanaksız."

Jenneth'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan Angelica neşeyle söze karıştı. "Ben de, hani şu komik penceresi olan odada kalacağım."

Luke, Jenneth'in odasının hemen yanında kalacaktı. Bir zamanlar, annesi ile babasına ait olan odada...

Jenneth gülümsemeye çalışarak ayağa kalktı. "Benim yapmam gereken bazı işlerim var." Sonra, diğerlerinin bir şey söylemesine fırsat vermeden eskiz defterini kaptı ve kendisini stüdyosuna attı.

Ama stüdyoya girdiğinde çalışmaya yeltenmedi bile. Bu halde nasıl çalışabilirdi ki zaten? Pencere-

nin yanına gidip bakışlarını, uzaklardaki boş tarlalara dikti. Bir zamanlar insanların duygularına çok önem veren bir kişiliğe sahip olan Luke'nin nasıl böylesine değişebildiğini anlayamıyordu.

İlk önce, nişanlarını bozarak şaşırtmıştı Jenneth'i. Onun kendisini başka bir kadınla aldatmış olmasını bile ancak, o kadına aşık olduğuna inanarak kabullenebilmişti. Luke'nin o kadına aşık olduğu için, kendisini istemeyerek üzme zorunda kaldığına inanmaya çalışmıştı. Ama şu anda yaptığını kabullenmenin hiçbir yolu yoktu. Jenneth'in duygularını hiçe sayarak sadece kendi gereksinimlerini düşünmesi ve hayatına yeniden böyle zalimce girivermesi affedilecek şey değildi.

Jenneth, onu belki de yanlış tanımış olduğunu kabul edebilirse ona duyduğu aşkı da öldürebilirdi. Ama bunu kabullenemiyordu bir türlü. İçindeki duyguları öldürmeyi başaramıyordu.

Yüreğini yakan duygular tüm vücudunu esir almıştı sanki. İçini çekerek duvara yaslandı. Kendisine sığınacak bir şeyler arıyor gibiydi. Ama o anda kapı açıldı ve içeriye dolan güneş ışıklarının arasında, Luke'nin yüzü görüldü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir süre, ikisi de hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Stüdyoya çöken derin sessizliği ilk Luke bozdu. "Bize kalacak bir yer sağladığın için sana minnettarım, Jenneth." Böyle oldu bittiye getirip kızıyla birlikte evine yerleşmesinin Jenneth'in hiç hoşuna gitmediğini anlamış olmalıydı.

Jenneth bu oldu bittiyi kabullenmeye niyetli değildi aslında. Sadece, "Benim fikrim değildi," demekle yetindi. Luke'nin sorular sorarak kendisine, bu konu üzerinde daha fazla konuşma fırsatı sağlayacağını umuyordu.

Ama o böyle bir şey yapmadı. Jenneth'i dikkatle süzdükten sonra onun yanına, pencereye geldi. "İçerisi iyi ışık alıyor. Çalışman için ideal bir yer." Sonra hiç sesini çıkarmadan dışarısını seyretmeye devam etti. Onun sessizliği Jenneth'e bir an, yaptıklarından pişmanlık ve acı duyduğunu düşündürdü; ama hayır, Luke pişmanlık duyuyor olamazdı. Jenneth'e ne kadar çok acı çektiği büyük bir olasılıkla umurunda bile değildi.

"Angelica sana çok bağlandı."

Bu sözler ve Luke'nin yüzünde beliren duygu-

lu ifade Jenneth'i bir an için şaşırttı, ama hemen kendini topladı. "Annesinin yerine koyabileceği birisini arıyor," dedi.

Luke kısa bir sessizlikten sonra, "Biliyorum," diye mırıldandı. "İkizlerle gerçekten mükemmel bir iş başarmışsın, Jenneth. Onları çok iyi yetiştirmişsin. Annenle baban oğullarının bugünkü hallerini görebilselerdi, seninle gurur duyarlardı."

Jenneth o ana dek içindeki öfkeyi saklamayı başarabilmişti, ama kendini daha fazla tutamayacaktı. Luke'nin ima ettiği şey çok ağırla gitmişti.

"Bu da ne demek oluyor, Luke? İkizleri iyi büyüttüğüm için, kızınla ilgilenmeye uygun bir insan olduğumu mu düşünüyorsun? Yoksa bu söylediğini iltifat kabul edip gururlanmam mı gerekiyor?" Bir an duraksadıktan sonra kendini tutamayıp, "Evimde kalmanı istemiyorum," diye devam etti. "Seni ne evimde istiyorum ne de hayatımda."

Jenneth bir an, Luke'nin gözlerinin acıyla karardığını görerek irkildi. Jenneth'e doğru bir adım attı, sonra kendini tutarak olduğu yerde kaldı. Birkaç saniye önce edilen sözleri hiç duymamış gibi davranarak rahat bir şekilde, elindeki küçük çantayı açtı. "Neredeyse unutuyordum. Otelden ayrılırken bunu almayı unutmuşsun."

Jenneth ona bakmıyordu. Köyün en dedikoducu kadının, stüdyonun açık kapısından içeri girdiğini görerek irkılmışti. Kadına, bağış toplama komitesinin bir işi için yardımcı olmaya söz vermiş olduğunu hatırlayarak içini çekti.

Üstelik kadın, Luke'nin sözlerini de duymuştu. Sırtı kapıya dönük olduğu için onun içeri girdiğini

den haberi bile olmayan Luke, çantasının içinden ipek geceliği çıkarttı. Geceliği Jenneth'e doğru tutarak, "Sen gittikten sonra bunu, yatak odasında yerde buldum," diye mırıldandı.

Jenneth çaresizlikle donup kalmıştı. Kadın geceliği görmüş, ve gözleri hain bir pırıltıyla parlamaya başlamıştı bile. Birkaç gün içinde köyde, bu olayı duymayan tek kişi bile kalmazdı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Jenneth. Şu bağış işi hakkında konuşmaya gelmiştim."

Luke şaşkınlıkla dönüp kadına baktı. Onun yüzündeki ifade başka şartlar altında Jenneth'i güldürürdü herhalde, ama şu anda hiç gülecek hali yoktu. Sadece midesi bulanıyordu. Yanında kadınla birlikte stüdyodan çıktı.

Günün tek rahatlatıcı haberi, Luke'nin hafta sonunu bir doktor arkadaşı ve karısıyla birlikte geçireceğini öğrenmesi oldu. Bu haber ikizlerle Angelica'yı üzmüş, Jenneth'i ise, rahatlatmıştı. Hiç olmazsa iki günlüğüne ondan uzak kalacaktı. Şansı yaver giderse Luke kendisine bir an önce ev de bulur ve Jenneth ondan tamamen kurtulurdu.

Hiç istememesine rağmen Luke'yi arabasına kadar uğurladı. Adam ne de olsa evinde misafirdi, ona nazik davranması gerekiyordu. Zaten, Angelica ile ikizlerin onları dikkatle izledikleri göz önüne alınırsa, başka şekilde davranması olanaksızdı.

Kendi çektiği acı o denli büyüktü ki, Luke'nin yüzünde beliren acıyı fark etmedi bile. Belki Angelica ile ikizlere karşı rolünü becerebiliyordu ama Luke'nin gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

Luke gitmeden önce, yanağına bir hoşçakal öpü-

cüğü mü kondurmak istemişti?

Luke birdenbire soğuklaşan bir sesle, "Seni daha fazla tutmayalım," dedi. "Ne de olsa, bugün cumartesi. Eminim, akşam için planların vardır. Doğrusunu söylemek gerekirse, beni çok şaşırttın, Jenneth." Sesinde bu kez alaylı bir tonlama vardı. "Bana cinsel devrimi benimsediğini ve tek bir ilişki yerine, değişik erkeklerle birlikte olmayı tercih ettiğini söylediginde, kendini korumaya çalıştığını düşünmüştüm. Ama bakıyorum ki, yirmi dokuz yaşına gelmişsin ve hala, çok sayıdaki sevgililerinden hiçbirisine bağlanmamışsın. Bravo, doğrusu."

Bu sözler Jenneth'in yüreğine bıçak gibi saplanmıştı. Luke arabasının kapısını açıp kızının binmesine yardım ettikten sonra yeniden ona döndü. Dudaklarında zalim bir gülümseme belirmişti. "İnanmak çok zor... bu kadar çok cinsel deneyimin olmasına rağmen etrafına hala masum bir bakire havası yayıyorsun. Geçmişimle ilgili pişmanlık duyduğum bir tek şey var: Senin yatağına ilk giren erkek olmamak."

Onun bu son sözlerini bir tek Jenneth duymuştu. İçine dolan acıyı bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Herhangi bir şey söylemeye kalktığı anda ondan, çok daha kötü sözler duyacağına emindi. Ama yine de kendini tutamadı. Öfke ve gurur dolu gözleriyle adeta ateş saçarak, "Benim pişmanlık duyduğum tek şey ise," dedi. "Senin yalancının teki olduğunu çok geç anlamış olmam." Bir an duraksadıktan sonra, "Yatağıma giren ilk erkek olmaya gelince..." diye devam etti. "Seni yatağımda görmektense ölmeyi tercih ederim."

Bir an soluk soluğa, olduğu yerde kaldı. Ağzından çıkan sözlere kendisi de inanamıyordu.

Luke'ye son bir kez baktıktan sonra arkasını döndü ve başını gururla dikleştirerek evine doğru yürümeye başladı. Arkadan, Luke'nin alaylı kahkahası duyuluyordu.

Tüm hafta sonu boyunca ikizler sürekli, Luke ile Angelica'nın eve taşınmasından söz ettiler. Bu durum ikisinin de çok hoşuna gidiyor gibiydi. Onların eve gelmeleriyle birlikte hem Luke'nin kalacak yer sorunu çözülecek hem de kendilerinin üniversiteye gitmelerinden sonra ablaları evde yalnız kalmamış olacaktı.

Pazar akşamı yemekte Kit, ablasına belki bininci kez, "Artık senin için endişelenmemize gerek kalmadı," dedi. "Evde yalnız kalmayacaksın."

Jenneth dişlerini sıktı ve hiçbir şey söylemeden başını tabağına eğdi. Onun doğru düzgün yemek bile yiyemediğini gören ikizler, bir an birbirlerine endişeyle baktılar.

O akşam yalnız kaldıklarında Kit bu konuyu açtı. Luke doğru yaptığına inanıyor olmalıydı, yoksa Jenneth'in böyle acı çekmesini görmeye dayanamazdı.

Nick de onunla aynı fikirdeydi. "Ama Luke haklı. Eğer ona gidip hata yaptığını anladığını ve başından beri istediği tek kadının o olduğunu söyleseydi, Jenneth eminim ki buna inanmazdı."

"Ben Luke'nin onu başka bir kadın için bıraktığını hiç bilmiyordum. Sen duymuş muydun bunu?"

"Hayır, benim de haberim yoktu. Ama Luke'nin o sırada başka bir seçeneği yoktu anlaşılan. Öbür kı-

zın hamile olduğu düşünülürse... Luke, yapması gereken şeyi yapmış."

İkisi bir an ne diyeceklerini bilemeden birbirlerine baktılar. Sonra Nick, "Aslında bu biraz kuşku verici bir şey," diye mırıldandı.

Kısa bir sessizlikten sonra Kit, "Onu evde bulduğunda ablamın hemen kovmasından korkmadım değil."

"Ben de. Ama Luke'yi hala seviyor, değil mi?"

Kit yüzünü buruşturarak, "Ne kadar anlamsız bir soru bu," dedi. "Kör müsün sen?"

Nick hala huzursuz görünüyordu. Kit onun, yeniden Jenneth'in hayatına girebilmesi için Luke'yle işbirliği yapmaları konusunda bazı endişeleri olduğunu anlıyordu. Kardeşi, yaptıkları şeyin doğru olduğundan pek emin değildi.

Luke onlara geçmişte olanları anlattıktan sonra hüzünlü bir sesle, "Benden nefret ettiğinden eminim," demişti. "Bunda çok da haklı."

Kit'in onunla işbirliği yapmayı kabul etmeden önce öğrenmek istediği bir şey vardı. "Zamanında onu terk edip gittiğine göre, şimdi onunla yeniden birlikte olmak istediğine nasıl inanalım?"

Luke bu soru üzerine sadece, "O zamanlar ablanızı seviyordum," demişti. "Ve hala da seviyorum. Korkarım, buna inanmanızı sağlamak için yapabileceğim bir şey yok. Sadece, bana yardımcı olmanızı isteyebilirim."

Nick'le Kit nedense, ona güvenmişler ve sözüne inanmışlardı.

Nick, Luke'ye Jenneth'ten ne istediğini sormuştu. Luke bir an bile duraksamadan, "Evlenmek," de-

mişti. "Ama bunun için öncelikle güvenini kazanmak zorunda olduğumu da biliyorum."

İkizler yıllar önce olanlardan sonra bu güveni kazanmanın zor olacağını çok iyi anlamışlardı. Luke'nin, Jenneth'i kendisiyle evlenmeye nasıl razı edeceği konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Bunu ona sorduklarında, Luke gizemli bir sesle, "Kendime göre bazı yöntemlerim var," demişti. İkizlerin konuyu daha fazla kurcalamalarına fırsat kalmadan Angelica içeri dalmış ve heyecanla bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Kız bu eve yerleşecekleri için çok mutluydu, ve Jenneth'in gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Nick yavaşça içini çekerek kardeşine döndü. "Luke'nin, Jenneth'i üzeceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Kit hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Zaten yeterince üzmemiş mi?"

Nick, yere atılıp orada kalmış olan geceliği gördüğünde, Jenneth'e bakakaldı.

Onun gözlerindeki kuşku dolu ifadeyi fark eden Jenneth, bir şey sormasına fırsat kalmadan, "Louise'nin hediyesi," dedi.

"Hımm. Pek senin tarzına uygun değil."

Bu sözler Jenneth'i sarsmıştı nedense. Cinsellikten uzak bir kadın olduğunu öz kardeşinin bile ima etmesi hiç hoş bir şey değildi.

Nick'in kuşkuları yatışmamıştı. "Peki ama, geceliğin burada ne işi var?"

"Otelde unutmuşum. Luke de bulup getirmiş."

Jenneth sırtını kardeşine dönüp anlatmıştı bunları. Yüzünün kızardığını görmesini istemiyordu. Köyün dedikoducusu Laura Gosford'un, gördüğü sahneyi herkese yayıp yaymadığını henüz bilmiyordu. Ama eğer anlattıysa ve köyde bu dedikodu hala yapılıyorsa, günün birinde kardeşlerinin kulaklarına da gelebilirdi. Tabii, bu durumda en doğrusu Jenneth'in gecelik ile ilgili olarak her şeyi kardeşine söylemesiydi.

Nick gülümsemeye devam ederek ablasının yanına geldi. "Yapma, Jenneth. Utanmanı gerektirecek bir şey yok. Ne de olsa hepimiz yetişkin insanlarız. Luke ile aranızda bir şey varsa, bunu bizden saklamana hiç..."

Jenneth'in gözlerinde öfkeli bir pırıltı belirmişti. "Onunla aramızda hiçbir şey yok. Bu konuda Luke'ye bazı imalarda bulunmanızı kesinlikle istemiyorum. Böyle bir şeyin esprisini bile yapmayın. Yoksa ikinizi de rahatsız etmiş olursunuz."

"Neden rahatsız olacaksınız ki? Bir zamanlar nişanlı olduğunuz için mi? Ama bu yıllar önce olup bitmiş bir şey." Sonra, ablasının yüzündeki ifadeyi fark ederek içini çekti. "Peki, Jenneth. Bu konuda daha fazla konuşmayacağım. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, durum oldukça garip. Yani, Luke geceliğin senin olduğunu nasıl anladı? Hem, geceliği neden otelde bıraktın?"

Jenneth'i bu sorulardan telefonun sesi kurtardı. Hemen koşup telefonu açtı. Arayan Eleanor'du. Erkek arkadaşı şehir dışında olduğu için çok sıkıldığını ve kendini oyalamak amacıyla bir parti vermeyi planladığını söylüyordu.

"Partiye, tabii ki, sen de davetlisin. Ama seni aramamın asıl nedeni, şu nefis meyve sosunun tarifini öğrenmek. Parti için hazırlayacağım tatlıda o sosu kullanmak istiyorum."

Parti cumartesi günü yapılacaktı. Jenneth arkadaşına partiye geleceğini söyledikten sonra sosun tarifini vermeye başladı.

Kısa bir süre içinde Eleanor'a, Luke'den bahsetmek zorunda kalacağını biliyordu. En azından, onun kiracı olarak evine yerleştiğini söylemesi gerekecekti. Ama bunu yapmayı aslında hiç istemiyordu. Arkadaşının içgüdülerinin çok kuvvetli olduğunu bilirdi. Onu, Luke'nin sadece bir aile dostu olduğuna inandırması hiç de kolay olmayacaktı.

Angelica ile ikisi eve yerleşmek üzere çok yakında geri geleceklerdi. Luke gayet sakin bir şekilde yeniden hayatına girecek ve Jenneth'in kızına her geçen gün biraz daha bağlanmasını alaylı gözlerle izleyecekti.

Jenneth'i şaşırtan bir şey vardı aslında. Luke'nin kızını çok sevdiğini biliyordu. Angelica'nın da kendisine çok bağlanacağını ve sonunda, evden ayrılırken, acı çekeceğini aklına hiç getirmiyor muydu? Kızının üzülmelerinden hiç korkmuyor muydu?

Angelica sevimliliğinin yanı sıra çok da dürüst bir çocuktur. Kendisine yeni bir anne aradığını ve bunun için de babasının yeniden evlenmesini istediğini hiç saklamıyordu. Luke, çocuğun nasıl böyle hayallere kapılmasına göz yumabilirdi?

Luke geldiğinde evde olmamaya kararlıydı.

Onu ikizler davet ettiğine göre, karşılama görevini de üstlenmeleri gerektiğini söylemişti.

Bütün gününü müşteri görüşmeleriyle doldurdu ve eve oldukça geç döndü. Yol boyunca, Luke'nin gelmekten vazgeçmiş olması için dua edip durmuştu.

Ama eve yaklaştığında ilk gördüğü, onun gümüş rengi Jaguar'ı oldu. Arabanın hemen ardından da, onu sabırsızlıkla beklemekte olan Angelica'yı gördü.

Küçük kıza sevgiyle sarıldı. Babasından ne kadar nefret ederse etsin, bu çocuğun sevgisini geri çeviremiyordu. Bunun nedeni, belki de, reddedilmenin ne demek olduğunu kendisinin de çok iyi bilmesiydi.

Angelica neşeli bir sesle, "Babam yemek hazırlıyor," diyordu. "Ben açlıktan ölmek üzereyim. Yoksa sen acıkmadın mı?" Sonra yerinde zıplayarak, "Saatlerdir seni bekliyorum," diye devam etti. "Bugün benimle birlikte gelip yeni okulumu görmeni istiyordum, ama babam çok meşgul olacağını söyledi. Öğretmenime senden söz ettim. Ona, mahsusuktan annem olacağını söyledim. Kit ile Nick'i de anlattım, tabii. Zaten hep abilerim olmasını isterdim."

Jenneth hiçbir şey söyleyemeden onu takip ederek mutfağa girdi. Evet, Luke gerçekten de yemek hazırlıyordu. Burnuna dolan güzel kokular Jenneth'e, gün boyunca ağzına lokma koymamış olduğunu hatırlattı.

Luke ona bakmadan, "Tam zamanında geldin," dedi. "En son randevu saatine baktık ve şu sıralarda geri döneceğini tahmin ettik. Umarım, hala lazanya

seviyorsundur."

Jenneth şaşkınlıkla baktı ona. Acaba ikizlerden hangisi, Luke'nin randevu defterine bakmasına izin vermişti?

Buz gibi bir sesle, "Yemek için beni beklemenize gerek yoktu," diye söylendi.

"Sensiz tadı olmazdı."

Jenneth yüzünün öfkeyle yanmaya başladığını hissediyordu. Ne söylediğinin farkına bile varmadan, "Boşuna zahmet etmişsin," dedi. "Bu gece dışarıda yiyorum."

Bu doğru değildi aslında. Luke'nin bakışlarından da, bunun yalan olduğunu düşündüğü anlaşıyordu. Ama onun bir şey söylemesine fırsat kalmadan Angelica, Jenneth'in koluna yapıştı. "Gerçekten bu akşam bizimle kalmaz mısın?"

Jenneth ne yapacağını bilemeden kalmıştı. Babasına duyduğu nefret yüzünden bu kıızı üzme ne hakkı vardı? Luke'ye duyduğu öfke her an biraz daha artıyordu. Sanki yıllar önce olanlar hiç yaşanmamış, Jenneth'e bunca zaman acı çektirmemiş gibi hayatına yeniden girmesi bir yana, küçücük kızını da hiç çekinmeden bu gerilimin ortasına atıyordu.

Sonra Luke, Jenneth'i çok şaşırtan bir şey yaptı. Elindeki kaşığı masaya bırakıp kızının yanına geldi ve sevgiyle saçlarını okşadı. "Jenneth'i duydun, Angie. Bu akşam için planı varmış."

Kızını kucağına alıp doğruldu ve suçlayan gözlerle Jenneth'e baktı. Jenneth ne yapacağını şaşırmıştı. Neden böyle vicdan azabı çekiyordu? Aslında suçluluk duyması gereken kendisi değil, Luke'ydi.

Dışarıya çıkmayı canı hiç istemiyordu aslında, ama başka çaresi de yoktu. Odasına çıkıp duş aldı ve ipek bir elbise giydi. Makyajını yapıp aşağıya indiğinde Nick ile Kit'i kendisini bekler buldu. Ablalarının nereye -ve kiminlegittiğini öğrenmek istiyorlardı.

Jenneth'in onlara söyleyebilecek bir şeyi yoktu. "Bir müşterimle yemeğe çıkıyorum," demekle yetindi.

Hemen arkasından Luke'nin alaylı sesi yükseldi. "Bizden saklamana gerek yok, Jenneth. Üzerindeki bu giysiyle, hiç de iş görüşmesine gidiyormuş gibi bir halin yok." Jenneth ne diyeceğini bilemeden olduğu yerde dikilip duruyordu.

Luke onu dikkatle inceleyerek, "Onu gece buraya getirecek misin?" diye sordu.

Jenneth ona, ne dediğini anlayamadan şaşkınlıkla baktı. "Kimi?"

"Erkek arkadaşını, tabii ki." Luke yavaşça omuz silkti. Bu hareketi Jenneth'in dikkatini, onun geniş omuzlarına çekmişti. Nehrin kenarında geçirdikleri bir pazar gününü hatırlıyordu. Hava çok sıcak olduğu için Luke o gün gömleğini çıkartmıştı. Son derece güzel bir teni vardı, insanı dokunmaya davet ediyordu adeta. Luke onun utangaç haline önce gülmüş, sonra uzanıp elini tutmuş ve çıplak tenine çekmişti.

O anı hatırlamak bile Jenneth'in kalbinin çılginca atmaya başlamasına neden oldu.

Luke onun aklından geçenlerden habersiz, konuşmaya devam ediyordu. "Ne de olsa hepimiz yetişkin insanlarız. Eğer ortada görünmememi ister-

sen bunu söylemen yeter. Zaten ikizler yüzünden ne kadar zorluk çektiğini tahmin edebiliyorum. Ben bile, Angelica'nın garip sorular sormaya başlayacağı zamanı düşünerek endişeleniyorum."

Jenneth duyduklarına inanamıyordu. Ne söylediğinin farkına bile varmadan konuşmaya başladı. "Eğer erkek arkadaşlarımı buraya getirdiğimi... ve onlarla yattığımı ima etmek istiyorsan..."

Sonra ne itiraf etmek üzere olduğunu anlayarak sustu. Şansına, Luke bunun farkına varmamıştı.

"Ah, tabii. Onların evinde kalmayı tercih ediyorsundur. Tabii, bu çok daha mantıklı." Luke neşeyle kıkırdıyordu. "Bunu tahmin etmeliydim. Ya bu gece? Dönecek misin, yoksa...?"

Jenneth gururla başını dikleştirdi ve buz gibi bir sesle, "Döneceğim," dedi.

"Himm. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir erkek olarak bu benim pek hoşuma gitmezdi. Bir kadınla seviştiğimde tüm geceyi onunla geçirmeyi tercih ederim. Ama tabii, ben bu konularda biraz eski moda düşünüyorum. Üstelik, senin kadar deneyimli de değilimdir."

Jenneth dişlerini sıkarak, "Ben bundan hiç emin değilim," diye söylendi. Bir yandan da, evden çıktıktan sonra ne yapacağını kara kara düşünüyordu. Tek başına nereye gidebilirdi?

En sonunda, galeriye gitmeye karar verdi. İçeri girdikten sonra ilk işi Eleanor'u aramak oldu. Arkadaşı da geceyi evde geçiriyordu. Jenneth'in görüşme teklifini hemen kabul etti.

Bir saat sonra evinin kapısını Jenneth'e açtığında kendini tutamayıp ona, "Bu hiç de senin tarzın

bir şey değil," dedi. "Normal şartlar altında akşamları seni evinden hiçbir şey çıkaramaz." Jenneth'in yüzündeki garip ifadeyi gördüğünde, "Senin bir derdin var galiba," diye ekledi.

Jenneth, "Evde bazı sorunlarım var," diye itiraf etti. Eleanor şaşkınlık dolu bir sesle, "İkizlerle mi yoksa?" diye sordu.

Jenneth başını sallayıp kanepeye oturdu. Yıllardır duygularını herkesten saklayarak yaşamıştı, ama bu akşam içini olduğu gibi dökmek için büyük bir istek duyuyordu. Eleanor'a güvenebileceğini de biliyordu. Üstelik onun olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. O çevreden tamamen uzak olduğu için, Jenneth'i herkesten daha iyi anlayabilirdi.

Luke ile nişanlanışını ve sonra onun kendisini terk edip başka birisiyle evlenmesini kısaca anlattı. Sonra, Luke'nin beklenmedik bir şekilde York'a geldiğini ve ikizlerle işbirliği yaparak kendi çatısının altına yerleştiğini ekledi.

Eleanor duyduklarına çok şaşırmıştı. "Aman Tanrım! Böyle bir şeye benim bile aklım ermiyor. Başka bir kadın uğruna seni terk ettiğine göre, aynı çatı altında kalmak isteyeceği son insan sen olmalıydın!"

Jenneth yorgunlukla, "Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor," diye anlatmaya devam etti. "İki eski arkadaşımız gibi... sanki benim başka erkek arkadaşlarımla ilişkilerimi filan anlayışa karşılıyormuş gibi."

"Peki ama, evinde kalmasını istemediğini ona neden söylemiyorsun?"

Jenneth acıyla başını salladı.

"Yapamam."

Eleanor hüzünle içini çekti. "Ah, galiba şimdi anlıyorum. Onun için çoktan geride kalmış olan şeyler sana hala acı veriyor."

Jenneth mutsuzlukla, "Evet," diye itiraf etti. "Ona gitmesini istediğimi söylersem, aslında neler hissettiğimi belli edeceğimden korkuyorum."

"Peki, ne hissediyorsun?"

"Tıpkı on yıl önce, ona aşık olduğumu ilk fark ettiğimde hissettiklerimi."

"Ve onun bunu anlamasından korkuyorsun. Eğer hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorsa, senin hissettiklerini de anlamayacak kadar duyarsız bir insan olmalı."

Jenneth başını önüne eğmişti. Arkadaşının kendisini dikkatle incelediğinin farkında değildi.

Kısa bir sessizlikten sonra Eleanor yavaşça içini çekti. "Sana misafir odamı önermekten başka yapacak bir şey bulamıyorum."

"Burada kalamam. Luke akşamı sevgilimle geçireceğimi sanıyor. Eğer burada kalırsam ikizlere böyle bir şey söylemeye kalkar ve... biliyorsun, ikizlerin böyle bir şey yaptığını düşünmelerini istemem."

"Anlıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu erkekler gerçekten inanılmaz şeyler. Nedense annelerinin ya da ablalarının seks yapabileceğini akıllarına bile getirmezler. Oysa aynı şeyi başkalarının anneleri ya da ablalarıyla kendileri rahatça yaparlar."

Jenneth bu sözler üzerine kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

Onun gülmesi arkadaşını rahatlatmıştı. "Evet, böylesi daha iyi. Kendini toplamaya başlıyorsun."

Bir an duraksadıktan sonra ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı. "Luke'ye, neden hayatına yeniden girmeye çalıştığını sormuyorsun? Eğer senin sandığın gibi, duyarlı ve akıllı bir adamsa, sana ne kadar acı çektirdiğini biliyor olmalı. Erkekler genellikle, acı çektirdikleri kadınlardan öcü gibi kaçarlardı. Hepsi de korkaktır. Yaptıkları kötü şeyleri hatırlamaktan hiç hoşlanmazlar."

Jenneth yorgun bir sesle, "Kötü bir şey yaptığını düşünmüyordur ki," dedi. "Aslında kendi açısından doğru olan şeyi yaptığı bile söylenebilir. Ne de olsa evlendiği kadın karnında onun çocuğunu taşıyordu."

"Ama o çocuğu, seninle nişanlıyken peydahlamıştı." Eleanor arkadaşına endişeyle bakıyordu. "Acaba... yaptıklarından dolayı vicdan azabı çekiyor olabilir mi? Seni bıraktığına pişmandır belki de. Her şeye yeniden başlamak istiyor olabilir."

Jenneth bir an için umutla dolduğunu hissetti, ama bu mantıksız ümidi hemen boğdu. "Hayır, böyle bir şey olamaz."

Eleanor içini çekerek, "Anlıyorum," dedi. "Öyleyse, gerçeği öğrenmenin bir tek yolu var: Gidip doğrudan Luke'ye sormak."

Jenneth'in gözlerinde acı dolu bir bakış belirmişti. "Yıllar önce bana yalan söyledi. Şimdi de yalan söylemeyeceğine nasıl inanabilirim? Zaten, evimde neden kaldığını tahmin edebiliyorum. York'ta kendine bir düzen kurana kadar kızına bakabileceğimi düşünüyorum."

Eleanor kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Bana onun kızını çok sevdiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Eğer senin söylediğin gibi, kızını gerçekten seviyorsa onu senin ellerine bırakmak istememesi gerekir. Ne de olsa, geçmişte sana çok acı çektirmiş. O günlerin intikamını almak isteyebileceğini düşünmesi gerekmez mi? İntikam almanın en iyi yolu da, onu kızı aracılığıyla üzme olurdu..."

Jenneth, "Ama ben böyle bir şey yapamam ki!" diye atıldı.

"Biliyorum tatlım, yapamazsın. Anlaşılan, yapamayacağını o da biliyor." Bir an düşündü. "İşte bunun için çok dikkatli olman gerekiyor," diye devam etti. "Anlaşılan bu adam seni, sandığından çok daha iyi tanıyor."

"Ama her gece başka bir erkekle çıktığıma inanabiliyor!" İçini çekerek saatine baktı. Daha sadece on birdi. Eve çok daha geç bir saatte dönmesi gerekiyordu. O saate kadar ne yapacaktı? Eleanor'u daha fazla rahatsız etmek istemiyordu.

Neşeli görünmeye çalışarak arkadaşına döndü. "Galeriye gidip şu hesaplara bir göz atsam iyi olacak galiba."

ALTINCI BÖLÜM

Jenneth eve dönüp arabasını ikizlerin motosikleti ile Luke'nin Jaguar'ı arasına park ettiğinde saat ikiye geliyordu.

Hem fiziksel hem ruhsal olarak inanılmayacak derecede yorulmuştu. Saatlerce masada oturup defterlerdeki rakamları incelemekten bitmiş tükenmişti. Sinirleri de kötü durumdaydı.

Yorgunlukla içeri girdi ve mutfığa yöneldi. Bir bardak su içtikten sonra kendini hemen odasına atmak istiyordu. Keşke, davetsiz misafiri gidene kadar o odadan hiç çıkmadan yaşayabilseydi.

Mutfak ışığının açık olduğunu fark ederek yüzünü buruşturdu. Oysa ikizlere, ışıkları açık bırakmamalarını kaç kez söylemişti.

"Demek sonunda döndün. Fikrini değiştirip geceyi sevgilinle birlikte geçirmeye karar verdiğini düşünmeye başlayacaktım neredeyse."

Jenneth donup kaldı. Mutfağın köşesindeki kanepede oturmakta olan Luke'ye hayalet görmüş gibi şaşkınlıkla bakıyordu.

Hemen yanındaki masada bir kitap vardı.

"Sen benim dadım değilsin, Luke!" diye bağırdı.

"Eğer geceyi dışarıda geçirmek istersem bunu yaparım. Senden izin alacak değilim!"

"Haklısın."

Luke'nin sakin ses tonu Jenneth'i susturdu. Ama öfkesi yatışmamıştı. Göğsü, aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu.

"Seni asıl ikizler merak etti." Luke onu suçlarcasına devam etti. "Bu kadar geç saatlere kadar dışarıda kalmana alışık değiller, anladığım kadarıyla. Onları rahatlatmak için gidip yatmalarını, seni bekleyeceğimi söyledim."

Jenneth'in söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Luke, ikizlerin, bu kadar geç saate kadar dışarıda kalmasına alışık olmadıklarını söylerken, Jenneth'in yalanını yakalamış gibi bir ifadeyle ona baktı.

"Ee, bundan sonra ne olacak? O adamı yeniden görecek misin?"

Bu beklenmedik soru Jenneth'i iyice şaşırtmıştı. Ne diyeceğini bilemediği için hemen yeni bir yalana başvurdu. "Evet. Cumartesi akşamı. Birlikte yemeğe çıkacağız." Cumartesi akşamı Eleanor'un vereceği partiye davetli olması büyük bir şanstı. Arkasını dönüp odasına yöneldi.

Ama Luke, ondan önce davranıp Jenneth'in oda kapısına dikildi.

"Artık yatmak istiyorum, Luke!"

Luke gizlemeye hiç gerek görmeden, açık açık tepeden tırnağa tüm vücudunu süzüyordu. Sanki, kendisine sunulacak bir hediyeye aç gözlerle bakar gibiydi. Alaylı bir ses tonuyla, "Zavallı Jenneth," diye mırıldandı. "İçimden bir ses bana, gecenin hiç de umduğun kadar iyi geçmediğini söylüyor. Ama bel-

ki, kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirim." Jenneth'in kaçmasına fırsat vermeden onu tutup duvara dayadı ve iki koluyla çevresini sardı.

Onun böyle bir şey yapması tamamen beklenmedik bir şeydi. Jenneth bir an donup kaldı, sonra öfkeyle onu itmeye çalıştı. Ama Luke onun itirazlarına hiç aldırmıyordu. Dudakları Jenneth'in boynunu bulmuştu bile. Boğuk bir sesle, "Bir zamanlar bunu çok severdin," diye mırıldandı. "Hatırlıyorsun, değil mi? Ama belki, artık daha şehvetli dokunuşlara alışmışsındır." Birdenbire vücudunu Jenneth'in vücuduna yapıştırıverdi.

Dudakları da Jenneth'in dudaklarını bulmuştu. Öpüşleri son derece yumuşak ve sevecendi. Tıpkı, yıllar önce olduğu gibi... Jenneth, ise kendini kaybetmişti adeta. Ne yaptığını bile fark etmeden bu öpüşlere karşılık vermeye başladı.

Onun kolları arasında olmak aslında son derece tanıdık bir duyuydu.

Büyük bir istekle kollarını onun boynuna doladı. Çıplak tenine dokunmak için çıldırtıcı bir istek duyuyordu.

Luke'nin tüm vücudunun kasıldığını hissetti. Öpüşleri artık sevecen değil, şehvetliydi. Jenneth'in elbisesinin fermuarını açtı ve elini sutyenin altına kaydırды.

Çıplak göğüslerinde dolaşan parmaklar Jenneth'i kendinden geçiriyordu. Bu sevişmenin sürmesinden başka hiçbir istek kalmamıştı içinde. Yıllarca önce olduğu gibi...

Ama o zamanlarda Luke bu zevkleri kendisiyle değil, bir başkasıyla paylaşmayı tercih etmişti.

Bu düşünce Jenneth'i bir anda kendine getirdi. Kollarında kıvrandığı erkeğin kendisine ne kadar acı çektiğini hatırlamıştı. Onun kendisinden uzaklaştığını hisseden Luke geri çekildi.

Jenneth titrek bir sesle, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye başladı

"Ne yaptığım belli değil mi?" Sesinde tehlikeli bir ifade belirmişti. "Senin gibi deneyimli bir kadının bunu hemen anlaması gerekirdi. Sana, aşığının veremediği zevkleri vermeye çalışıyorum."

Luke'nin dudaklarındaki zalim gülümseme Jenneth'in kanının donduruyordu.

Luke onu büyük bir dikkatle izliyordu. Alaylı bir sesle, "Ama galiba bu pek iyi bir fikir değildi," diye mırıldandı. "Sana iyilik etmeye çalışmanın anlamı yok."

İyilik etmek ha! Jenneth kalbine derin bir acının saplandığını hissederek gözlerini kapattı.

İçinde yine o korkunç nefret uyanıyordu. Luke'ye, kendisine verdiği kadar acı verebilmeyi ne kadar çok isterdi. En az onunkiler kadar zalim sözler söyleyebilmeyi isterdi. Ama söyleyecek bir tek kelime bile bulamıyordu. Yüzünde tiksinti dolu bir bakışla kapıyı açtı ve kendini odasına attı.

Luke bir süre olduğu yerde donmuşçasına kaldı. Sonra mutfığa gidip kanepeye oturdu ve Jenneth gelmeden önce okumakta olduğu kitabı eline aldı.

Yeni işini duyan arkadaşları çok şaşırmışlardı. Onun gibi tanınmış bir doktorun, pek bilinmeyen bir hastanede çalışmayı kabul etmesini anlayamıyorlardı. Hiçbirisi onun bu kararına anlam verememiş-

ti.

Jenneth'in üzerine böyle gitmesi aptallıktan başka bir şey değildi.

Kitabını açarak okumaya çalıştı, ama aklını okuduklarına veremiyordu bir türlü. Ellerinin hala titre-mekte olduğunu fark ederek içinden bir küfür savurdu.

Bu gece sabırsızlığı yüzünden her şeyi berbat etmişti. Birkaç dakikalık bir zevk yaşamıştı belki, ama karşılığında kaybettikleri çok büyüktü. Jenneth'in kendisini yeniden o kalın duvarlarının arkasına çekmesine neden olmuştu.

Işığı kapatıp mutfaktan çıkarken, onun geceyi nerede geçirmiş olduğunu düşündü. Söylediği gibi bir erkekle birlikte olduğunu hiç sanmıyordu.

Bütün bu oyunlardan daha şimdiden sıkılmıştı. Jenneth'e gidip gerçekleri anlatmayı tercih ederdi aslında. Ama bunu yaptığında başına gelecekleri gayet iyi biliyordu.

Jenneth onu hiç sesini çıkarmadan dinleyecek, o buz gibi gülümsemesiyle derhal yanından kovacaktı. Hayır, Luke'nin istediği çözüm bu değildi. Giriştiği savaşı kazanmak için öncelikle, Jenneth'in arkasına sakladığı duvarları yıkmaya gerekiyordu.

"Jenneth, bu bitkinin adı ne?" Angelica çalılar arasında bulduğu bir otu dikkatle inceliyordu.

"Ayrıkotu, tatlım." Jenneth küçük kıza bakarak sevgiyle gülümsedi. İkisi birlikte saatlerdir bahçede yabancı otları temizliyorlardı.

İkizler, küçük kızla arasında kurulan dostlukla

dalga geçmeye başlamışlardı bile. Ablalarına, başkalarının çocuklarını seveceğine evlenip kendi çocuklarını yapmasını öğütüyorlardı. Onların esprileri Jenneth'in tepesini iyice attırıyordu.

Angelica hakkında yeterince endişeleniyordu zaten. Onun kendisine bu kadar bağlanmasının ileride ciddi sorunlar yaratmasından korkuyordu.

Çocuğu kendisinden uzaklaştırmaya çalışması onu daha da kötü etkileyebilirdi. Sonunda, onun sevgisine karşılık vermemelik edemeyeceğini anladı. Ama onu kendisine fazla bağlamamak için elinden geleni de yapıyordu.

Günlerdir kendisini işlere gömmüştü. Ama artık biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hava da çok sıcaktı.

Angelica elindeki otu incelemeyi bırakıp Jenneth'e döndü. "Keşke hem babam hem de sen bu akşam dışarı çıkıyor olmasaydınız. Nick'le Kit'i de seviyorum gerçi, ama ikinizi daha çok seviyorum."

Jenneth yüreğinin burkulduğunu hissetti.

"Babam arkadaşlarıyla buluşacakmış. Sen kiminle buluşacaksın, Jenneth."

Jenneth ne diyeceğini bilemeden yutkundu. Bir hafta önce o öfkeyle Luke'ye yalan söylemekte hiç zorlanmamıştı gerçi, ama Angelica ile ikizlere yalan söylemek hiç de kolay olmuyordu.

Kısaca, "Bir arkadaşım," dedi ve Angelica'nın dikkatini dağıtmak için ona biraz ilerideki bir yabancı otu kümesini gösterdi.

İkizler, günü arkadaşlarıyla birlikte dışarıda geçiriyorlardı. Luke ise, hastaneye gitmişti. Onun cumartesi olmasına rağmen hastaneye gitmesi Jen-

neth'i oldukça etkilemişti aslında.

Luke'nin çok iyi bir cerrah olduğundan emindi. İşine kendisini tam anlamıyla veriyordu. Annesi bu günleri görse oğluyla mutlaka gurur duyardı. Jenneth, yıllar önce bu konuda Luke ile yaptıkları konuşmaları hala hatırlıyordu. Luke annesinin sağlığının giderek bozulmasına çok üzülüyor ve bu konuda bir şey yapamadığı için büyük bir çaresizlik duyuyordu.

Annesi, Jenneth'in hayatı boyunca tanıdığı en iyi kadınlardan birisiydi. Hastalığını ve çektiği acıyı belli etmemek için elinden geleni yapardı. Luke'nin babası ise, ona hiç benzemezdi. Karısının hastalığı onun umurunda bile değildi. Bu hastalığı sadece, kendi hayatını zorlaştıran bir yük olarak görüyordu.

Jenneth, Luke'nin babasıyla ilişkilerinin pek iyi olmadığını hatırlıyordu. Luke çoğu zaman, onun annesini yalnız bırakıp gitmesi yüzünden evde kalırdı. Kaç kez Jenneth'le olan randevularını bu yüzden iptal etmek zorunda kalmıştı.

Annesiyle babasının evlilikleri kötü gidiyordu aslında, ama annesi bunu kimseye belli etmezdi. Buna rağmen köyde, doktorun karısına pek de iyi davranmadığı konusunda dedikodular almış yürümüştü.

Jenneth bir keresinde Luke'ye, annesiyle babasının birlikte mutsuz olmalarına rağmen evliliklerini neden hala sürdürdüklerini sormuştu. Bunun üzerine Luke'nin yüzü öfkeyle kararmıştı. Buz gibi bir sesle, "Annem onu seviyor," demişti.

Jenneth o günlerde bu sözlerin anlamını kavra-

yamayacak kadar genç ve saftı. Böyle bir aşkın Luke'ye ve annesine ne kadar büyük bir acı verdiğini anlayamamıştı.

Ama artık anlıyordu. O günlerde, annesine duyduğu sevgi nedeniyle annesiyle babasının evliliğinin korumak için Luke'nin ne kadar çok uğraştığını anlıyordu. Bunun, onun için ne kadar büyük bir yük olduğunu da anlıyordu. Hiçbir çocuğa, annesiyle babasının mutluluğundan sorumlu olma yükü yüklenmemeliydi.

Jenneth yavaşça içini çekti. Şimdi bunları düşünmesinin anlamı neydi? Luke'ye üzüldüğü için kendisine kızmaya başlamıştı bile.

Eleanor'un birkaç yakın arkadaşına vereceği parti saat sekiz buçukta başlıyordu. Jenneth'ten ise, kendisine yardım etmek için biraz daha erken gelmesini rica etmişti.

Saat altı buçukta Jenneth çıkmaya hazırды. Louise'nin nikahında giyecek bir şeyler almak için alışverişe çıktıklarında, Eleanor'un kendisine neredeyse zorla aldırıldığı elbiseyi giymişti. Siyah-beyaz karışımı elbisenin kısa kolları, gün boyunca bahçede çalışmaktan bronzlaşmış kollarını açığa çıkarıyordu. Elbisenin üst kısmı vücuduna yapışıyor, belinden sonra ise bollaşarak dizlerine dökülüyordu.

Aşağıya indiğinde, Angelica'nın ikizlerle birlikte domino oynamakta olduğunu gördü. Küçük kız Jenneth'i hayranlık dolu gözlerle süzdükten sonra, "Çok güzel olmuşsun," dedi. "Keşke gerçekten benim annem olsaydın." Sonra koşarak Jenneth'e sarıl-

dı ve yüzünü onun eteğine gömdü.

Jenneth, o sırada Luke'nin içeriye girdiğini fark etmemişti.

"Angelica, biraz dikkatli ol kızım. Jenneth'in elbisesini mahvedeceksin."

Odadaki herkes şaşkınlıkla dönüp Luke'ye baktı. Babasının sert sesi Angelica'yı çok üzmüştü. Kızcağızın dudakları ağlayacakmış gibi titremeye başlamıştı bile.

Jenneth yüzünün öfkeyle yanmaya başladığını hissediyordu. Luke'nin kızı böyle azarlamasına ne gerek vardı? Angelica'yı kendisine çekerek, "Merak etme, tatlım," diye mırıldandı. "Elbiseme hiçbir şey olmaz."

Sonra dönüp buz gibi gözlerle Luke'ye baktı. Ama onun yüzündeki yorgunluğu gördüğünde öfkesi bir anda sönüp gitti. Luke gömleğinin kollarını dirseklerine dek sıvamıştı. Çenesi, uzamaya başlayan sakallarıyla hafifçe gölgelenmişti. Jenneth aralarındaki mesafeye rağmen onun erkeksi kokusunu duyabiliyordu.

Angelica'ya son bir öpücük verdikten sonra, "Artık gitmem gerekiyor," dedi. "Geç kalmak istemiyorum." Beyaz ceketıyla çantasını alıp kapıya yöneldi. Ama çıkmadan önce son bir kez dönüp ikizlere baktı ve onlara, Angelica'yı ihmal etmemelerini söyledi.

Nick gülümseyerek, "Merak etme," dedi. "Onu en geç sekizde yatırırız." Sonra, Angelica'nın sekizde yatmak fikrinden hiç hoşlanmadığını anlayarak bir kahkaha attı ve küçük kızı kucağına aldı.

Eleanor gerçekten mükemmel bir ev sahibiydi.

Yaptığı birbirinden nefis yemeklerin yanı sıra, konuklarını nasıl ağırlaması gerektiğini de çok iyi bilirdi. Ayrıca, çok seçkin davetlileri vardı.

Birlikte son hazırlıkları yaparken Jenneth ona, "Partiye kimler geliyor?" diye sordu.

"Allisonlar..." Eleanor'un eski arkadaşları olan bu çifti Jenneth de çok iyi tanıyordu. "Adrian Barbary..." Eleanor, arkadaşının yüzünde beliren sıkıntı dolu ifadeyi fark ederek gülümsedi. "İnan ki, çöpçatanlık yapmaya çalışmıyorum." Jenneth'in hala yatışmadığını görünce içini çekerek, "Ben ne yapabilirim?" diye devam etti. "Adamın sana aşık olması benim suçum mu?"

Jenneth'in yüzünün kıpkırmızı kesildiğini görünce kendini tutamayarak bir kahkaha attı. "Aslında, onu senin için çağırmadım. İkizinin arasını yapmaya çalışmanın zaman kaybı olacağını biliyorum. Ama Adrian için üzüldüğümü itiraf etmek zorundayım. Annesinin ölümünden beri çok yalnızlık çekiyorum."

Jenneth arkadaşına sıkıntıyla bakıyordu. Eleanor gözlerini onunkilerden kaçırıp hazırladığı minik pastalardan birisini ağzına attı. "Hımm, hiç de fena olmamış. Evet, kimlerin geleceğini anlatıyordum. Bill ve Mary Seddons da geliyorlar." Yüzünü buruşturarak, "Galiba yanlarında Bill'in bir arkadaşını da getirecekler. Mary bugün telefon edip, onu getirmelerinde sakınca olup olmadığını sordu."

Bill Seddons şehir belediyesinin üyelerinden birisiydi. Jenneth, onu ve karısını severdi. Kısa bir sessizlikten sonra Eleanor, "Evde işler nasıl gidiyor?" diye sordu. Arkadaşını dikkatli gözlerle süzüyordu.

Jenneth gözlerini ondan kaçırarak tabakları yerleştirme işine devam etti. "Pek iyi sayılmaz."

Konuyu kapatmak için bir yol ararken kapı çaldı ve Jenneth derin bir nefes aldı. Konuklar gelmeye başlamışlardı.

Eleanor kapıyı açmaya giderken Jenneth de seraya yöneldi. Eleanor'un bu serayı kocasının ölümünden sonra yaptırdığını biliyordu. Yalnızlığını azaltmak için uğraşacak bir işi olsun istemişti herhalde.

Seranın kapısı arka bahçeye açılıyordu. Bakımsızlıktan vahşi bir ormana dönen kendi bahçesinin tersine, Eleanor'un bahçesi gayet bakımlı ve düzenliydi. Jenneth seranın kapısına yöneldi ve bahçeden gelen gül kokularını burnuna çekti.

Hemen arkasından ayak sesleri duyarak döndü. Adrian Barbary, Eleanor ve Allisonlarla birlikte içeriye girmişti. Jenneth dudaklarında nazik bir gülümsemeyle onların yanına gitti.

On dakika sonra tam Eleanor konuklarına içki sunarken kapı yeniden çaldı. Eleanor içini çekerek, "Jenneth, içkileri sen doldurabilir misin, lütfen?" diye rica etti. "Ben gidip kapıyı açayım."

Bill ve Mary, misafirleriyle içeri girdiğinde Jenneth içkileri doldurmuş, kendisine bir kadeh beyaz şarap alıyordu.

Onları karşılamak için gülümseyerek arkasına döndü. Ama Bill ve Mary'nin yanında, Eleanor'la konuşmakta olan Luke'yi gördüğünde gülümsemesi dudaklarında donup kaldı.

Luke onu görmemiş gibi davranıyordu. Ama sonra başını çevirdi ve doğrudan Jenneth'e baktı. İki-

si arasındaki gerilimin farkında bile olmayan Eleanor onları birbirlerine tanıştırmaya kalktı.

Luke rahat bir tavırla gülümsüyordu. "Bizi tanıştırmaya gerek yok. Birbirimizi zaten tanıyoruz." Bir anlık duraksamadan sonra konuklara gülümseyerek sözlerine devam etti. "Hatta Jenneth şu anda benim ev sahibim."

İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Davetliler ne diyeceklerini bilemeden birbirlerine bakıyorlardı. Ama içlerinden birisi kendisini tutamayacaktı. Adrian Barnaby öfke dolu gözlerle Luke'yi süzdükten sonra Jenneth'e döndü. "Jenneth, bu doğru değil herhalde!"

Adrian annesinin biraz fazla etkisi altında kalarak büyümüştü. Kadın erkek ilişkileri konusunda oldukça tutucuydu. Jenneth, Luke'nin söylediklerine de kızmıştı gerçi, ama Adrian'ın kendisini böyle sahiplenmesi onu daha çok öfkeliyordu.

Öfkesini bastırmaya çalışarak, "Luke eski bir aile dostumuzdur," dedi. "Kendisine uygun bir yer bulana kadar kızıyla birlikte bizim evde kalacak."

Bu yüzeysel açıklama herkes için yeterli olmuştu.

Allisonlar odadaki gerginliğin uzamaması için Luke ile yeni işi hakkında konuşmaya başladılar. Arkadaşının ne kadar kötü durumda olduğunu bembeyaz yüzünden anlayan Eleanor ise onu, kendisine yardım etmesi bahanesiyle mutfığa çağırdı.

Mutfığa girdiklerinde Eleanor heyecanla, "Demek Luke bu!" diye fısıldadı. Jenneth'in yüzündeki kuşkuyu görünce hemen, "Sakin yanlış bir şey düşünme," diye ekledi. "Onun kim olduğu hakkında

en ufak bir fikrim bile yoktu. Bill ile Mary yanlarında bir arkadaşlarını getirmek istediklerini söylediklerinde aklıma hiçbir şey gelmeden kabul ettim. Arkadaşlarının Luke olduğunu nereden bilebilirdim?"

Titrek bir sesle, "Senin bir suçun yok," dedi. "Luke'yi gördüğümde çok şaşırdım... o yüzden sinirlerim biraz gergin."

Eleanor onu dikkatle inceledikten sonra ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Sinirlerini daha da bozmak istemiyorum gerçi, ama Luke bana hiç de anlattığın gibi gelmedi. Seni terk edip başka bir kadınla evlendiğine inanmak güç. Sana öylesine sahip çıkıyor ki."

Jenneth ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Nasıl böyle bir kaniya varabildin? Onu sadece beş dakika gördün!"

"Vücut dilini okumak için bu kadarı yeter. Söylediklerime inan, tatlım. Onun Adrian'a nasıl baktığını gördüm. Adamı neredeyse çiğ çiğ yiyecek gibiydi."

Jenneth onu dinlemiyordu bile. Luke'yi görmenin şokunu atlatmış, kafası yeni bir düşünceye takılmıştı. "Şimdi mahvoldum," diye inledi. "Ona bu gece bir erkekle birlikte olacağımı söylemiştim."

Eleanor sakin bir ses tonuyla, "Bu konuda kaygılanmana hiç gerek yok," dedi. "Sana bir şey sorarsa, fikrini değiştirdiğini söylersin."

Jenneth arkadaşının durumu biraz fazla hafife aldığını düşünüyordu.

Eleanor'un hazırladığı birbirinden güzel yiyecekler yemek boyunca Jenneth'in boğazında düğümlenip kaldı. Hayatının en kötü akşamlarından

birisini yaşıyordu.

Luke yemekten önce Adrian'ı sezdirmeden sorguya çekmiş ve Jenneth'le aralarında bir şey olmadığını anlamıştı. O andan sonra ilgisini yeniden Jenneth'e yöneltti. "Seni bu akşam burada görmenin beni çok şaşırttığını itiraf etmeliyim, Jenneth. Akşamı çok özel bir arkadaşınla baş başa geçireceğini sanıyordum."

Jenneth ne söyleyeceğini bilemiyordu. Onun halini fark eden Eleanor hemen yardımına koştu. "Evet, aslında başka bir randevusu vardı. Ama ısrarlarım dayanamadı ve bana yardım etmek için randevusunu iptal etti."

Luke yüzünde alaylı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "İşte, gerçek dostluk diye buna derler. Arkadaşına yardım etmek için erkek arkadaşıyla randevusunu iptal edecek çok az kadın vardır herhalde."

Jenneth öfke ve utançla kulaklarına dek kızardı. Diğer beş konuk ise, şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Jenneth'in bir sevgilisi olduğundan haberleri bile yoktu. Bu gizli sevgilinin kim olduğunu merak ederek birbirlerine baktılar.

Jenneth yemekten sonra kendini hemen bahçeye attı. Partiden bir an önce kaçmak için uyduracak bahane arıyordu. Onu rahatlatan bir tek şey vardı: Luke ile karşılaştıklarına göre, eve geç gitmek için saatlerce dışarıda oyalanmasına gerek kalmamıştı.

Eleanor özellikle beyaz gülleriyle çok övünürdü. En iyi arkadaşı Jenneth'in şu anda, ne yaptığının farkına bile varmadan güllerinden birisinin yapraklarını yolduğunu görse, hiç kuşkusuz şaşkınlıktan küçük dilini yutardı.

Jenneth gerçekten ne yaptığının bilincinde değildi. Bahçede yalnız olmadığını bile fark edememişti. Onu kendisine getiren, hemen arkasından yükselen bir erkek sesi oldu.

"Sen inanılmaz bir kadınsın, Jenneth. Arkadaşına yardım etmek için, sevgilinle geçireceğin güzel saatleri feda ettiğine inanamıyorum. Aklıma gelmişken, şu anda sevgilin nerede?"

Jenneth öfkeyle dudaklarını ısırды. Luke neden sürekli ona işkence etmeye çalışıyordu? Jenneth'in yalan söylediğini anlamış olduğu her halinden belliydi. Bu konuda daha fazla üstelemese olmaz mıydı?

"Pekala, Luke! İtiraf ediyorum: Sana yalan söyledim. Aslında sevgilim falan yok." Jenneth duygularına hakim olamayacağını hissedererek ona sırtını döndü. "Artık tatmin oldun mu? Zorla yeniden hayatıma girdin. Her adımımı takip ettin. Beni tuzağa düşürdün." Sonra kendini toplayarak yeniden ona döndü. Yüzünde gururlu bir ifade belirmişti. "Şimdi... bana izin verirsen..."

Luke sessizce geriye çekildi ve geçmesi için ona yol verdi. O içeri girdikten sonra kendi kendine, "Harikal" diye söylendi. "Çok iyi iş becerdin! Bundan daha aptalca davranamazdın herhalde!" Eğilip, Jenneth'in öfkeyle yere fırlatmış olduğu gülü eline aldı. "Sen bir aptalsın, oğlum."

Tatmin olmak ha! Luke hayatında ilk kez kendisine bu denli öfkeleniyordu. Jenneth'i kendisinden iyice uzaklaştırmıştı.

Jenneth, Luke'yi aslında ne kadar çok etkilediğini bilmiyordu.

Jenneth mutfağa dalmış, öfkesini yatıştırmak için yemekten kalan bulaşıkları adeta saldırırcasına yıkamaya koyulmuştu. Az sonra mutfağa giren Eleanor, birkaç dakika hiç sesini çıkarmadan onu seyrettikten sonra dayanamayarak sessizliği bozdu. "Anlaşılan bu adam seni gerçekten çok etkiliyor."

"Bana işkence etmek için elinden geleni yapıyor!" Bulaşık yıkarken bir yandan da, bahçeden döndükten sonra kendisine koyduğu beyaz şarabı içiyordu. "Ona gerçeği anlattım."

Eleanor şarap kadehine endişeyle bakarak, "Bu dördüncü kadehin," dedi. "Yemekte içtiğin şarabı saymazsak, tabii. Sen bu kadar çok içmeye alışkın değilsindir, Jenneth."

Jenneth omuz silkerek, "Umurumda bile değil," diye söylendi. "Hatta bunu bitirdikten sonra yeni bir kadeh almayı düşünüyorum."

Eleanor'un kendisine engel olacağını sanıyordu, ama o Jenneth'in kendisine yeni bir kadeh doldurmasını izlerken, "Sınırı zaten geçmiştin," dedi. "Kahve servisinde bana yardım edebilecek misin?"

"Tabii, ederim."

Kahvelerini, Eleanor'un büyük bir özenle baktığı serasında içeceklerdi. Jenneth servise yardım ettikten sonra kendisine de bir kahve alıp oturdu. Seranın açık kapısından içeriye, bahçedeki güllerin enfes kokusu geliyordu.

Jenneth içkinin etkisini hissetmeye başlamıştı. Fincanını bitirdikten sonra kendisine ikinci bir fincan kahve daha aldı.

Eleanor onu endişe dolu gözlerle süzüyordu. Arkadaşının durumunun çok iyi olmadığını farkın-

daydı. En iyisi, ona geceyi burada geçirmesini teklif etmek olacaktı galiba. Jenneth'in bu içkili haliyle araba kullanmasına izin veremezdi.

Kahvenin ardından Eleanor likör servisi yaptı. Diğer konukların dikkatini çekmemek için Jenneth'e de likör önerdi. Arkadaşı hiç duraksamadan aldı likörü.

Eleanor, Luke'nin Jenneth'i dikkatle izlediğinin farkındaydı. Bill ve Mary ile biraz sohbet ettikten sonra yanlarından ayrılmış ve onu rahatça izleyebileceği bir yere oturmuştu. İkram edilen likörü aldığını görünce kaşlarını öfkeyle çatı.

Eleanor bir süre sonra boş fincanları ve kadehleri toplamaya başladı. Jenneth de ona yardım etmeyi teklif etti, ama Eleanor buna gerek olmadığını söyledi. Sevgili porselenlerinin ve kristallerinin başına bir şey gelmesini istemiyordu. Arkadaşının durumu hiç iyi değildi. Sabah uyandığında kendini nasıl hissedecekti acaba?

Saat bire doğru konuklar ayrılmaya başladılar. Jenneth onları uğurlamak üzere ayağa kalktı, ama kalkmasıyla birlikte başı dönmeye başladı. Bir süre ayakta kalıp kendini toplamaya çalıştı, sonra yeniden koltuğuna oturdu.

Hemen yanından bir ses yükseldi. "Evet, oturman çok daha iyi olur."

Jenneth öfkeyle başını çevirdi ve Luke'ye buz gibi gözlerle baktı. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Luke onun sözlerine aldırmadı bile. Gülümseyerek yanına gelip eğildi. Yüzleri birbirine çok yakındı, ve gözleri aynı seviyedeydi.

"Biliyor musun, on yaşından bu yana seni hiç bu kadar asık suratlı görmemiştim."

Jenneth hemen, "Benim surat astığım filan yok," diye atıldı. Bir an duraksadıktan sonra titrek bir sesle, "Neden çekip gitmiyorsun?" diye devam etti. "Hep senin yüzünden... beni sersemletiyorsun." Bu sözleriyle ve gözlerindeki bakışla tüm duygularını açığa vurduğunu fark edecek halde değildi.

"Jenneth..." Luke'nin sesinde garip bir ifade vardı. Alkolün sersemlettiği Jenneth'e bile ulaşan ve onu etkisi altına aşan yoğun bir duygusalılık...

"Jenneth, geceyi bende geçirsen iyi olacak galiba. Eve gidecek durumda değilsin." İkisi de Eleanor'un içeri girdiğini fark etmemişlerdi. Jenneth şaşkınlıkla başını çevirip ona baktı. Bu hareketiyle başı daha beter dönmeye başladı.

Luke hemen, "Gerek yok," diye atıldı. "Onu eve ben götürürüm."

Ama Jenneth'in buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. Kendini toplamaya çalışarak, "Olmaz," dedi. "Eve kendi başıma gidebilirim."

Eleanor ve Luke aynı anda, "Hayır!" diye atıldılar.

Luke, Jenneth'in itirazlarına aldırış bile etmeden ev sahibine döndü. "Onu merak etmene hiç gerek yok. Benim yanımda emniyette olur."

Eleanor gülümseyerek, "Bundan eminim," dedi. "Ama kendim için aynı şeyi düşünemiyorum. Onu eve götürmeme izin verdiğimi fark edecek kadar ayıldığında, acaba ben emniyette olacak mıyım?"

Luke neşeli bir kahkaha attı. "Yarın sabah gelip Jenneth'in arabasını alırız." Sesindeki ton, hiçbir şe-

yin kendisini engellemesine izin vermeyeceğini gösteriyordu. Gerekirse Jenneth'i zorla omuzuna vurup eve öyle götürebilirdi.

Eleanor başını salladı. Bir yandan da, arkadaşını savunma ihtiyacı hissediyordu. "Aslında hiç bu kadar çok içmez."

Luke'nin dudaklarındaki gülümseme bir anda silindi. Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı şimdi. Boğuk bir sesle, "Biliyorum," diye mırıldandı ve Jenneth'e döndü. "Hadi Jenneth, gitme zamanı geldi. Seni eve ben götüreceğim."

Eleanor'un dikkatli bakışlarının altında Jenneth ayağa kalktı ve Luke'nin kendisine yardım etmek için koluna girmesine hiç itiraz etmeden kapıya yöneldi.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Hadi, Jenneth. Eve geldik."

Ev... bu sözcük kulağa ne kadar da hoş geliyordu. Özellikle de, vücudunu baştan aşağıya titreten boğuk bir erkek sesi tarafından söylendiğinde...

Ama yine de, şu anda bulunduğu yerde çok rahattı. Üstelik, tanıdık bir erkek kokusunu çok yakınında duyuyor ve bu koku onu, bulunduğu yere sanki büsbütün çekiyordu.

"Hadi, Jenneth. Bak, bu işi yapmamızın iki yolu var: Ya güzel güzel kalkıp kendin yürürsün, ya da seni omuzuma vurup taşıyım."

Sesin geldiği yön değişmişti. Üstelik bir yerlerden yüzüne serin bir hava vuruyordu. Jenneth kendini zorlayarak gözlerini açtı ve yabancı bir arabada oturmakta olduğunu fark ederek irkildi.

Kendini toplaması birkaç saniye aldı. En sonunda nerede olduğunu anladığında hızla başını çevirdi ve bakışları, kendisini dikkatle izleyen adamın bakışlarıyla karşılaştı.

İçine derin bir huzur dolmuştu. Yanındaki Luke'ydi. Emniyettediydi yani. Endişelenmesini gerektiren hiçbir şey yoktu.

Ne yaptığını bile fark etmeden kollarını ona doğru uzattı ve uykulu bir sesle, "Beni taşı," diye mırıldandı.

Bu sözler üzerine Luke'nin yüzünde garip bir ifade belirdi, ama Jenneth bu ifadeyi yorumlayacak halde değildi. Luke kendisini kucağına alıp arabadan dışarı çıkardığında yavaşça içini çekti.

İçgüdüsel bir hareketle ona iyice sokuldu ve kollarını sımsıkı boynuna sardı. Gözlerini yeniden kapatmıştı. İçinden, başındaki dönmenin bir an önce geçmesini diliyordu.

Luke onu bir an yere bırakıp kapıyı açtıktan sonra yeniden kucağına aldı. İçeri girdiklerinde evin tam bir sessizlik içinde olduğunu görerek içinden şükretti. Ablaların halini gördüklerinde ikizlerin yüzlerinde belirecek suçlamaya katlanacak hali yoktu. Yeterince vicdan azabı çekiyordu zaten.

İçeriye doğru yürürken, Jenneth, "Bir kadeh içki," diye mırıldandı. Luke onu kendine daha da sıkı çekti ve doğruca merdivenlere yöneldi. İçeriye dolan parlak ay ışığı sayesinde ışık açmasına gerek kalmamıştı.

Jenneth'in odasının hangisi olduğunu çok iyi biliyordu. Odanın yarı açık kapısından sessizce içeri süzüldü ve ayağıyla kapıyı kapattı.

Jenneth'i yatağına yatırıp yüzüne baktı ve yavaşça içini çekti. Her zamanki kontrolünü yitirdiğinde ne kadar genç ve masum görünüyordu. Yirmi bir yaşından beri hiç yaşlanmamıştı sanki. Gözlerini kapatmıştı, saçları bir ipek yığını halinde yüzünü örtüyordu. Luke onun saçlarını arkaya itmek için uzandı. Eli, Jenneth'in yumuşacık ve pürüzsüz tenine

değdiğinde bir an donup kaldı. Tam o anda, Jenneth hafifçe kıpırdandı.

Jenneth hala giyinikti. Luke onu bu halde bırakmasının kendisi için daha iyi olacağını biliyordu. Ama bir yandan da, onun bu sarhoşlukla ertesi gün geç saatlere kadar uyuyacağını düşünüyordu. Ablalarının nerede kaldığını merak eden kardeşleri de, hiç kuşkusuz, odasına gireceklerdi. Onu giysileriyle sızıp uyumuş görmeleri pek hoş olmazdı herhalde.

Jenneth'in bu konularda ne kadar duyarlı olduğunu biliyordu. Kardeşlerinin, ne halde olduğunu görmelerine mutlaka çok üzülecekti. Gece sarhoş olup elbiseleriyle sızdığını anlamalarını istemezdi.

Jenneth'i yavaşça arkasına çevirdi ve fermuarına uzandı. Ama son anda, yine donup kaldı.

Jenneth, kendisini Luke'nin soymuş olmasından da hiç hoşlanmayacaktı.

Ne yapacağına karar veremez halde dururken Jenneth yeniden kıpırdandı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Luke kararını vermişti. Doğru olanı yaptığına kendini ikna etmeye çalışarak yeniden fermuara uzandı ve yavaşça aşağı indirdi.

Tıp öğreniminin ilk yıllarında diğer tüm öğrenciler gibi o da hastalara bakmış ve hastaları rahatsız etmeden soymayı öğrenmişti. Jenneth'in elbisesini çıkardı, ama sıra sutyene gelince bir an duraksadı... sonra onu da çıkardı. Külotunu ise üzerinde bıraktı, tabii.

Jenneth önünde, neredeyse tamamen çıplak olarak yatıyordu. Yuvarlak ve dolgun hatlarıyla gerçekten çok çekici görünüyordu. Uykusunun arasında

mırıldanarak yüzükoyun döndü. Luke şimdi onun yuvarlak ve biçimli kalçalarını görebiliyordu. Beli incecik, bacakları ise uzundu.

Luke kendine gelmek için derin bir nefes aldı. Böyle nefis bir manzaradan etkilenmemek, onun gibi deneyimli bir cerrah için bile olanaksızdı. Ayağa kalktı ve yatağa yayılmış giysileri toparladı.

Onun kalkması Jenneth'i bir anda kendine getirdi. Çok da derin uyumuyordu zaten. Gözlerini açtı ve doğrudan Luke'ye baktı.

Jenneth ard arda gözlerini kırıştırdıktan sonra şaşkınlık dolu bir sesle, "Gerçekten buradasın," diye mırıldandı. "Ama bu doğru olamaz! Ben rüya gördüğümü sanıyordum!" Bir yandan da, kendine gelmek istercesine kolunu çimdikliyordu.

Luke elindeki giysileri bir sandalyenin üzerine bıraktı ve yeniden yatağın yanına geldi. "Jenneth, uyu artık. Çok geç oldu. Yarın sabah uyandığında..."

Jenneth içini çekerek, "Sen gitmiş olacaksın," diye tamamladı onun sözlerini. "Daha önceki sabahlarda olduğu gibi." Gözlerini bir an olsun ayırmadan Luke'ye bakıyordu. İri gözleri yaşlarla parlamaya başlamıştı bile.

Kollarını ona doğru uzatarak, "Beni bırakma, Luke!" diye yalvardı. "Bu kez olsun beni bırakma. Yanımda kalmanı istiyorum. Lütfen..."

Luke'nin ona söyleyebileceği binlerce mantıklı şey vardı belki de. Yanında kalmasını istemesinin ne kadar mantıksız olduğunu açıklayabilirdi. Sarhoş olduğunu ve ne dediğini bilmediğini söyleyebilirdi. Ertesi sabah uyandığında, gece yaptığı davetten çok utanacağını ve pişmanlık duyacağını anlata-

bilirdi.

Ona karşı bu sorumluluğu taşıyordu, ve bu sorumluluk duygusu hemen oradan çıkıp gitmesini gerektiriyordu.

Ama kendisiyle, duyduğu sorumluluk arasında yıllardır yüreğini yakan bir anı vardı. Yıllarca önceye dair, acı çeken gencecik bir kadının görüntüsüydü bu. Gururundan dolayı, çektiği acıyı içine saklamış ve belli etmemiş bir kadının görüntüsü.

Kendini tutamadı ve yatağa doğru önce bir adım attı, sonra ikincisini.

Jenneth onu koskocaman gözlerle izliyordu. Yatağın yanına geldiğinde kollarını açtı. Vücudu karmakarışık duygularla titriyordu.

Daha önce de belki binlerce kez bu rüyayı görmüştü, ama rüya ilk kez bu kadar gerçek gibiydi. Hatta, kolunu çimdiklediğinde canının yanmasına yol açacak kadar gerçek... açık pencereden içeri dolan gül kokularını hissedebileceği ve Luke'nin, hızlanmış soluklarını duyabileceği kadar gerçek.

Luke onun ellerini yakaladı ve kendisine sarılmasını engellemek istercesine sıkıca tuttu. Jenneth şaşkınlıkla irkilmişti. Bu, rüyanın bir parçası değildi. Rüyada Luke onun açık kollarına itirazsız gelirdi hep. Onu büyük bir arzuyla kollarına alır ve vücudunun her köşesini ateşli öpücüklere boğardı.

Oysa bu kez farklıydı. Luke yatağına geleceğine, boşuk bir sesle konuşuyordu. Jenneth onu tam anlayamıyordu gerçi, ama ertesi sabah pişman olmakla ve zamanın henüz uygun olmamasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu galiba.

Luke başını önüne eğdi ve Jenneth'in bileğine

minik bir öpücük kondurdu. Her türlü cinsel arzu-
dan uzak, sadece şefkat içeren bir öpücüktü bu. Jenneth hayal kırıklığıyla irkildi.

Luke onun elini bıraktı ve hemen ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Jenneth onu umutsuzluk ve hayal kırıklığı dolu gözlerle izliyordu. Rüyalarında hiç böyle olmazdı...

Sendeleyerek yataktan kalktı ve Luke'nin adını fısıldadı. Ayağa kalktığı anda oda etrafında dönmeye başlamıştı. Luke onun halini görünce hemen yanına geldi ve düşmemesi için belinden tuttu.

Jenneth çıplak teninde onun giysilerini hissettiğinde ne yapacağını bilemeden kalakaldı.

Luke, içindeki karmaşayı sezmişçesine, "Her şey yolunda," diye fısıldıyordu. Sonra kendini tutamadı ve dudaklarını, Jenneth'in dudaklarına dokundurdu. Dili onun dudakları üzerinde gezinirken, daha fazla ileri gitmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Ama Jenneth buna izin vermedi. Bir an kıpırdandı ve onun hareketi sonucunda Luke, elini Jenneth'in çıplak göğsü üstünde buluverdi. Jenneth dudaklarını da aralamış ve öpüşlerine karşılık vermeye başlamıştı.

Luke boğuk bir sesle, "Bunu bana yapma, lütfen!" diye inledi. Şu anda yaptığı şeyi yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Jenneth bilincini yitirmiş bir haldeydi. Bu halinden yararlanıp onunla sevişmeye hiç hakkı yoktu.

Ama bir yandan da, tüm çabalarına rağmen kendisini kontrol edemiyordu. İsteddiği, sadece seks yapmak değildi aslında. Jenneth'in, kendisine karşı ördüğü duvarları yıkmak istiyordu.

Jenneth'in vücudu kendi vücuduna yapışmıştı. Büyük bir istekle kıvranıyor ve ağzını, Luke'nin dilini içeri almak istercesine açıyordu. Vücudunun her hareket edişinde çıplak göğüsleri Luke'nin göğsüne değiyor ve içindeki arzuyu alevlendiriyordu. Luke ne yaptığı bile fark etmeden onun kalçalarını kavradı. Kalçaları, kendi elleri için yaratılmış gibiydi. Onu hızla kendine çekti.

Jenneth'in dili dudaklarında dolaşıyordu. Sonra dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve baştan çıkarıcı bir sesle, "Her zamanki rüyalarım benzemiyor bu," diye mırıldandı. "Daha önce yaptığın şeylerin hiçbirisini yapmıyorsun bana."

Luke kendine daha fazla hakim olamayacağını anladı. Bu yaptığından daha sonra büyük bir pişmanlık duyacaktı belki, ama şu anda kendisini kontrol edemiyordu. Boğuk bir sesle, "Sana ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Jenneth bir an, ne yaptığını fark etmişçesine geri çekildi. Luke, onun aklının en sonunda başına geldiğini sandı hatta. Hiç sesini çıkarmadan, onun kendisinden uzaklaşmasına izin verdi.

Jenneth'in gözleri gölgelerin arasında bir yerlere dalmıştı. Hala rüyada olduğunu sandığı belliydi. Luke şu anda yapılacak en mantıklı şeyin odadan çıkıp gitmek olduğunu gayet iyi biliyordu.

Jenneth bakışlarını en sonunda ona çevirdi. Gözlerinde hem cesur hem de utangaç bir ifade vardı. Boğuk bir sesle, "Biliyorsun," diye mırıldandı.

Luke yavaşça başını salladı.

"Hayır, Jenneth. Bilmiyorum. Bana sen söyle. Ne istediğini göster bana."

Jenneth gözlerini kırptırarak baktı ona. Göstermek... evet, hiç de fena fikir değildi bu. Luke'ye yaklaştı ve kollarını onun boynuna doladı. "Ama önce beni öpmelisin." Gözleri arzu dolu bir bakışla kararmıştı. "Gerçekten öpmelisin... bunu hiç yapmamıştın."

Demek, Jenneth farkındaydı... Luke bundan hep kuşkulandı zaten. Nişanlı oldukları dönemde onu hiç gerçekten öpmemişti aslında. Ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Jenneth'e, onunla evlenene kadar, el süremezdi. Ailesine, bu konuda saygı duyuyordu.

Jenneth'in gözlerindeki hüznü karanlığa bakarak, "Böyle mi öpmemi istiyorsun seni?" diye fısıldadı. Sonra parmağıyla onun dudaklarını araladı.

Dudakları birleştiğinde Luke'nin vücudunu şiddetli bir titreme sardı. Kendisine, ortada büyük bir tehlike olmadığını defalarca tekrarlamıştı. Yıllardır kendisini kontrol etmeye alışmıştı, yine kontrol edebilirdi. Ama Jenneth'in artık genç bir kız değil, gerçek bir kadın olduğunu unutmuştu. Ona dokunmak, onu öpmek hızla büyüyen bir çığın altında kalmak gibiydi.

Öpücüklerin arasında Jenneth, Luke'nin gömleğini çıkartıp ellerini çıplak teninde gezdirmeye başladı. Luke boğuk bir sesle, ne istediğini tekrar tekrar soruyordu ona.

Biraz eğildi ve dikleşmiş göğüs uçlarından birisini ağzının içine aldı. "Bunu da istiyor musun? Sana daha neler yapmamı istiyorsun?"

Jenneth'in dudaklarından boğuk bir inilti döküldü. Luke'nin arzularını daha da kamçılıyordu bu

inilti. Vücudunun alev alev yanmaya ve terlemeye başladığını hissediyordu. Dilinin ucundaki çıplak ten aklını başından alıyordu.

Jenneth bu kez zevk dolu bir çığlık attı. Kendini tamamen kaybetmiş gibiydi.

Luke hemen, "Şşt!" diye fısıldadı. "Ses çıkarma, lütfen."

Ama Jenneth onu duymuyordu bile. Tüm vücudu, daha önce tanımadığı zevklerle titriyordu. İçinde karşı konulmaz bir arzu yükseliyordu. Gözlerindeki ifade, duyduğu isteğin ne kadar büyük olduğunu açıkça belli ediyordu.

Luke yavaşça, "Jenneth!" diye inledi. Şu anda istediği tek şey ona, daha önce hiç yaşamadığını bildiği zevklerin tümünü vermektir.

Şu anda onu almanın ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Onu yatağa yatırabilir ve dudaklarından dökülen iniltileri ateşli öpücüklerle bastırabilirdi.

Luke karşı konulmaz arzularla titrerken... Jenneth'i kendisine büyük bir istekle çekerken... yatak odasının kapısı birdenbire açıldı ve Angelica içeriye daldı.

"Jenneth, karnım çok ağrıyor. Babamı da bir türlü bulamıyorum."

Sonra olduğu yerde donup kaldı ve babasıyla Jenneth'e, ne olduğunu anlayamadan baktı. Güzel gözleri büyük bir şaşkınlıkla irileşmişti.

Kuşku dolu bir sesle, "Baba!" diye mırıldandı. "Jenneth'e ne yapıyorsun?"

Luke'nin çıplak göğsünü ateşli öpücüklerle boğmakta olan Jenneth, artık yalnız olmadıklarını fark ederek şaşkınlıkla irkildi. Ne olduğunu anlayama-

dan Angelica'ya bakıyordu. Beyni, alkolün yarattığı sis perdesinden hala kurtulamamıştı.

Angelica suçlama dolu bir sesle, "Jenneth'in üzerinde elbiseleri yok," diye söylendi.

Luke, kızını susturmasının hiçbir yolu olmadığını farkındaydı. Ama belki de böylesi daha iyiydi. Kaderin kendisine uzattığı bu beklenmedik yardım elini kabul etmeye karar verdi.

"Angelica, Jenneth ve ben evleneceğiz."

Jenneth bu sözleri duydu ve Luke'ye bakakaldı. Rüyası iyice şaşırtıcı olmaya başlamıştı. Hiç beklenmedik olaylar yaşanıyordu.

Angelica bir an duraksadıktan sonra mutlulukla gülümsedi. "Yani, Jenneth artık gerçekten annem mi olacak?"

Babasının olumlu anlamda başını salladığını görünce sevinçle yerinde zıplamaya başladı. Luke bu fırsattan yararlanarak Jenneth'i çarşafın arasına itti ve çıplak vücudunu örttü. Onun, rüyanın artık iyice zıvanadan çıktığı yolundaki söylenmelerini dinlemiyordu bile.

Kızına dönerek, "Jenneth'in uykuya ihtiyacı var," dedi. "Ben de, senin karnını ağrıtan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum, tatlım."

Jenneth ağzında zehir gibi bir tatla uyandı. Başındaki korkunç ağrı yüzünden yataktan doğrulmayı bile başaramıyordu.

Pencereden içeri dolan parlak güneş ışığı gözlerine giriyor ve kendisini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. İnleyerek gözlerini kapattı.

Ama hemen yanı başından yükselen mutluluk dolu bir ses, kendisini yeniden uykunun kollarına bırakmasına engel oldu. "Jenneth, seninle gerçekten annem olman hakkında konuşmak istiyorum."

Jenneth beynine dolan garip anılarla hızla doğruldu. Büyük bir dehşete kapılmıştı, başındaki ağrıya aldırıyordu bile. Sonra, çırılçıplak olduğunu fark ederek irkildi.

Hemen örtüleri üstüne çekti. Gece olanlarla ilgili yarım yamalak bir şeyler hatırlıyor ve içinden, hatırladıklarının gerçek olmaması için dua ediyordu.

Angelica'ya baktı. Ona, gerçek annesi olmasının imkansız olduğunu söylemeye hazırlanırken yatak odasının kapısı açıldı ve Luke içeriye girdi.

"Angelica, sana Jenneth'i rahatsız etmemeni söylememiş miydim?"

Küçük kız itiraz dolu bir sesle, "Ama artık uyanmış," diye söylendi.

Jenneth yavaşça içini çekti. Hayatının sonuna kadar burada gözleri kapalı yatıp gerçeklerden kaçamayacağını farkındaydı. İsteksizce gözlerini açtı.

Luke neşeli bir sesle, "Akşamdan kalma bir şekilde," diyordu. "Endişelenecek bir şey yok. Birazdan kendine gelersin."

Aralık kapıdan Nick'in sesi yükseldi. "Eee, müstakbel gelin bu sabah kendini nasıl hissediyor?"

Jenneth kardeşinin yüzündeki neşeli ifadeye şaşkınlıkla baktı. Herkesin bu kadar keyifli olmasına bir anlam veremiyordu.

Angelica ciddi bir ses tonuyla, "İlk ben öğrendim," diye atıldı. "Ama bu çok normal, tabii. İçeri girdiğimde babamla ikinizi gördüm. Senin üstünde el-

biselerin yoktu, babam da gömleğini çıkarmıştı."

Jenneth yavaşça inledi. Hayatında ilk kez, kontrolünü tamamen kaybediyordu. Gururunu bir yana bırakarak boğuk bir sesle, "Dışarı çıkın!" diye bağırdı. "Hepiniz! Hemen dışarı çıkın!"

Nick bir kahkaha attı. Onun hemen arkasından Kit, "Artık çok geç, ablacığım," diyordu. "Luke bize her şeyi anlattı."

Luke onlara ne anlatmıştı? Jenneth acı acı bunu merak ediyordu. Ayrıca Angelica'ya, onun annesi olacağını neden söylemişti?

Yüzüne çekmiş olduğu örtüyü indirdi ve kuşku dolu gözlerle kardeşlerine baktı.

Kit'in yüzünde son derece heyecanlı bir ifade vardı. "Luke ile evleneceğinizi biliyoruz."

Jenneth hemen bunu yalanlamak için öfkeyle ağzını açtı, ama Luke onun konuşmasına izin vermedi. "Onlara iyi haberi vermek zorunda kaldım, tatlım. Angelica'nın benden önce kahvaltı masasına kurulup, bizim dün gece birbirimizi ne kadar sevdiğimizi onlara anlatmasından sonra başka çarem kalmamıştı."

Jenneth'in söyleyebileceği binlerce şey vardı, ama bir anda dilsiz kesilmişti sanki. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. İkizlere, Angelica'nın ikisini bir gece önce birbirlerinin kollarında ve çıplak bulmuş olmasının evlenmelerini gerektirmediğini nasıl söyleyebilirdi? Ateş saçan gözlerle Luke'ye bakıyordu. Gözlerinde acı, öfke ve şaşkınlık vardı. Damağı kurumuştı. Ama Luke onun yalvaran bakışlarına aldırmadı bile. Bir elini Angelica'nın omuzuna koyarak sakın bir şekilde Jenneth'e gülümsedi. "Senin he-

men bir duş yapmaya ihtiyacın var, hayatım," dedi. "Bir de kahvaltı edip bahçede biraz yürürsen, hiçbir şeyin kalmaz. Ama anladığım kadarıyla bu senin daha ilk sarhoşluğun. Bu durumda, biraz şımartılmayı hak ediyorsun demektir. Sana önce yatağında bir fincan sıcak çay ikram edelim."

Sonra herkesi dışarı çıkardı.

Jenneth odasında yalnız kaldıktan sonra öfkeyle yumruklarını sıkıp örtüleri tekmeledi. Yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Bir gece önce olanları tam olarak hatırlıyordu artık.

Hemen ayağa fırladı ve kendini banyoya attı. Luke'nin, bu evlilik komedisinin devam etmesine neden izin verdiğini bir türlü anlayamıyordu.

Dün geceki durumu açıklamanın daha makul bir yolu olmalıydı...

Titreyerek duvara yaslandı. Kendini daha fazla tutamayarak acı ve utançla ağlamaya başlamıştı. Böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? Kendisini nasıl böyle küçük düşürebilmişti?

Ve Luke, onun bunu yapmasına nasıl izin vermişti? Ne kadar sarhoş olduğunu bilmiyor muydu sanki? Jenneth'i neden durdurmamıştı? Bu durumdan nasıl böyle yararlanabilirdi?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jenneth, en sonunda, stüdyosuna kaçmaktan başka çare bulamadı. Kapısına da, ikizlerin yıllar önce bir yılbaşında hediye ettikleri, ama o zamandan beri bir kez olsun kullanmadığı "Girmek Yasaktır" tabelasını astı.

Biraz olsun yalnız kalıp kafasını dinlemek istiyordu. Luke'ye duyduğu öfkeden neredeyse çıldırmak üzereydi. Bütün bu saçmalıkların tek sorumlusu oydu.

Önceki akşam, kendisini yatak odasına getirmesinin ne gereği vardı? Jenneth öfkeyle içini çekti. Kulaklarına kadar kızardığını hissediyordu. Onun kendisini kucağına alıp yatağına kadar taşımasını düşünmek bile istemiyordu.

Asıl suçlu kendisiydi, tabii. O kadar içecek ne vardı sanki? İçkiye dayanıksız olduğunu bile bile kadehleri devirmesi aptallıktan başka bir şey değildi. Kim bilir, o haliyle partide ne saçmalıklar yapmıştı; Utanç duyulacak bir şeyler yapıp yapmadığını hatırlamaya çalıştı...

O kadar çok içmesinin tek nedeni, Luke'ydi. Jenneth onun yüzünden...

Öfkeyle duvara bir yumruk savurdu. Luke'yi gördüğü andan itibaren cesaret bulmak için içkiye sarılmıştı. İçerek ondan kaçabileceğini sanmıştı.

Her şeye rağmen, Luke'nin evleneceklerini ilan etmesinin nedenini anlayamıyordu. Angelica'nın, bu habere ne kadar sevindiğini hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Kızcağız, düğünle ilgili hayaller kurmaya başlamıştır bile, diye düşündü. En sonunda bir annesi olacağı için çok mutlu olmalıydı.

Bu haber ikizleri bile sevindirmişti. Bunun nedeni çok açıktı, tabii. Ablalarının sorumluluğunu yükleyecek bir erkek buldukları için mutluydular. Artık onun için endişelenmelerine gerek kalmayacağını düşünüyorlardı.

Eve bir arabanın yaklaştığını duydu. Merakını yenemeyerek pencereye çıktı ve gelenin kim olduğunu görünce hemen pencereden çekilmeye kalktı. Ama geç kalmıştı. Kadın onu görmüştü bile.

Jenneth yavaşça içini çekti. Meg Lawson, en az Laura Gosford kadar dedikoducu bir kadındı. Ama Laura'nın tersine, kötü niyetli bir insan değildi. Sadece, gereğinden fazla meraklıydı. Dedikoduculuğuna rağmen köyde çok sevilirdi. Bunun en önemli nedenlerinden birisi, zor durumdaki insanlara yardım etmek için elinden geleni yapmasıydı.

Meg kendisini gördüğüne göre, stüdyoda saklanması çok ayıp olacaktı. İsteksizliğini saklamaya çalışarak ona kapıyı açtı.

Meg her zamanki gibi soluk soluğaydı. Jenneth'e neşeyle gülümsedi. Bu sırada Luke ve Angelica birden ortaya çıktılar.

Angelica hemen babasının elini bıraktı ve Jen-

neth'e doğru koşmaya başladı. Bir yandan da zafer dolu bir sesle, "İşte!" diye bağırıyordu. "En sonunda bulduk onu."

Meg gülümseyerek, "Misafirlerin olduğunu duydum," dedi. Bir yandan da merakla Luke ve Angelica'ya bakıyordu. Kendi kendine yorumlar yapmaya başladığı belliydi.

Jenneth ne diyeceğini bilemiyordu. Söyleyebileceği bir şey de yoktu zaten. Yüzünde donuk bir gülümsemeyle olduğu yerde duruyordu.

Bu sırada Meg, küçük kızla konuşmaya başlamıştı bile. "İşte, Jenneth de benim yeni annem olacak. Babamla ikisi evleniyorlar da..."

Küçük kızın sözleri Jenneth'i dehşetle sarstı. Ne yapacağını bilemeden, çaresizlik içinde yardım isteyen gözlerle Luke'ye baktı.

Bu haber Meg'i çok heyecanlandırmıştı. "Jenneth, tatlım... ne kadar güzel bir haber bu. Evlenmeye ne zaman karar verdiniz? Birbirinizi tanıyalı uzun zaman oldu mu?"

Bu sorunun yanıtını veren Luke oldu. Jenneth'in yanına gelip bir kolunu onun beline doladı, diğer kolunu da Angelica'nın omuzuna dayadı. Böylece, mutlu bir aile tablosu yaratmıştı. Gayet rahat bir şekilde, "Neredeyse doğduğumuzdan beri tanışıyoruz," dedi. Sonra Jenneth'e döndü ve yüzünde sımsıcak bir gülümsemeyle baktı ona. Jenneth şaşkınlıkla irkildi. Onun, nasıl böyle kendisini çok seviyormuş gibi bakabildiğini anlayamıyordu. Çok iyi bir rol yeteneği vardı anlaşılabilir.

Jenneth'in itiraz etmesine fırsat vermeden uzayıp elini avucuna aldı ve dudaklarına götürüp öp-

tükten sonra da sımsıkı kendi elinin içine hapsetti.

Jenneth, kalbinin heyecanla çarpmaya başladığını hissediyordu. Luke'nin bu kadar ufak bir dokunuşunun bile kendisini bu denli etkilemesini anlayamıyordu. Vücut ısısı bir anda artmış ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Meg içini çekerek, "Ne kadar romantik," diye mırıldandı. "Ne zaman evleneceksiniz?"

Yanıt yine Luke'den geldi. "Elimizden geldiğince çabuk, tabii. Fazla beklemek istemiyoruz." Bir an duraksadıktan sonra, "Hatta, hemen yarın belediye-ye gidip işlemlere başlamayı düşünüyoruz," diye devam etti.

"Burada mı evleneceksiniz? Ne kadar güzel! Şey, ben sizi daha fazla tutmayayım. Eminim ki, yapacak bir sürü işiniz vardır."

Meg onlarla kısaca vedalaşıp adeta koşarcasına arabasına yöneldi. Jenneth'e, Luke'nin söylediklerini yalanlayacak fırsatı bırakmamıştı. Hatta, onu görmeye neden geldiğini bile söylememişti.

Jenneth sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Angelica yanlarında olduğu için sözlerine dikkat etmesi gerekiyordu. Buz gibi bir sesle, "Ne yaptığının farkında mısın acaba?" diye sordu. "Ona söylediğin her şey birkaç saat içinde tüm köyde duyulacak!"

Luke omuzlarını silkip yavaşça gülümsedi. "Ee, ne olmuş yani? Hatta, böylesi çok daha iyi... evleneceğimizi duyurmak için gazeteye ilan vermemize gerek kalmaz."

Jenneth kulaklarına inanamıyordu. Bu adamı ne yapmaya çalışıyordu böyle? Nasıl bu kadar duyarsız olabiliyordu? Yoo, hayır, onunki duyarsızlık bile de-

ğildi. Gayet memnun görünüyordu. Sanki bu iş hoşuna gidiyormuş gibi mutluluk içinde sırıtiyordu. Ama... nasıl mutlu olabilirdi ki? Yıllarca önce, evlilikten son anda vazgeçen o değil miydi? Nişanlarını bozan o değil miydi?

Onu daha fazla görmeye dayanamayacaktı. Arkasını döndü ve stüdyosuna yöneldi.

Luke hemen kızına eğildi. "Angie, sen eve gir, tatlım. Ben biraz Jenneth'le konuşmak istiyorum."

Jenneth onun kendisini takip ettiğini fark etmemişti. Yalnız olmadığını, stüdyosuna girip kapıyı kapamak için arkasını döndüğünde anladı.

Bütün vücudu titreyerek, "Nasıl yaparsın bunu?" diye haykırdı. "Nasıl öyle gayet sakin bir şekilde, evleneceğimizi söylersin?"

Luke sakin bir ses tonuyla, "Bunu söylememde hiçbir gariplik yok," dedi. "Evleneceğimizi söyledim; çünkü evleneceğiz." Bir an duraksadıktan sonra, "Sence başka seçeneğimiz var mı?" diye devam etti. "Dün gece olanlardan sonra..."

Jenneth suratının ortasına bir tokat yemişçesine irkildi. Bir gece önce olanların değil sözünü etmek, hatırlamak bile istemiyordu.

Gözlerini Luke'den kaçırdı hemen. "Dün gece olanlar evlenmemizi gerektirmiyor. Bir açıklama bulabilirdik."

Luke buz gibi bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu. "Sence nasıl bir açıklama yapabilirdik?"

Jenneth umutsuzca, "Benim sarhoş olduğumu söyleyebilirdik," diye inledi.

"Sarhoş olduğumu ve bu nedenle yaptıklarından sorumlu tutulamayacağımı mi söylemeliydik ya-

ni? İkizlere bunu mu söyleyecektik?"

Jenneth ne diyeceğini bilemeden kalakaldı. Evet, böyle bir açıklama yapamayacaklarını biliyordu.

Luke, "İkizler sana çok düşkün," diye devam ediyordu. Ablalarının zil zurna sarhoş olduğunu ve..."

Jenneth yüzünü elleriyle örtterek, "Yeter!" diye haykırdı. "Başka bir şey söyleme!"

Luke'ye bakmaya hala cesaret edemiyordu. Kendisini böyle zayıf ve kontrolsüz bir hale düşürdüğü için ondan nefret ediyordu.

"Benim de Angelica'yı düşünmem gerekiyor, Jenneth," diye Luke devam etti. "Bir erkeğin tek başına kız çocuğu yetiştirmesi hiç de kolay değil. Üstelik, benim kızım çok narin ve hassas bir çocuk. Seni de çok seviyor. İkizler gibi o da, seni adeta bir melek gibi görüyor."

Jenneth'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Beni mi?" "Bunun farkına varmadığını söyleme bana. Bu eve taşındığımızdan beri sürekli senin peşinde. Her lafın başında mutlaka senden bahsediyor."

Jenneth öfkeyle, "Bunun kimin suçu olduğunu hiç düşündün mü?" diye bağırdı. Angelica'nın kendisine gereğinden fazla bağlanmaması için çok çalışmıştı. Ama işte, buna rağmen, kızın bağlılığı nedeniyle kendisi suçlanıyordu. "Sizi buraya ben davet etmedim."

Luke, "Hayır," diye mırıldandı. "Bizi ikizler davet etti. Ve onlar da bazı açılardan, en az Angelica kadar hassas."

Jenneth buz gibi bir sesle, "Psikolog olduğumu bilmiyordum," diye söylendi.

Odaya kısa bir sessizlik çöktü. Sonunda, "Peki ama, şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Onlara evlenmeyeceğimizi söylemek zorundayız."

Luke bir an duraksadıktan sonra, "Buna hiç gerek yok," dedi. Jenneth'in yanından geçerek pence-
renin yanına gitti ve dalgın dalgın bahçeyi seyretmeye başladı. "Bence, evlenmemiz hiç de fena bir fikir değil."

Jenneth kulaklarına inanamıyordu. "Ne? Ne diyorsun sen? Saçmaladığının farkında mısın, Luke? Evlenmekten vazgeçen sendin. Şimdi nasıl olup da evlenmek isteyebilirsin?"

"O yıllar önceydi." Sonra dönüp Jenneth'e baktı. Yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. Bu konuda gayet ciddi olduğu her halinden belliydi.

Jenneth titrek bir sesle, "Ne tür bir oyun oynadığınızı anlayamıyorum," diye inledi. "Ama benim..."

Luke onun sözünü kesti. "Benim oyun oynadığım falan yok, Jenneth. Seninle evleneceğiz. Sakın başka düşüncelere kapılma."

Evlenmek ha... Jenneth olanlara inanamıyordu. Luke'ye şaşkınlık dolu gözlerle baktı ve onun yüzünde okuduklarıyla birden her şeyi çözüverdi. Suçlama dolu bir sesle, "En başından beri bunu planlıyordun!" diye haykırdı. "Ama neden? Neden? Karım olmamı istemiyorsun ki! Angelica, annesi olmamı istese bile..."

Jenneth bir an susup kaldı. Evet, artık her şeyi anlıyordu.

Boğuk bir sesle, "Aman Tanrım!" diye inledi. "Demek bunun için... evet... Benimle Angelica'nın hatırı için evleniyorsun. Angelica, annesi olmamı is-

tiyor diye... hayır, Luke. Bunu yapmana izin veremem. Olmaz!"

"Olacak, Jenneth. Olacağını biliyorsun. Başka seçeneğin yok. Biraz düşünürsen bunu sen de anlarsın. Artık bu iş geri dönülemeyecek kadar ilerledi. Bütün köy benim bu evde yaşadığımı biliyor. Aramızdaki ilişki konusunda kendi yorumlarını yapmışlardır bile. Daha dün, postanede pul almak için beklerken, arkadan birisinin benim bu eve taşınmamla ilgili dedikodu yaptığını duydum. Yakında ikizlerin arkadaşları ilişkimiz konusunda onlara imalarda bulunmaya başlarlar. Böyle bir şey eminim ki ikizlerin hiç hoşuna gitmeyecektir. Bugüne kadar sen onlara sağlam bir ahlak kazandırmak için çırpınıp durdun. Başkalarının hakkımızda yaptıkları dedikodulara tepkileri hiç hoş olmayacaktır."

"Düşünmemiz gereken bir de Angelica var. Sana daha şimdiden çok bağlandı." Luke bir an duraksadıktan sonra, "Onun sana ihtiyacı var," diye devam etti. "Bundan sonra sensiz olamaz."

Jenneth duyduğu tüm nefreti yansıtan gözlerle baktı ona. Luke bunları nasıl yapabiliyordu? İçinden, "Ya benim ihtiyaçlarım?" diye haykırmak geliyordu. "Benim de, beni seven bir erkekle evlenmeye hakkım yok mu? Sadece kızına anne değil, kendisine hayat arkadaşı da arayan ve beni sevdiği için isteyen bir erkekle?" Hayır, bu kadar çabuk boyun eğemezdi. Özgürlüğünü kaybetmemek için son bir çırpınıyla, "Seninle evlenmek istemiyorum, Luke," dedi. "Hayatımda başka birisi var. Daha doğrusu, birkaç erkek var."

Luke alaylı bir kahkaha attı. "Boşuna yalan söy-

leme, beni kandıramazsın. Her ikimiz de, senin hiç sevgilin olmadığını biliyoruz. Hiçbir erkekle birlikte olmadın." Sonra, sözlerinin etkisini göstermesini beklercesine sustu.

Jenneth'in yüzü bembeyaz kesilmişti. Luke ona uzandığında hemen geri çekildi. Gözleri acı ve şaşkınlıkla irileşmişti.

"Hiç sevgilin olmamasında benim etkim nedir, tam olarak bilemiyorum. Ama vicdanım beni rahat bırakmıyor. Jenneth, ben..."

Jenneth onun kendisine dokunmasını istemiyordu. Bir tek dokunuşu bile ölümüne neden olabirmiş gibi hissediyordu. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve Kit içeri girdi.

"Demek buradasınız. Louise seni arıyor, Jenneth. Ona güzel haberi verdim bile. Hemen telefona gelip onunla konuşmanı bekliyor."

Jenneth içinden, "Olamaz," diye geçiriyordu. "Artık bu kadarı da fazla!"

Luke'yle evlenmek... onun karısı olmak... hayır, bunlar gerçek olamazdı.

Luke'nin sesiyle irkildi. Kit'e usulca, "Louise'ye, ablanın onu daha sonra arayacağını söyle," diyordu. Kit'in dışarı çıkmasını bekledikten sonra Jenneth'e döndü. "Endişelenmene gerek yok, Jenneth. Her şey iyi gidecek. Sana söz veriyorum."

Jenneth'in itiraz etmesine fırsat vermeden onu kollarının arasına aldı ve küçük bir çocuğa sarılırmışçasına şefkatle bağrına bastı. Jenneth'in tüm vücudu korkuyla titrerken, Luke onu kollarının arasında yavaşça sallıyor ve sürekli, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

O günden sonra Jenneth hayatına rüyada yaşıyormuş gibi devam etti. Başına gelenleri kabul etmiş gibiydi. İnsanlar kendisini tebrik ettiklerinde, evleneceğini inkar etmek yerine yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle tebrikleri kabul ediyordu.

Luke'nin hızla evlilik hazırlıklarına girişmesine bile öfkelenecek gücü bulamıyordu kendinde. Sadece o, kilisede evleneceklerini söylediğinde itiraz etti, ama Luke, Jenneth'in bu konudaki itirazlarını dinlemedi bile. Kilisede evlenmek konusunda ısrarlıydı. Onun ilk evliliğini kilisede yapmadığını bilen Jenneth, bu kez kilisede evlenmek istemesine çok şaşıırıyordu.

Çevresindeki tüm insanlar Jenneth'e karşı işbirliğine girmiş gibiydiler. Hiçbirisi, aslında evlenmek istemediğini anlamıyordu. Eleanor bile büyük bir heyecanla düğün hazırlıklarına başlamıştı ve Jenneth'in evlenmek istemediğini söylemesine hiç aldırmıyordu.

Bu konuyu açtığında ona, "Tabii ki evleneceksin," demişti. "Onu seviyorsun." Evlenmek için bu kadarı yeterliymiş gibi davranıyordu, ama Jenneth için yeterli değildi.

Hayatı bir anda kontrolünden çıkıvermişti. Kimse onun isteklerine ya da söylediklerine aldırmıyordu. Yaptığı hiçbir şey işe yaramıyordu.

Luke ile bu konuda konuşmak istiyordu, ama onu doğru dürüst göremiyordu bile. Luke neredeyse tüm zamanını hastanede geçiriyordu. Evden sabah erkenden çıkıyor ve gece geç saatlere kadar dönmüyordu.

Jenneth'in o güne dek başı sıkıştığı anlarda tek

dayanağı olan işi bile ona ihanet etmiş gibiydi. Bir müşterisi için yaptığı duvar resmine, Luke'nin yüzünü çizdiğini fark ettiği anda fırçayı elinden bıraktı. İçinde bulunduğu durumdan kurtulmak için hiçbir şey yapamaz hale gelmişti. Onu tuzağa düşüren sadece Luke'nin oyunları değildi. Hala bu halde olmasının en büyük nedeni, kendi zayıflığıydı. Zayıflığı yüzünden başkalarını incitmekten korkuyordu. Özellikle de, Angelica gibi küçük ve hassas bir çocuğu.

Jenneth'i en çok şaşırtan ise, Louise de dahil olmak üzere herkesin, Luke ile evlenmesini çok doğal karşılaması olmuştu. Evlilik haberi kimseyi şaşırtmamıştı. Louise'nin annesi telefon edip, habere ne kadar çok sevindiğini söylemişti. Düğüne ailece geleceklerdi.

Eleanor her şeyin hazır olduğunu ve kendisine sadece düğün için bir gelinlik almasının gerekeceğini söylediğinde, Jenneth gerçeğe yüz yüze geldi.

Gelinlik, ha! Bir zamanlar, Luke ile evlenirken giyeceği gelinlik hakkında ne hayaller kurmuştu. Ama şimdi, bunun sadece düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu. Böyle bir işkence yaşamak istemiyordu. Kendisi için bu denli kutsal olan bir şeyin böylesine kirletilmesine katlanmak istemiyordu. Üstelik bunun tek nedeni, Luke'nin burnunun dikine gitmesiydi. Jenneth, Angelica için uygun bir anne olacağına inandığı için onu bu evliliğe zorlamıştı.

Onun, hayatına hiç erkek girmemiş olduğunu söylediği anı tekrar tekrar hatırlıyordu. O anın hiç yaşanmamış olmasını çok isterdi.

İlk önceleri Luke'nin onunla yatmak isteyeceğinden korkmuştu. Ama sonra, bunu düşünmenin bile saçma olduğuna karar verdi. Luke ona kadın olarak hiçbir şey hissetmiyordu. İçinde Jenneth'e karşı en ufak bir arzu bile olamazdı.

Jenneth'e gelince; yıllardır kendisini kontrol etmeye alışmıştı nasıl olsa. Ama içindeki güçlü duyguların artık gem vurulamayacak noktaya geldiğini hissediyordu. Luke'nin bir tek dokunuşu bile tüm kontrolünü yitirmesi için yeterli oluyordu. Jenneth tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. İçindeki korku her an biraz daha artıyordu.

Sadece iki gün kalmıştı. Ve kendisine hala bir gelinlik almamıştı. Eleanor bu konuda kafasının etini yiyip duruyordu, ama Jenneth gelinlik almamaya kararlıydı.

Eleanor, "Peki ama, düğünde ne giyeceksin?" diye sorduğunda omuz silkmekle yetinmişti. "Çuvaldan bir elbise herhalde."

Eleanor bu sözlerle aldırnamıştı bile. Zaten hiç kimse, Jenneth'in bu evliliği istememesine aldırımıyordu.

Luke ile evlendikten sonra da, bir zamanlar annesi ile babasına ait olan bu evde yaşamaya devam edeceklerdi. Luke, ikizlerin evdeki payını satın alıyordu. Satıştan gelecek para ile iki kardeşin gelecekleri için yatırım yapılacaktı. Luke onlara, evi hala kendi yuvaları olarak görmeye devam edebileceklerini söylemişti. Bunu söyleyiş tarzı, Jenneth'in gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu. Luke gibi başkalarının duygularına karşı bu denli hassas bir insan, neden Jenneth'in duygularını göz önüne almi-

yordu? Neden istemediğini bile bile onu bu evliliğe zorluyordu?

Çünkü, Jenneth'in kendi kızına annelik yapmasını istiyordu ve bunun için bir sürü bedel ödemeye hazırdı.

Angelica annesinden hiç söz etmiyordu. Onu pek hatırlamıyordu da zaten. Luke'nin de onunla annesi hakkında hiç konuşmaması ilginçti. Sanki Angelica'nın annesini hatırlamasını istemiyor gibiydi. Jenneth bunun nedenini çok merak ediyordu.

Uzaktan bir yerlerden gelen telefon sesini duydu. Yine tanıdıklarından birisi tebrik etmek için telefon ediyor olmalıydı. Jenneth telefonu açmama ya karar vererek bahçeye çıktı. Tüm dünyadan ve özellikle de Luke'den kaçmak istiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Hadi, kalk artık, Jenneth. Baksana, dışarıda ne kadar güzel bir hava var. Üstelik, Eleanor Teyze sana özel bir kahvaltı hazırladı."

Jenneth yorgunlukla gözlerini açtı. Hayatının en kötü gününün başlangıcı olan bu sabahta bile, Angelica'yı üzmemek istemiyordu.

Gerçekten de dışarıda çok güzel bir hava vardı. Pencereden, masmavi ve güneşli bir gökyüzü görünüyordu.

Eleanor gece onda kalmıştı. Son birkaç gündür sürekli eve gelip, Jenneth'i nefessiz bırakan bir şekilde hazırlık yapıyordu zaten.

İşte, şimdi de elinde koskocaman bir tepsiyle içeri giriyordu. Tepside taze sıkılmış portakal suyu, tost, mısır gevreği, bir şişe şampanya ve bahçeden yeni koparılmış güller vardı. Güllerin enfes kokusu Jenneth'in burnuna kadar geliyordu.

Angelica heyecanla, "Güller babamdan," diye cıvıladı. "Sabah bahçeden beraber topladık. Sana gülleri yolladı, çünkü kiliseye gidene kadar görüşmeyecektir. Bu arada, seni düşünmeye devam ettiğini bilmeni istiyor."

Jenneth ne diyeceğini bilemeden bakakalmıştı. Gözlerine dolan yaşları bastırmak için tüm gücünü kullanıyordu.

Luke daha önce bir kez daha ona böyle sabah çiğiyle ıslanmış güller toplamıştı. Evlenme teklifini yaptığı günün ertesi sabahı... o gün de güller böyle bir kahvaltı tepsisinin içinde gelmişti. Tepsiyi taşıyan ise, annesiydi. Jenneth yavaşça içini çekti.

Eleanor, "Şampanya da Luke'den," diyordu. Sonra kıkırdarak, "Ama sadece bir kadeh içmene izin var," diye devam etti. "Luke neredeyse şampanyayı buraya kendisi getirecekti."

Eleanor, onun sabah sabah Jenneth'in odasına girip onunla çılgınca sevişmek isteyebileceğini sanıyordu.

Bu sırada dışarıdan bir gürültü yükseldi.

"Bu da ne?"

Eleanor, "Önemli bir şey değil," dedi. "İşçiler çadırı hazırlıyorlar."

Jenneth çaresizlikle içini çekti. Düğünde bu tür gösterişli şeyler istemediğini Eleanor'a kaç kere söylemişti. Hayatının bu en kötü gününün böyle gösterişli bir şekilde kutlanmasına hiç gerek görmüyordu.

Kendini toplayıp yataktan fırladı ve pencereye koştu. "Ne çadırıymış bu?"

Bahçeye baktığında, çadırın çoktan kurulmuş olduğunu gördü ve dönüp Eleanor'a baktı.

Eleanor dünyanın en mantıklı şeyini söylüyor-muşçasına, "İnsanlara yemek vermemiz lazım," diyordu. "Özellikle de düğün için uzaklardan gelenlere. Yemeklerini güneşin altında yemelerini istemez-

sin herhalde."

Düğüne Louise, kocası ve annesinin yanı sıra, Luke'nin yaşlı teyzeleri de geliyorlardı.

Angelica endişeyle, "Ne oldu, Jenneth?" diye sordu. "Çadırı sevmedin mi yoksa? Rengini ben seçtim." Kızın yüzü utançla kızarmıştı.

Jenneth onu üzmemek için hemen, "Hiç öyle şey olur mu, tatlım!" diye atıldı. "Çok hoşuma gitti."

Eleanor arkadaşını zorlayarak, bir şeyler yemesini sağladı.

Tören saat üçte başlayacaktı. Gelinle damadın düğünden önceki geceyi aynı çatı altında geçirmeleri gerektiği için Luke gece Eleanor'un evinde kalmıştı.

Aşağıdan bu kez de zilin sesi yükseldi.

Eleanor yine gayet rahat bir havayla, "Ah, yemek servisi gelmiş olmalı," diye mırıldandı ve aşağıya koştu.

Jenneth kendisini bir çığa kapılmış gibi hissediyordu.

Sabah ürkütücü bir hızla geçti. Sürekli çalan zil sesini duydukça öfkeyle yüzünü buruşturuyordu. Eve sürekli birileri gelip gidiyordu.

Saat yarımda odasının kapısı açıldı ve tanıdık bir kadın sesi duyuldu. "Ne o, hala yatakta mısın? Ben bile düğünümde bu kadar kötü olmamıştım." Jenneth, elinde kocaman bir kutuyla içeri giren Louise'yi görünce şaşkınlıkla bakakaldı.

Arkadaşı kutuyu yere bırakıp neşeye kıkırdadı. "Gelemeyeceğimden korkuyordun, değil mi? Ama bak, geldim işte." Sonra Angelica'ya döndü ve gülümseyerek, "Senin hediyeni odana bıraktım, tat-

lım," dedi. "Hadi, hemen gidip bak. Sana Eleanor yardım eder. Jenneth'le ikimizin konuşacak şeylerimiz var."

Jenneth çaresizlikle önce arkadaşına, sonra da yerdeki kutuya baktı. Yine hiç hoşlanmayacağı dolapların döndüğü konusunda kuşkulanıyordu.

İçini çekerek, "O kutuda ne var?" diye sordu.

Louise şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Anlamadın mı? Gelinliğin var, tabii ki. Luke beni arayıp, gelinliği benim almamı istediğinde biraz şaşır-dım. Ama sen çok meşgulmüşsün. O duvar resmini bitirebildin mi bari?"

Duvar resmi mi? Hangi duvar resmi?

Louise hemen kutunun yanında yere eğildi ve kapağını kaldırdı. "Tam senin zevkine göre bir şey aldım. Çok hoşuna gideceğine eminim. Hayatımda gördüğüm en romantik gelinlik bu."

Jenneth tek bir söz bile edemiyordu. Kontrol edemediği gözyaşları yanaklarından yuvarlanmaya başladı.

Louise onun ağladığını sezmişçesine arkasına dönüp baktı. Sonra hemen ayağa fırladı ve arkadaşının yanına gitti. "Hey, böyle yapma, lütfen. Kendini nasıl hissettiğini biliyorum, tatlım. Bütün gelinler düğünlerinde senin gibi hissederler."

Jenneth hızla başını salladı ve boğuk bir sesle, "Öyle değil," diye mırıldandı. "Luke ile evlenmek istemiyorum. Onunla evlenemem."

Ama Louise sadece bir kahkaha attı. "Saçmalama, lütfen! Çocuk gibi davranma. Onunla evlenmeyi, tabii ki, istiyorsun. Onu seviyorsun. O da seni se-viyor."

Jenneth dudaklarına dek yükselen, "Hayır, sevmiyor," sözcüklerini söyleyemeden yatak odasının kapısı çalındı.

Louise hemen kapıyı açmak için ayağa kalktı. Dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı. "Yemeğimiz gelmiş olmalı."

İki saat kadar sonra Jenneth, bir yanında Nick, diğer yanında Kit'le birlikte kilisede rahibe doğru yürüyordu. Ne yaptığının farkında bile değildi. Tüm bunların başına nasıl geldiğini bir türlü anlayamıyordu.

Louise'nin kendisi için seçtiği, dantellerle süslü saten gelinlik gerçekten de çok güzeldi. Kilise davetlilerle tıklım tıklım doluydu.

Hemen arkasında Angelica yürüyordu. Gelinin nedimeliğini üstlenmenin onu ne kadar çok mutlu ettiği belliydi. Üzerindeki şeftali rengi elbise esmer tenine çok yakışmıştı.

Kilisenin her köşesi çiçeklerle süslenmişti. İçeride baş döndürücü bir çiçek kokusu vardı.

Sade ama güzel bir tören oldu. Luke parmağına alyansını geçirirken Jenneth bir an, onun da kendisi gibi titrediğini sandı. Ama bunu yorumlamasına fırsat kalmadan kiliseyi orgun huzur verici sesi kapladı ve çanlar çalmaya başladı.

Her şey bir sis perdesinin arasında geliyordu sanki. Düğünden sonra verilen kokteyl, tanıdık yüzlerle ve kesik kesik konuşmalarla geçti.

Jenneth kendisini, ipleri başkaları tarafından çekilen bir kukla gibi hissediyordu. Birileri konuşma-

lar yaptı, şereflerine kadehler kaldırıldı. Kahkahalar patlıyor, kadınlardan bazıları kendilerini tutamayarak ağlıyorlardı. En sonunda Eleanor yanına geldi ve artık üstünü değiştirmesi gerektiğini söyledi.

Ne yaptığının bile farkına varmadan yukarı çıktı. Birileri o gelmeden odasını toplamıştı. Yatağın üstünde hiç tanımadığı bir bavul duruyordu. Giysileri bavula yerleştirilmişti. Eleanor bavulun yanına gidip kapağını kapattı.

Jenneth'e dönerek, "Sanırım, hiçbir şeyi unutmadık," dedi. "Luke seni nereye götüreceğini bize bile söylemedi."

Louise ile Angelica da odadaydılar. Louise hemen arkasına geçip elbisesinin fermuarını açtı. Yatağın üstünde şık bir elbise duruyordu. Louise onun itirazlarına aldırmadan üzerindeki kombinezonu çıkarttı ve gayet seksi bir başka kombinezon giydirdi.

Jenneth dehşetle itiraz ediyordu. "Ben böyle bir şey giyemem!"

Louise bir kahkaha atarak, "Giymek zorundasın," dedi. "Ya bunu giyersin, ya da hiçbir şey..."

Başka çaresi kalmadığını anlayan Jenneth daha fazla itiraz etmedi. Kendisi için hazırlanmış olan elbiseyi de sesini çıkarmadan giydi. Aşağıya indiğinde Luke'nin, gayet sakin bir şekilde kendisini beklemekte olduğunu gördü.

Luke onu elinden tutup arabaya doğru çekti. Ama Jenneth büyük bir paniğe kapılmıştı. Elini kurtarmaya çalışarak, "Angelica..." diye mırıldandı. "İkizler..." "Merak etme, hepsi düşünüldü. Biz yokken Eleanor onlarla birlikte kalacak. Kısa bir süre sonra geri döneceğiz zaten."

Balayı ne kadar kısa sürerse sürsün, ona çok uzun gelecekti.

Luke'nin kendisini neden balayına götürdüğünü anlayamıyordu bir türlü. Etrafa karşı böyle gerektiği için mi? Sadece Angelica'nın hatırı için evlendiğini başkalarının anlamamaları için mi?

Ne olduğunu bile anlamadan kendisini ön koltukta oturuyor buldu.

Luke köyden çıktıktan bir süre sonra arabayı durdurduğunda, Jenneth ona neden durduklarını bile sormadı.

Luke emniyet kemerini çözdü ve cebinden, Jenneth'in gayet iyi tanıdığı, kadife kaplı minik bir kutu çıkardı.

Kutuyu açtığında Jenneth donup kaldı. İçinde, Luke'nin kendisine bir zamanlar vermiş olduğu nişan yüzüğü duruyordu.

Jenneth bu yüzüğü görmeye bile dayanamadığı için, nişanlarının bozulmasından hemen sonra geri göndermişti. Luke'nin yüzüğü neden sakladığını anlayamıyordu. Yüzüğü, neden bunca sene sonra ortaya çıkarıyordu sanki? Jenneth'in, bir zamanlar aşklarının sembolü olduğuna inandığı bu yüzüğü görmeye dayanamayacağını bilmiyor muydu?

Evet, bilmiyordu herhalde. Çünkü, dünyanın en doğal şeyini yapıyormuşçasına uzanıp Jenneth'in elini tuttu ve yüzüğü parmağına taktı.

Yüzük parmağına takılırken Jenneth çığlık atmak için kendini güç tuttu. Buz gibi bir sesle, "Yüzüğü çıkart," dedi. "Takmak istemiyorum..."

Luke kaskatı kesilmişti. Boğuk bir sesle, "Jenneth..." diye mırıldandı.

"Sana yüzüğü çıkart dedim!"

Luke bir an duraksadıktan sonra başını sallayarak, "Hayır," dedi ve arabayı yeniden çalıştırdı.

Jenneth öfkeyle yüzüğü kendisi çıkartmaya çalıştı. Ama yüzük parmağının boğumlarından geçmiyordu bir türlü. Daha hızlı çekiştirdi, ama çıkartmayı başaramadı. En sonunda içini çekerek bu işten vazgeçti.

O andan sonra yol boyunca ikisi de hiç konuşmadılar. Jaguar kilometreleri hızla tüketiyordu.

Küçük bir köye girdiklerinde hava kararmak üzereydi. Luke köyü geçti ve hemen çıkıştaki dar bir yola girdi.

Ağaçlar arasında gizlenmiş bir evin önünde arabayı durdurdu. Aşağıda, vadide gümüş renkli bir nehir akıyordu. Batmakta olan güneş evi pembe bir ışığa boğmuştu.

Jenneth'in, evin otel olduğunu anlaması için üzerindeki tabelayı görmesi gerekti.

Otelin kapısı açıldı ve içeriden üniformalı bir adam çıkıp onlara doğru yürüdü.

Luke araba kapısını açarken ona yaklaşıp, "Hoş geldiniz, suitiniz hazırlandı, efendim. Bavullarınızı alabilir miyim?"

Jenneth bu otelde çok az kişinin kaldığını tahmin edebiliyordu. Kalabalık bir otel olmaktan çok, az sayıda seçkin insanın kalabileceği şekilde planlanmış gibiydi ve mutlaka çok pahalıydı. Luke'nin bu oteli nereden öğrendiğini ve neden seçtiğini merak etti. Bu otel, birbirlerine delice aşık çiftlere göre bir yerdi.

Resepsiyonist onları gülümseyerek karşıladı ve

o da Luke'ye adıyla hitap etti.

Birbirleriyle hiç konuşmadan yukarıya çıktılar. Jenneth tamamen kendi içine çekilmişti. Yanındaki adamın varlığını hatırlamak bile istemiyordu.

Luke istediği şeyi elde etmişti işte. Kızı için yeni bir anne bulmuştu. Bu balayı komedisini nereden çıkarttığını ise, hiç anlayamıyordu.

İkisi için de işkenceydi bu. Luke'ye, sevdiği kadınla birlikte çıktığı ilk balayını hatırlatacak. Jenneth'in ise, onun kendisini sevmediğini bir kez daha anlamasına yol açacaktı.

Çıktıkları katta sadece altı kapı vardı. Luke kendisine verilen anahtarla kapılardan birini açtıktan sonra Jenneth'in önden girmesi için geri çekildi.

Oda antika eşyalarla döşenmişti. Kapının tam karşısında, enfes bir manzaraya bakan küçük bir balkon vardı.

Odada rahat görünümlü iki koltuk, bir çalışma masası ve dört kişilik yemek masası vardı.

Hemen arkalarından kapı çalındı ve onları karşılayan adam ellerinde bavullarıyla içeri girdi.

Luke'ye bakarak, "Bavulları yatak odasına mı bırakayım, efendim?" diye sordu.

"Evet."

Adam dışarı çıktıktan sonra Jenneth dehşetle irkildi. Adamın "yatak odaları" değil "yatak odası" dediği dikkatini çekmişti.

"İstersen bir duş alıp yemeğe inelim. Ama belki de sen önce etrafı gezmek istersin."

Luke'nin rahat bir sesle söylediği sözler Jenneth'i kendine getirdi.

Bavulları getiren adamın söylediklerini yanlış

anlamıştı herhalde. Luke tek bir yatak odası ayırtmış olamazdı.

"Önce eşyalarımı yerleştirmek istiyorum. Burada ne kadar kalacağız?"

"Korkarım, sadece birkaç gün. Şu anda hastaneden uzun süre ayrılmam olanaksız. Bu oteli doktor arkadaşlarımdan birisi önermişti. Çok güzel bir restoranı varmış. Bence yemeğimizi odaya getirtelim. Böylece, yeni hayatımıza biraz alışmış oluruz."

Yüzündeki gülümseme Jenneth'in sinirlerini iyice bozuyordu. Buz gibi bir sesle, "Senin alışmak için fazla zamana ihtiyaç duyacağını sanmıyorum," diye söylendi. "Ne de olsa bu ilk evliliğin değil."

Sonra sırtını Luke'ye dönüp pencereye yöneldi. Gözlerine dolan yaşları bastırmak için sürekli kirpiklerini kırıştırıyordu. Neden bu denli aptalca şeyler söylediğini kendisi de bilmiyordu.

"Jenneth..."

Luke yanına gelip ona sarıldığında, hemen geri çekildi. "Ben gidip eşyalarımı yerleştireyim."

Ama eşyalarını nereye yerleştireceğini bilemiyordu. Kısa bir duraksamadan sonra, "Odalardan hangisi benim?" diye sordu.

Kısa bir sessizlik çöktü. Luke'nin yüzünde garip bir ifade belirmisti. "Genellikle gelinle damat ilk geceyi birlikte geçirirler."

Jenneth olduğu yerde donup kalmıştı. Duyduklarına inanamıyordu. "Yani... Sadece bir oda mı tutun? Ama neden? Adet yerini bulsun diye mi? Ne de olsa ikimiz de benimle evlenmenin tek nedeninin..."

Sözlerine devam edemeden sustu. Gerçeği ken-

di ağzıyla söylemeye korkmuştu.

"Evet, Jenneth? Ne demek istiyorsun? Yoksa, seni istemediğimi mi düşünüyorsun?" Luke gözlerinde garip bir ifadeyle bakıyordu ona. Alaylı bir ses tonuyla, "Gerçekten bu kadar kör müsün?" diye devam etti.

Jenneth'in bir şey söylemesine fırsat bırakmadan aralarındaki mesafeyi bir adımda geçti ve onu kollarının arasına aldı. Dudaklarından yükselen itiraz sözcüklerini yakıcı öpücükleriyle bastırıyordu. Elleri, büyük bir arzuyla Jenneth'in vücudunda dolaşıyordu.

Jenneth şaşkınlıktan donmuştu sanki. Luke'nin kendisini arzuladığına inanamıyordu. Ama işte, gözleri arzuyla alev alev yanıyordu.

Dudaklarını Jenneth'in dudaklarından bir an olsun ayırmadan yumuşak bir sesle fısıldadı: "Eşyaları yerleştirmeyi ve yemeği sonraya bırakmaya ne dersin?" Jenneth'in bir şey söylemesine fırsat vermeden onu kucağına aldı ve yatak odasına taşıdı.

Yatak odasının kalın perdeleri güneşin son ışıklarının içeriye girmesini engelliyordu. İçeride, insanı baştan çıkaran bir tütüsü kokusu vardı.

Jenneth onu istemediğini, yalnız kalmaktan başka hiçbir isteği olmadığını söyleyecekti. Ama dudaklarından tek bir ses çıkmasına fırsat kalmadan, Luke onu adeta vahşice öpmeye başladı. Jenneth'i yatağa yapıştırmıştı. Dudaklarından boğuk fısıltılar yükseliyordu. Jenneth'i ne kadar çok istediğini tekrar tekrar söylüyordu.

Jenneth'in itirazlarına hiç aldırmadan fermuarını indirdi ve elbisesini çıkarttı.

Jenneth'in vücudu, çıplak göğüslerine dokunan ellerle inanılmaz ürpertilere boğulmuştu. Tüm kasları, büyük bir zevk beklentisiyle kasılmıştı.

Gerçek dünyanın dışına çıkmıştı sanki. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Böyle baştan çıkması delilikten başka bir şey değildi. Ama vücudu artık sınır tanımıyordu. Vücudu, beynini dinlemiyordu. Jenneth kendini kontrol altına almaya çalışırken vücudu Luke'nin dokunuşlarıyla ürperiyordu.

Yanlıştı bu... yanlıştı... ama bu yanlışı yaşarken kendisini o kadar iyi hissediyordu ki... Luke'nin dokunuşlarına bu denli açken kendisini nasıl durdurabiliyordu? Onu, tıpkı rüyalarındaki gibi arzulayan bu adama nasıl karşı koyabilirdi?

"Dokun bana, Jenneth. Ellerini vücudumda hissetmek istiyorum. Dudaklarını hissetmek istiyorum."

Luke'nin sıcak soluğunu kulağında hissediyordu. Ne yaptığını bile fark etmeden uzanıp onu büyük bir arzuyla okşamaya başladı.

Luke ceketini çıkarmıştı bile. Jenneth titreyen ellerle onun gömleğinin düğmelerini çözdü. Luke'nin de heyecanı doruktaydı. Dudakları Jenneth'in boynunda, elleri arzuyla dikleşmiş göğüs uçlarında dolaşıyordu.

Gömleğini çıkartmak için doğrulduğunda onu da kendisiyle birlikte kaldırdı. Vücutlarının birkaç saniyelğine olsun ayrılmalara dayanamayacak gibiydi. Giysilerini yırtarcasına çıkartırken, alev alev yanan gözleri Jenneth'in yüzünden bir an olsun ayrılmıyordu.

Onu kendisiyle birlikte yatakta doğrulturken,

Jenneth'in kombinezonunun askılarından birisi düştü. Luke'nin gözleri, çıplak kalan göğüs ucuna saplanıp kaldı sanki.

Jenneth utançtan kulaklarına kadar kızarak göğsünü kapatmaya çalıştı, ama Luke onu engelledi. Dudaklarından fırlayan minik bir iniltiye, bu çıplak göğse eğildi.

Çıplak teninde dolaşan dilin verdiği beklenmedik zevk Jenneth'in dudaklarından fırlayan minik bir çığlığa dönüştü. Daha önce de arzu denen duyguyu tanımıştı. Vücudun, gerçekleştiremeyen isteklerle nasıl yandığını çok iyi bilirdi. Ama böylesini hiç yaşamamıştı. Kendisiyle birlikte bir erkeğin de arzu- dan böylesine çıldırdığını hiç görmemişti.

Luke onun kombinezonunu yavaş yavaş aşağı kaydırmaya başladı. Dudakları da, çıplak kalan teni üzerinde ağır ağır aşağıya doğru iniyordu. Dili karnına ulaştığında Jenneth'in dudaklarından bir çığlık daha koptu. Luke'nin omuzlarına sıkı sıkı sarıldı. İçindeki gerilime daha fazla dayanamıyordu. Vücudunun her köşesi, bir an önce birleşme arzusuyla sızlıyordu.

Luke de artık dayanamaz hale gelmişti. Jenneth'in dokunuşlarıyla titriyordu. Vücudunu inanılmaz bir sıcaklık sarmıştı. Bu sıcaklıkla birlikte etrafa yayılan erkeksi kokusu Jenneth'in başını döndürüyordu.

Luke en nihayet içine girdiğinde Jenneth'in dudaklarından doygun bir inilti yükseldi. İlk andaki acıyı, tüm vücudunu sarsan zevk dalgaları kapladı. Luke'yi en nihayet tam istediği gibi içinde hissedebiliyordu. Vücudu, onun vücuduyla birlikte hare-

ket etmeye başladı.

Kulaklarında, Luke'nin solukları yankılanıyordu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi. Bir zevk çığına yakalanmıştı. Jenneth attığı son çığılıkla birlikte gözlerine yaşların dolduğunu hissetti. Onun çığılığıyla aynı anda, Luke'nin çığılığı kulaklarında yankılandı.

"Jenneth..."

Jenneth gözlerini zorlukla açarak ona baktı.

Luke hala nefes nefeseydi. Boğuk bir sesle, "Seninle neden evlendiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Bu sözler Jenneth'in aklını bir anda başına getirdi. Yapmış olduğu şeyin korkunçluğunu anlayarak donakaldı.

Buz gibi bir sesle, "Evet," diye fısıldadı ve gözlerine dolan yaşları göstermemek için Luke'ye sırtını döndü. "Sanırım, bunun olması gerekliydi, Luke. Ne de olsa bunu yapmasaydık evliliğimiz geçerlilik kazanmazdı. Ama şunu çok iyi bil ki, bir daha böyle bir şey asla olmayacak."

Luke'nin arkasında kıpırdandığını hissederek kasıldı. Onun kendisine yeniden dokunmasını istemiyordu. Bu soruyu neden sorduğunu tahmin edebiliyordu. Jenneth'in sevişirken verdiği tepkiden ürkmüş ve onun, evliliklerini yanlış anlamasından korkmuştu.

Erkekler kadınlardan çok farklıydı. Hiçbir duygusal yakınlık duymadıkları kadınlarla bile seks yapabiliyorlardı. Luke de sadece vücudunun çağrısına uymuştu. Hiç kuşkusuz, ilişkilerinin aynı şekilde sürmesini isteyecekti. Seks yapmak istediğinde, Jen-

neth'in vücudundan yararlanmaya kalkacaktı. Ama bunu yaparken ona, aralarında duygusal bir bağlılık olmasını istemediğini de belli edecekti.

"Jenneth..."

"Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, Luke. Beni bu evliliğe sen zorladın. Seninle evlenmek istemiyordum. Hala da istemiyorum."

Jenneth ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Aklında korkunç bir soru belirmişti: Luke kendisiyle sevişirken ne düşünmüştü acaba? Angelica'nın annesiyle seviştiğini mi hayal etmişti?

"Sevişmeyi sen de benim kadar istedin..." Luke'nin sesi de en az Jenneth'inki kadar soğuktu. Sanki hakarete uğramış olan kendisiymiş gibi davranıyordu.

Jenneth derin bir nefes alarak, "Ben neredeyse otuz yaşındayım," dedi. "Benim yaşımda bir kadının cinsel istekleri olması çok doğal. Beni tahrik ettin, ben de sana karşılık verdim." Bir an duraksadıktan sonra omuzlarını silkerek, "Bu, aynı şeyi yeniden yapmak isteyeceğim anlamına gelmiyor," diye devam etti. "Aklıma gelmişken, sanırım ikinci bir oda daha tutsan iyi olacak."

"Anlıyorum. Eğer böyle hissediyorsan..."

Jenneth gözünü bile kırpmadan bir kez daha yalan söyledi ona. "Evet. Böyle hissediyorum."

ONUNCU BÖLÜM

Altı haftadır birlikte yaşıyorlardı. Jenneth ayrı odalarda kalma isteğini kabul ettirememişti. Luke böyle bir şeyin ikizleri ve Angelica'yı şüphelendireceğini söylüyordu. Ama ona dokunmamak için verdiği sözü tuttu.

Luke'nin bu tavrı, Jenneth'i arzulamadığını kanıtlıyordu. Evlendikleri gün gösterdiği istek ona dönük değildi. Aynı şeyi önüne çıkan herhangi bir kadınla da yapabilirdi.

Jenneth bir sabah Angelica'yı uyandırmaya gittiğinde kızın kendisini hiç iyi hissetmediğini gördü. Ateşi vardı ve midesi bulanıyordu.

Luke'yi evden çıkmak üzereyken yakaladı ve kızın rahatsız olduğunu söyleyerek bir bakmasını istedi.

Muayene bittikten sonra birlikte aşağıya indiler. Luke içini çekerek, "Pek bir şeyi yok sanırım," dedi. Jenneth onun çok yorgun görüldüğünü fark ediyordu. Sanki birdenbire yaşlanmış gibiydi. Ama neden? Yoksa, yaptığı şeyden pişmanlık duymaya mı başlamıştı? "Belki de dün doğum günü partisinde yaşadığı heyecanın etkisidir."

Luke esprisinin ardından yavaşça gülümsedi.

Jenneth kendi dudaklarının da bir an gülümseyecekmiş gibi kıvrıldığını hissetti, ama hemen kendini kontrol altına aldı. Aralarında hiçbir yakınlaşmaya izin vermemeye kararlıydı. Onun kendisiyle neden evlendiğini asla unutmamalıydı.

İkizler erkenden evden ayrılıp arkadaşlarıyla birlikte kamp yapmaya gitmişlerdi. Eve birkaç gün dönmeyeceklerdi. Bu nedenle onları kandırmak için sevgi dolu sabah öpücüğü numarasını yapmalarına gerek yoktu. Jenneth hemen sırtını dönüp mutfığa yöneldi.

"Jenneth..."

Luke'nin sesindeki yorgunluk dolu ifadeyi duyduğunda bir an duraksadı. Ondan uzak durmakta çok zorlanıyordu aslında. Duyduğu sevgiyi bastırması çok güç oluyordu. O anda telefon çaldı ve Jenneth telefonu açmaya giderken, evin kapısının Luke'nin ardından kapandığını duydu.

Telefon konuşmasını bitirdikten sonra Angelica'ya bakmaya gitti. Küçük kız biraz ateşli görünüyordu, ama başka bir şeyi yok gibiydi. Açık havanın ona iyi geleceğini düşünerek yataktan kaldırıp giydirdi ve birlikte bahçeye çıktılar.

Öğlen yemeği zamanı geldiğinde Angelica hala düzelmemişti. Hatta, daha da kötüye gidiyordu. Jenneth en sonunda onu doktora götürmeye karar verdi. Ortada bu kadar telaşlanacak bir şey yoktu belki, ama yine de kızın kötü bir şeyi olmadığından emin olmak istiyordu.

İkizleri bütün çocukluk yılları boyunca götürdüğü doktora gitti. Dr. Hartwell, Angelica'daki belirtileri kaşlarını endişeyle çatarak dinledi ve küçük kıızı hemen muayeneye aldı. Muayeneden sonra Jen-

neth'e, onun son zamanlarda nerelere gittiğini sordu. Bir gün önce gittiği doğum günü partisini öğrenince yüzündeki endişe daha da arttı. "Bundan pek emin değilim gerçi, ama menenjitte yakalanmış olma ihtimali var. Son zamanlarda buralarda birkaç menenjit vakası görüldü."

Jenneth'in yüzünde beliren korkuyu görünce, "Hiç endişelenmeyin," diye devam etti. "Eğer menenjitse, hastalığı çok erken bir safhada yakaladık. Şimdi birkaç test için onu hemen hastaneye göndermek istiyorum. York Memorial Hastanesi en uygunu."

Jenneth neredeyse düşüp bayılmak üzereydi. Titrek bir sesle, "Luke..." diye başladı. "Yani, babası... orada çalışıyor. Hastanenin başhekimisi."

"Çocuğu oraya arabanızla götürebilir misiniz?"

Jenneth yavaşça başını salladı. Angelica'nın ateşten kızarmış yüzüne baktıkça çıldırarak gibi oluyordu. Onun doğum günü partisine gitmesine kendisi neden olmuştu. Kızın yaştlarının arasında olmaya ihtiyaç duyduğunu düşünerek, o partiye kendi elleriyle götürmüştü.

Dr. Hartwell'in hastaneyle yaptığı görüşmeyi bitirmesini beklerken içinde korkunç bir vicdan azabı duyuyordu. Luke'ye, kızına karşı sorumluluklarını yerine getiremediğini nasıl itiraf edecekti?

"Eşinizin hastanenin başhekimisi olduğunu söylemişsiniz. Ona haber vermelerini ister misiniz?"

"Hayır!" Jenneth, Luke'ye kızının hastalığını anlatmanın kendi sorumluluğu olduğunu düşünüyor du.

Angelica'yı bir an önce hastaneye yetiştirmeliydi. Onu arka koltuğa yatırıp üzerini doktordan aldı

ğı battaniyeyle örttü ve hemen yola çıktı.

Angelica yol boyunca inleyip durdu. Durumu gittikçe ciddileşiyordu. Jenneth ise, endişeden çıldırmak üzereydi. En nihayet hastaneye vardıklarında vücudu terden sırlıslılandı.

Kızı hemen çocuk bölümüne götürdü. Ama bir hemşire onu hemen durdurdu ve "Çocuğu karantina bölümüne almak zorundayız," dedi. "Testler bite ne kadar başka çocukların yanına alamayız."

Angelica gözlerini zorlukla araladı. "Başım ağrıyor... babamı istiyorum... Jenneth'i istiyorum..."

Hemşire üzüntü dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Biliyorum, çok endişeleniyorsunuz. Ama hiç meraklanmayın. Ona çok iyi bakacağız."

Karantina bölümünün önüne geldiklerinde Jenneth soluk soluğa, "Ben de içeri girebilir miyim?" diye sordu. "Ne olduğunu daha ona anlatamadım. Korkabilir..."

"Şimdi olmaz. Ne yazık ki, kaybedecek vaktimiz yok. Ama merak etmeyin, testler bittikten sonra onu görebileceksiniz. Ne hissettiğinizi anlıyorum. Benim de iki tane çocuğum var. Hadi, siz gidip koridorun ucundaki bekleme odasında biraz dinlenin."

Jenneth ayrılmadan önce, endişelenecek bir şey olmadığını göstermek istercesine küçük kızın başını okşadı. Ama Angelica bunun farkına bile varmadı. Kendini tamamen kaybetmiş gibiydi.

Jenneth onların içeri girmesini bekledikten sonra arkasını dönüp koridor boyunca yürümeye başladı. Ama hemşirenin sözünü ettiği bekleme odasını bir türlü bulamıyordu. En sonunda bir oda buldu, ama kapının üstünde "Girilmez" yazıyordu.

Ne yapacağını bilemeden odanın önünde durur-

ken kapı açıldı ve Luke, yanında iki doktorla birlikte odadan çıktı.

Jenneth'i gördüğünde yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. "Ne oldu? Bir şey mi var?"

Jenneth donakalmıştı sanki, ağzını bile açamıyordu. Luke onun yüzündeki acıyı görünce hemen yanına koştu ve ellerini omuzlarına koydu. "Jenneth? Ne oldu?" Onun şoka girmek üzere olduğunu anlıyordu. Bunu engellemek için omuzlarından tutup hızla sarstı. "İkizlere mi bir şey oldu yoksa?"

Onun dokunuşu Jenneth'e güç veriyordu. Başını sallayarak, "Hayır," dedi. "İkizler değil. Angelica... sen gittikten sonra daha da kötüleşti. Yemekten sonra onu doktora götürdüm. Doktor, menenjit olabileceğini söyledi. Şimdi ona bazı testler yapıyorlar."

"Tanrım! Olamaz!"

Luke'nin yüzünde beliren acı dolu ifade Jenneth'in korkusunu daha da arttırdı. Ama şu anda kendini korkuya teslim edemezdi. Luke'ye güç vermesi, onun duyduğu acıyı azaltması gerekiyordu.

"Doktor, eğer menenjitse, hastalığı çok erken safhalarda yakaladık dedi."

Diğer iki doktor biraz ileride bekliyorlardı. İçlerinden yaşlı olanı bu konuşmayı duyunca hemen yanlarına geldi.

"Luke, gidip bakmamı ister misin?"

Gözlerinde saklamayı beceremediği acıma dolu bir ifade vardı. Bu da, durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyordu.

Luke ellerini onun omuzundan çekip arkadaşlarına döndü.

İçlerinden genç olanı çekingen bir tavırla, "Mr.

Henderson'un ameliyatı..." diyordu. "İptal edelim mi?"

Luke bir an duraksadı. Yüzü kararsızlıkla gölgelenmişti. Sonra kendini toplayıp kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi. "Hastanın durumu zaten çok kötü. Böyle bir ertelemeyi kaldırarak kadar zamanı yok. Bana sadece beş dakika verin."

İki adam başlarını sallayıp yanlarından ayrıldılar. Luke Jenneth'e dönüp ellerini yeniden omuzuna koydu. "Senden kızımı beklemeyi istemeye hakkım olmadığını biliyorum. Ama görüyorsun, ben onun yanında kalamam. Ameliyata girmem lazım. Eğer sen..."

Jenneth, "Bunu sormana gerek bile yok," diye atıldı. "Tabii ki, bekleyeceğim. Şu anda testleri yapıyorlar." Jenneth kendini daha fazla tutamadı. Gözyaşları yanaklarından yuvarlanmaya başlamıştı. "Hastalığı büyük bir olasılıkla o doğum günü partisinde kaptı. Hep benim suçum. Partiye ben götürdüm onu."

"Hayır... kendini suçlama!"

Luke onu hemen kollarının arasına aldı. Büyük bir şefkatle ona sımsıkı sarılmış, saçlarını okşuyordu. Sonunda, "Artık gitmem gerekiyor," dedi. "Gel, seni bekleme odasına götürüyüm."

Jenneth ne kadar beklediğinin bile farkında değildi. Zaman kavramını tamamen yitirmişti. Bekleme odasının dışarıya açılan pencereleri olmadığı için, günün hangi saatinde olduklarını da anlayamıyordu. Angelica'ya bir şey olmaması için sürekli dua ediyordu.

Hemşirenin içeri girdiğini görünce ayağa kalk-

maya çalıştı, ama bacakları onu taşıyamıyordu. Kendi ni yeniden koltuğa bıraktı. Bayılmıştı.

Uzaklardan bir yerlerden hemşirenin sesi geldi kulaklarına. "Merak etmeyin, bir şeyiniz yok. Sadece bayıldınız."

Jenneth dudaklarını zorlukla aralayarak, "Angelica..." diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Hemşirenin yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi.

"Kızınız iyileşecek. Menenjit olmadığından neredeyse eminiz. Sanırım, kötü bir gıda zehirlenmesi geçiriyor. Alerjisi olan bir şey yemiş olabilir. Öyle bir sorunu var mıydı?"

"Şey, bildiğim kadarıyla yok." Jenneth yavaş yavaş kendini topluyordu. "Onu ne zaman eve götürebilirim?"

"Daha değil. Kızınızı bir gece burada tutmamız gerekiyor. Hastalığı geçene kadar doktor kontrolünde kalmalı. Ama isterseniz onu görebilirsiniz."

Angelica hala karantina bölümündeydi. Bu bölümdeki tek hasta oydu. Boş yatakların arasında yapayalnız ve çaresiz görünüyordu.

Jenneth'i görünce yüzü sevinçle aydınlandı. "Bir ara çok kötü oldum. Ama şimdi iyiyim."

Jenneth yatağın yanına oturup kızını başını okşadı. Hemşire de onunla birlikte koğuşa gelmişti. Jenneth, "Babasına haber verebilir miyiz acaba?" diye sordu.

"Ameliyat odasına giremeyiz. Ama Dr. Clarke'ye söyleyeyim, ona bir mesaj göndersin."

Doktorlar Angelica'nın gerçekten gıda zehirlenmesi geçirdiğini onayladıklarında saat altıya geliyordu.

Hemşire içini çekerek Jenneth'e döndü. "Bu durumda, hastalanan tek çocuk kızınız değildir. Partideki diğer çocuklar da zehirlenme geçirmişlerdir. Kızınızın gece burada kalması gerekiyor. Bir şeyi kalmadı gerçi, ama yine de tedbirli olmalıyız."

Jenneth hemen, "Ben de onunla kalabilir miyim?" diye atıldı.

Hemşire bir an kararsız kaldı. Bu sırada kapı açıldı ve Luke içeriye girdi.

"Ah, Dr. Ratby. Kızınızı görmeye mi geldiniz? Şu anda durumu iyi, ama uyuyor. Eşiniz de, gece onunla kalıp kalamayacağını soruyordu."

Luke'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sanki donup kalmış gibiydi. Kızının iyi durumda olduğu haberi bile onu kendine getirememişti.

Jenneth endişeyle yanına gidip elini tuttu. "Luke? Ne oldu?" Yoksa onu kandırmışlar mıydı? Angelica'nın durumu söyledikleri kadar iyi değil miydi?

Luke onun yüzündeki endişeyi okumuştı. Yorgunluk dolu bir sesle, "Merak etme," dedi. "Sorun Angelica değil." Bu sırada hemşire onları yalnız bırakmak için odadan çıktı.

"Ne oldu peki? Yoksa... ameliyat?"

"Ameliyat çok başarılı geçti, ama hastam öldü." Luke'nin sesi acı doluydu. "Ameliyattan sonra... kalbi kaldıramadı. Daha kırk yaşında bile değildi. Allah kahretsin!" Luke kendini tutamayarak duvara bir yumruk savurdu. "Öldüğünü karısına ben söyledim."

Jenneth bir ona, bir de yatakta huzurla uyumakta olan Angelica'ya baktıktan sonra kararını verdi. "Hadi... seni eve götürüyorum."

Yine de, kapıdan çıkmadan önce bir an duraksa-

di. "Angelica uyanıp bizi sorarsa..."

Dışarıda beklemekte olan hemşire hemen yanlarına geldi. "Uyanacağını hiç sanmıyorum. Ama merak etmeyin, uyanırsa onunla biz ilgileniriz."

Arabayı Jenneth kullandı. Luke'nin haline baktıkça içi parçalanıyordu. Onu daha önce hiç böyle güçsüz ve çaresiz görmemişti.

Eve geldiklerinde Luke'yi oturma odasına soktu ve hemen şömineyi yaktı.

Onu kanepede oturur bırakıp hemen mutfığa koştu ve ikisine de yetecek kadar büyük bir omlet yaptı. Bir an duraksadıktan sonra dolaptan bir şişe şarap aldı ve hepsini birden bir tepsiye koydu.

Luke hala onu bıraktığı gibi oturuyordu. Gözlerini alevlere dikmiş, omuzları çökmüştü.

Jenneth'in içeri girdiğini duyunca dönüp ona baktı ve tepsidekileri görünce yüzünü buruşturdu. "Canım bir şey yemek istemiyor."

"Benim de istemiyor, ama yiyeceğim. İkimiz de yiyeceğiz."

Luke'nin dudakları saatlerdir ilk kez belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Zorla mı yedireceksin?"

"Gerekirse, evet!"

Luke kendini toplamaya başlamıştı. Kendisine uzatılan tabağı aldı. Bakışları, tepsideki şarap şişesine takılmıştı.

"Bu kimin için? Senin için mi, yoksa benim için mi?"

Jenneth kadehleri doldururken, "Benim için," diye itiraf etti. "Hayatım boyunca hiç böyle korkunç bir gün yaşamamıştım."

Luke onunkinden çok daha kötü bir gün yaşa-

mişti aslında. Çok daha büyük bir acı çekmişti. Hem hastasını kaybetmişti, hem de kızının hastalığı karşısında çaresiz kalmıştı.

Jenneth, "Ne kadar korktuğumu bilemezsin," diye itiraf etti. "Ama sen benden çok daha kötü durumda olmalısın. Angelica senin kızın ve..."

"Hayır, benim kızım değil."

Odada bir bomba patlamıştı sanki. Jenneth ne diyeceğini bilemeden donup kaldı.

Luke de ona bakamıyordu. Kadehini bir dikişte boşalttı ve sinirli hareketlerle elindeki bardakla oynamaya başladı.

Jenneth kendini toplamaya çalışarak, "Ne diyorsun sen?" diye sordu. "Angelica..."

"Benim kızım değil. Kardeşim."

Sonra hızla ayağa fırladı. "Sana bunu bu şekilde anlatmak istemezdim. Her şeyi planlamıştım. Balayına çıkacaktık. Baş başa, güzel bir yemek yiyecektik. İkimiz de yeterince rahatladıktan sonra sana gerçeği anlatacaktım. Ama öyle olmadı. Sana dokundüğüm anda kendimi kaybettim. Bir an önce seninle birlikte olmaktan başka bir şeyi düşünemez hale geldim. Ama bunu da başaramadım. Seni memnun edemedim. Sevgimi istemeni sağlayamadım."

"Sevgini mi?" Jenneth de ayağa fırlamıştı. Vücudu yaprak gibi titriyordu. "Sen bana sevgini hiç vermedin, Luke. Bana sadece vücudunu verdin. Sevgini değil... benimle, Angelica'ya annelik etmem için evlendiğini biliyorum."

Luke kulaklarına inanamıyor gibiydi. "Sen ne diyorsun? Aman Tanrım! Seninle neden evlendiğimi çok iyi biliyorsun! Bunun Angelica ile hiçbir ilgisi yok." Bir an duraksadıktan sonra, "Seninle, seni sev-

diğim için evlendim," dedi. "Bunu bilmen gerek, Jenneth."

Jenneth'in ayakta duracak hali kalmamıştı. Kanepeye yığılırcasına oturdu. Titrek bir sesle, "Beni seviyor olamazsın," diyordu. "Sen beni reddetmiştin. Başka bir kadına çocuk verdin ve onunla evlendin."

"Hayır!" Luke bir adımda yanına gelip onu kollarından tutarak ayağa kaldırdı. Sonra elini, hızla gibi çarpmakta olan kalbinin üstüne bastırdı. "Seni sevdiğimi nasıl anlamazsın? Halimi görmüyor musun? Seni küçük aptal! Seni tabii ki, seviyorum. Hep sevdim. Senin karşında kontrolümü neden kaybediyorum sanıyorsun?"

Jenneth duyduklarına inanamıyordu. "Ama ben... emin değildim... Yani..."

"Jenneth, seni düşünmeden geçen tek bir anım bile yok. Bunu nasıl anlamazsın?"

"Ama sen... nişanımızı bozdun. Beni bırakıp başka bir kadınla evlendin."

"Hadi, otur şuraya. Sana hepsini tek tek anlatacağım."

Jenneth sesini çıkarmadan kanepeye oturdu. Luke'nin söylediklerine inanmayı tüm kalbiyle istiyordu. Ama geçmişte onunla yaşadığı acı deneyim, bütün bunlara inanmasını engelliyordu.

"Angelica, babamın kızı. Seninle nişanlandığımız yaz, babam hastalarından birisiyle ilişkiye girmişti."

Jenneth'in yüzünde beliren şaşkınlığı görünce yavaşça içini çekti. "Şaşırdığınızı biliyorum. Babam pek sadık bir koca değildi, Jenneth. Ama annem ona adeta tapıyordu. Tüm dünyasını onun üstüne kur-

muştu.

"Babam bana gelip bir hastasını hamile bıraktığını söylediğinde tek düşündüğüm annem oldu. Böyle bir şeyi kaldıramazdı. Üstelik, babamın sevgilisi çok genç bir kızdı. Ailesi babama karşı dava açmayı düşünüyordu."

"Daha önce de, babam hakkında pek çok dedikodu yapılmıştı. Onun annemi sürekli aldattığı söyleniyordu. Annem bunların hepsine dayanmayı başardı. Ama o zamanlar hastalığı bu kadar ilerlememişti. Bu kez dayanacak hali yoktu. Babamın yaptıklarını öğrenmek onu mahvederdi."

"Babam da bunu biliyordu. Ama onun asıl korumak istediği annem değil, kendisiydi. Kızı önce kürtaj olmaya ikna etmeye çalışmış, ama kız reddetmişti. Yaşlı ve tutucu bir ailesi vardı. Kızlarının evlenmesini ve torunlarının bir babaya sahip olmasını istiyorlardı. Herhangi bir babaya... babam, yardım etmem için yalvardı bana. Yapamayacağımı söyledim. Seni sevdiğimi söyledim. Zaten, Gwen'in benimle evlenmeyi kabul edeceğine inanmıyordum. Ama yanlışmışım. Gwen çok kötü durumdaydı. Babamın kürtaj ısrarlarına karşı koymak tüm gücünü tüketmişti. Onu ilk gördüğümde, ne kadar kötü durumda olduğunu anladım. Küçük, çaresiz bir kızcağızdı. Ailesi, babamı hapse attırmakla tehdit ediyorlardı. Annemin sağlığı ise, çok kötüydü. Doktorlar en fazla on iki ay yaşayacağını söylüyorlardı. Bu kadar kısa ömrü kalmışken böyle büyük bir şok yaşamasını istemedim. Acı çekmesini istemedim. Babamın Gwen'le ilişkisini öğrenmek onu yıkardı. Korkunç bir tuzağa düşmüştüm. Kurtulmak için yapabileceğim bir şey yoktu."

Luke yavaşça içini çekti. Olanları sadece anlatmak bile ona büyük bir acı veriyordu.

"Yaptığının delilik olduğunu biliyorum. Sonraları çok pişmanlık duydum. Gwen, aslında taşımak zorunda olmadığım bir yükü. Zayıf bir kadındı. Duygusal olarak yıkılmış durumdaydı. Annem için kendi mutluluğumu feda ettim. Bu benim kararımdı... ama sana... senin mutluluğunu feda etmeye... hayır, bunu yapmaya hakkım yoktu. Ama o zamanlar bunu anlayamadım. Çok gençtim, her şeyin en iyisini bildiğimi sanacak kadar da aptaldım.

"Gwen'le evlenip Amerika'ya gittim. O andan sonra kendimi tamamen işime verdim. Seni düşünmemeye çalışıyordum. Beni unutacağını ve başka birisini seveceğini sanıyordum. Çektiğim acı beni ne-redeyse öldürecekti.

"Babam bana söz vermişti. Son aylarında annemin yanından ayrılmayacaktı. Onun ömrünün son günlerini mutlu geçirmesini sağlayacaktı.

"Annem, Gwen'le evlenmeme hiç sesini çıkarmadı. Ama bazen düşünüyorum da... Gwen'le zorunluluk yüzünden evlendiğimi anlamıştı. Babamdan kuşkulandırıyordu, tabii. Bir zayıflık anımda onu benim hamile bıraktığımı düşünüyordu. Seni sevdiğimi biliyordu.

"Yaptığım delilikten başka bir şey değildi. Şimdi düşünüyorum da... başka bir yol bulabilirdim. Bana yardım edecek birisini bulabilirdim. Ama çok gençtim, ne yaptığımı bilmiyordum...

"Evliliğim tam bir fiyaskoydu. Başka türlü olması da beklenemezdi zaten. Gwen, benim ona hiçbir yakınlık duymadığımı anladığında... başka erkeklerle koştı. Onunla hiçbir zaman aynı yatağı bile pay-

laşmadım.

"Angelica bir buçuk yaşındayken beni terk etmeye karar verdi. Annem ölmüştü. O anda büyük bir rahatlama duydum. Artık sana dönebilirdim. Sana dönüp, her şeyi anlatabilirdim. Ama hemen ardından Gwen bir trafik kazasında öldü. Bu yüzden hemen dönemedim.

"En sonunda sana geri geldiğimde ise, senin bana ne kadar kayıtsız davrandığını gördüm. Beni çoktan unutmuştun. Hayatın başka şeylerle doluydu. Başka erkeklerle..." Luke'nin dudakları acıyla bükülmüştü.

Jenneth bayılmak üzereydi. Yıllar önceki o yılbaşını hatırladıkça kendisine lanetler yağdırıyordu. Gururu yüzünden Luke'ye, onu unutmuş gibi davranmıştı. Hayatında başka erkekler olduğunu söylemişti.

Titrek bir sesle, "Kıskançlıktan çıldırmak üzereydim," diye fısıldadı. "Senden ve Angelica'dan nefret etmek istiyor, ama edemiyordum."

Daha fazla konuşmadan sustu. O günlerde hissettiklerini ifade edecek sözcükleri bulamıyordu.

Jenneth, Luke'nin kendisini neden terk ettiğini artık anlıyordu. Onun gibi duygusal bir insanın başka türlü davranması beklenemezdi zaten. Çok sevdiği annesinin mutluluğu için kendi mutluluğunu feda etmişti. Dediği gibi, sorunu çözecek başka bir yol bulabilirdi belki. Ama o günlerde ne yapması gerektiğini bilememişti. Jenneth de onun gibi genç ve deneyimsizdi. Belki daha deneyimli olsaydı, nişanlısının kendisini terk etmesinin ardında başka nedenlerin yattığını tahmin edebilirdi.

Yavaşça içini çekerek, "Keşke her şeyi bana an-

latsaydın," diye mırıldandı. Luke'nin başına gelenleri bilseydi, hiç kuşkusuz, ona anlayış gösterir ve yardım etmek için elinden geleni yapardı.

"Bunu yapamazdım. Senden, beni beklemeni isteyemezdim. Böyle bir şeye hakkım yoktu. Seni özgür bırakmak istedim, Jenneth. Hiçbir şeyi düşünecek halim yoktu. Kendi acım içinde boğuluyordum adeta. İkimiz de çok acı çektik. Kendi acım bir yana, senin acı çekmene yol açtığım için hep vicdan azabı duydum. Bu yüzden de, beni unutup başka birisini sevmeni istedim. Ama senin başka erkeklerle birlikte olduğunu duyunca, bu beni her şeyden çok kahretti."

Jenneth tüm vücudunun yaprak gibi titrediğini hissediyordu. Yavaşça, "Ama ben kimseyi sevemedim," diye fısıldadı.

Luke onu kollarının arasına alıp bağrına bastı. "Bunun nedeni ben miydim? Başka bir erkeği sevmemenin nedeni ben miydim?"

"Evet! Ben sadece seni istiyordum, Luke. Başka hiçbir erkeği istemedim."

Luke de onun gibi titriyordu. "O yılbaşı geri döndüğümde, kalbini yeniden çalacağımı umuyordum. Ama ne yazık ki, artık bana en ufak bir ilgi bile duymadığını gördüm. Bunun benim için ne kadar korkunç bir darbe olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Kendi kendime, kıskanmaya hakkım olmadığını söylüyordum. Sana kızmaya hakkım yoktu. Ama kendime hakim olamadım. Seni kaybetmeye dayanamıyordum. Yaptığım fedakarlığın aslında aptallıktan başka bir şey olmadığını anlamıştım. Seni hayatımdan silmeye karar verdim. Ama bunu bile yap-

madım. Sürekli Louise'den ve ailesinden, senin hakkında bilgi almaya çalışıyordum. "Hayatım çığırından çıkmış gibiydi. Görünüşte mutlu bir hayatım vardı tabii. İşimde çok başarılıydım, ünüm her gün artıyordu. Ama, sevdiğim kadını kaybetmişim. Üstelik, karımın ölümünden sorumlu olduğumu düşünerek vicdan azabı çekiyordum. Eğer benimle evlenip Amerika'ya gelmeseydi belki de o kaza başına gelmeyecekti. Bugün hala sağ olacaktı."

Jenneth onun böyle acı çekmesine dayanamıyordu. Uzanıp şefkatle elini tuttu. "Kendini suçlama. Hepimiz kendi irademize sahibiz. İstemeseydi seninle evlenmeyebilirdi."

Luke onun elini tutup öptü. Dudakları alev alev yanıyordu. Boğuk bir sesle, "Öyle," diye mırıldandı. "Ama ya sen? Ya senin hayatın? Nişanımızı bozduğumda senin mutluluğunu da elinden aldım."

"York'ta çalışmayı neden kabul ettim, biliyor musun? Sana yakın olmak istiyordum. Seni tamamen kaybettiğimi bilmeme rağmen istiyordum bunu. Sonra, Louise'nin düğününde... balkonun altında duruyordum ve konuştuklarınızın hepsini duydum. Beni hala sevdiğini duydum. Ama bunu öyle büyük bir acıyla söylemiştin ki, seni yeniden kazanmanın hiç kolay olmayacağını anlamıştım. Benden korunmak istiyordun ve bunda çok da haklıydın."

"Seni kazanmak için zamana ihtiyacım vardı. Plan yapmalıydım. Gerçeği anlatmadan önce yeniden hayatının bir parçası haline gelmeliydim. Ama işler umduğum gibi gitmedi. Angelica'nın bizi yakaladığı gece olanlar planın bir parçası değildi aslında. Senin yanında kontrolümü kaybetmem her şeyi bozdu. Sonra, bunu bir koz olarak kullanmaya karar

verdim. Başka çarem de kalmamıştı zaten."

Bir an duraksadıktan sonra, "Beni hala sevdiğini artık biliyorum," diye devam etti. "Ama, beni bağışlayabilecek misin? Beni yeniden hayatına kabul edebilecek misin? Bütün olanlardan sonra bunu..."

Jenneth derin bir nefes alıp onun sözünü kesti. "Evet! Bütün bunları neden yaptığını anlıyorum, Luke. Sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu yapmaktan başka çaren yoktu. Annen için... zavallı kadın!"

"Geçmiş arkamızda bırakabilecek miyiz, Jenneth? Her şeye yeniden başlayabilecek miyiz? Yeniden eskisi gibi sağlam bir ilişki kurabilecek miyiz?"

Jenneth yüreğinin tüm gücüyle, "Evet," dedi. "Bundan bir an bile olsun kuşkulama!"

"Ah, Jenneth!" Luke inleyerek onu kollarının arasına aldı. "Sana o kadar ihtiyacım var ki."

"Benim de sana... senden tek istediğim beni sevmen, Luke. Sensiz geçen o korkunç yılları unutturacak kadar çok sevmen."

Luke onu kollarının arasına aldı. Kulağına, onu hep seveceğini fısıldıyordu. Sonra sesi boğuklaştı ve ikisi birden arzusun alevlerine yenik düştüler. Jenneth kendisini sevdiği adama verdiği an, yıllardır çektiği acıların silinip yok olduğunu hissetti.

SON